

W

S

B... A ARABSKÁ NAFTA

rio press

William Earl Johns

BIGGLES A ARABSKÁ NAFTA

RIOPRESS PRAHA

1997

Přeloženo podle prvního vydání nakladatelství
Brockhampton Press Ltd Market Place, Leicester z roku
1963.

OBSAH

Letecký komodor nastiňuje místo děje
Nevítaný host
Ruiny Quardy
Kují se pikle
Nepřítel útočí
Otázky bez odpovědí
Zasahuje příroda
Rasal al Sharab
Pravda vychází najevo
Zorlan činí nabídku
Biggles jedná tvrdě
Bitva o Quardu
Jak to všechno skončilo

KAPITOLA 1

LETECKÝ KOMODOR NASTIŇUJE MÍSTO DĚJE

„Pojďte dál, Bigglesworthe. Potřebuji si s vámi pohovořit a bude to chvíli trvat. Přisuňte si židli sem k této straně psacího stolu, abyste viděl na mapu, až vám na ní budu něco ukazovat.“ Velitel Zvláštní letecké policie letecký komodor Raymond při řeči posunul krabici s cigaretami a popelník, aby byly lépe dosažitelné.

Když se Biggles usadil, upřeně se zahleděl na svého šéfa, protože věděl, že takto mluví jen v případě, že ve vzduchu visí něco opravdu vážného. Pohlédl na těžítky v rozích zatíženou mapu, pokrývající většinu plochy psacího stolu, a poznal Malou Asii. „Prosím, pane, jsem připraven,“ prohlásil.

Komodor mluvil klidně. „Mám v úmyslu vás požádat, abyste vykonal něco, co by se snad mohlo ukázat jako nejdůležitější poslání celé vaší kariéry. Půjde-li vše dobře, mohl by se úkol změnit ve zcela jednoduchou operaci, jejíž nejobtížnější částí by byl přelet země, nad níž je navigace poněkud delikátní záležitostí. Současně vás ale musím poctivě upozornit, že kdyby se události nevyvíjely podle plánu, dá se čekat, že byste se určitě dostal do zcela mimořádně obtížného postavení. V zásadě však s žádnými problémy nepočítám.“

Biggles se s vážným úsměvem natáhl pro cigaretu. „Při podobných akcích se přece s něčím takovým nikdy

nepočítá; jenže písek do skříně převodovky obvykle nasype právě to, s čím se nepočítá.“

Komodor na jeho poznámku nereagoval. „Už teď vám ale mohu říci, že kdyby se události vyvíjely špatně, nebudu pro vás moci vůbec nic udělat.“

„Otevřeně řečeno, vláda by se ke mně a k mé činnosti, případně k obvinění z jakékoli činnosti, odmítla hlásit.“

„I tak to lze chápat, chcete-li.“

„Už jsem dost starý na to, abych se ke skutečnostem vždycky stavěl čelem. Nikdy jsem si neliboval v politických manýrách.“

„O politice jsem neřekl ani slovo.“

„Já ji ale cítím na velkou vzdálenost.“

„Svět se ale, naneštěstí, bez ní nemůže obejít. Ale proč ztrácet čas takovými debatami?“ pokračoval komodor. „Přípravě úkolu, o který vás chci požádat, byla věnována náramná péče. Teď už jsou plány dotaženy do posledních podrobností s takovou dokonalostí, jak to je v lidských silách možné.“

„To tedy rozhodně něco znamená,“ připustil Biggles. „Co kdybyste mi mou práci teď nastínil jen zhruba. Podrobnosti bychom mohli probrat později.“

„Výborně. Operace pozůstává z pilotování letadla s velmi zvláštním cestujícím do poněkud neobvyklého prostoru na Středním Východě. Předpokládáme, že po krátké – pouze několikahodinové – zastávce bude letoun muset s největší pravděpodobností se stejným cestujícím pokračovat v letu do druhého cíle. Odtamtud pak, podle vývoje událostí, který nejsem schopen předpovědět, se letadlo vrátí buď do místa prvního přistání, nebo se vydá přímo na cestu domů. O tom rozhodne cestující.“

„Pouze jeden cestující?“

„Pouze jeden.“

„Srním vědět, kdo jím je?“

„Ne. Když vás to ale tolik zajímá, bude jím profesor Zorlan z Britsko-asijské archeologické společnosti.“

„Zorlan?“ přemítal Biggles. „Podivné jméno. Jakou má ten džentlmen barvu, černou nebo bílou?“

„Ani černou ani bílou.“ Komodor naznačil úsměv. „Řekněme šedou s nádechem hnědé.“ Pak však zvažněl. „Na jeho jméně ani národnosti nezáleží. Smím vám říci jen to, že vašim pasažérem bude vědec věhlasný pozoruhodnými znalostmi orientálních jazyků a obyčejů. Je také kvalifikovaným archeologem se zkušenostmi v zemích, které spolu navštívíte. Víc o něm nepotřebujete vědět. Sám vím jen o málo víc. Je nepravděpodobné, že se s ním budete osobně stýkat víc, než bude nezbytně nutné. Kromě vlastního pilotování nebudete mít na práci nic jiného. O všechno se postará váš cestující.“

Biggles se zatvářil nedůvěřivě. „Dřív, než půjdeme v instrukcích dál, bych rád věděl, jestli se při této cestě dostaneme na špatnou stranu železné opony.“

„Ne.“

„Díky bohu aspoň za to.“

„Snad bych ale přece jen měl dodat, že se za ni nedostanete, pokud budete dodržovat určený kurs. Nebudete od ní totiž příliš daleko, tak musíte být opatrný.“

„Na to se můžete spolehnout,“ neradostně odvětil Biggles.

„Teď něco pokud jde o vaši osobu,“ pokračoval komodor. „Můžete cestovat pod vlastním jménem, ale doma necháte všechno, co vás jakkoli spojuje s policií

nebo s kterýmkoli britským vládním úřadem. Po celou dobu budete vystupovat jako civilní pilot, pracující pro leteckou výsadní obchodní společnost Planet Transport Ltd. Od této společnosti jste dostal rozkaz přepravit profesora Zorlana do místa určení, počkat na něho a vrátit se. Všechno ostatní zapomeňte. V tomto smyslu se pro vás připravují zvláštní pověřovací listiny.“

Biggles přikývl. „To je dostatečně jasné. Letím na tento výlet sám?“

„Ne, jako preventivní bezpečnostní opatření si vezmete s sebou náhradního pilota. Tím myslím pilota, který bude sedět vedle vás, aby v případě nepředvídané události mohl od vás převzít řízení. Rozhodnutí, který z vašich mužů toto místo zaujme, ponechávám na vás.“

Biggles se zamračil. „Vy mluvíte, jako by se mi mohlo něco stát. Co by se mi mohlo stát? Existuje snad možnost, že by se letadlo dostalo pod palbu?“

Komodor zaváhal. „Je to sugestivní otázka. Pokud se budete držet určeného kursu, nevím, proč by k něčemu takovému mělo dojít. Nepoletíte přes nepřátelské území, i když stejně jako já dobře víte, že kdejaký potřeštěný Arab je schopen na letadlo zaútočit jen tak z legrace. Poctivě musím přiznat, že v průběhu zvláštní operace se může stát cokoli. Naše maximálně utajovaná bezpečnostní opatření však všechna nebezpečí omezují na nejnižší možnou míru.“

„Chcete tím snad říci, že existují lidé, kteří s programem této cesty nesouhlasí a kteří využijí každé možnosti ke zmaření úspěšného dokončení cíle této cesty?“

„Přibližně tak skutečnost opravdu vypadá.“

„Když je tomu tak, doporučil byste nám vzít si s sebou střelné zbraně – samozřejmě jen pro sebeobranu?“

„O tom budete muset rozhodnout sám. Za sebe musím ale poznamenat, že když se dostanete do potíží a budou u vás nalezeny zbraně, budete účel letu vysvětlovat velice obtížně.“

„Ano, to je mi jasné. Pokračujte, pane.“

„Teď pár slov o vaší posádce. Kdybyste si chtěl vzít ještě jednoho pomocníka, můžete. Musel by ale sedět v kabině pro cestující a vystupovat jako pomocník nebo tajemník vašeho cestujícího. Místa tam bude dost. Rozhodnutí nechám na vás.“

„A účel tohoto letu?“

„Oficiálně se má na místě prvního cíle vašemu cestujícímu umožnit prohlédnout si znovu jisté ruiny, aby mohl zkontrolovat něco, co bylo přehlédnuto u příležitosti dřívější návštěvy. On tam už totiž byl v roce 1960 jako člen skupiny, která měla povolení strávit měsíc přípravou některých předběžných prací, aby bylo možno následným podrobným průzkumem zjistit, jestli by území mohlo poskytnout nějaké informace o jeho původních obyvatelích. Tato část světa byla kolébkou civilizace a místo, o němž mluvíme, bylo kvetoucím městem kolem roku 2.000 před Kristem, možná i dříve.“

„Pro ty, kteří se rádi hrabou ve starých hrncích, to je jistě zajímavé, mne ale přece jen víc zajímá letadlo, kterým poletíme. Budu potřebovat nějaké spolehlivé.“

„Všechno už bylo zařízeno. Jeden z nových dvoumotorových osmimístných Merlinů, vycházejících z výrobní linky pro British Overseas Airways Corporation, je pro vás připraven k převzetí. Původně byl určen pro

vedlejší letecké spoje, navazující na hlavní dopravní linky.“

„Viděl jsem ho na fotografiích, dosud jsem však s žádným nelétal. Vypadá ale velmi hezky.“

„Měl by splnit veškeré vaše požadavky, pokud jde o rychlost a maximální dolet bez tankování. Dokáže stoupat s plným nákladem, je-li to nutné, i s jedním motorem. Poletíte nad divokým územím, takže v tomto typu letadla budete mít postačující záruku bezpečnosti pro případ velmi nepravděpodobného selhání motoru. Měl byste se ale s Merlinem proletět, abyste si na něho zvykl. Máte na to několik dní. Teď se podívejme na mapu a ukažme si místo, kam poletíte. Trasa už byla připravena.“ Komodor uchopil tužku, sklonil se nad mapou a špičkou se jí dotkl. „Profesora Zorlana vyzvednete v Gatwicku v den a hodinu, které budou teprve stanoveny. Pak bez zastávky poletíte do Říma, kde doplníte pohonné hmoty. Odtud opět nonstop budete pokračovat do Istanbulu, cestou se ovšem pozorně vyhnete Albánii, v níž, jak jistě víte, vládne komunistická diktatura. V Istanbulu povinně ohlásíte svůj přílet do Turecka. Pak už po necelých dvou stech mílích doletíte do Ankary, kde vás váš cestující nakrátko opustí. V každém případě počítejte, že tam budete nocovat. Na celé této trase je v provozu běžná letecká služba, takže byste se neměl setkat s žádnými obtížemi.“

„Jste si jistý, že turecké vládní orgány nebudou mít nějaké námítky?“

„Neměly by mít. Vaše doklady budou v pořádku a povolení k přeletu jejich území směrem do prostoru místa určení jsme pro vás získali přes londýnskou kancelář tureckého státu; důvodem letu, jak už jsem řekl je

umožnit profesorovi Zorlanovi opětovné ohledání některých zřícenin, o nichž se podrobněji zmíním za okamžik. O tyto starověké památky se zajímá i Turecká archeologická společnost, která s poslední expedicí ochotně spolupracovala. Ta první operace nebyla zajišťována letecky. Lidé a potřebné zařízení byli na místo dopraveni nákladními auty.“

„Znamená to, že se tam bude kopat?“

„Ne. Alespoň ne při této příležitosti. Je přirozené, že po zjištění hodnoty starých památek žádná vláda nepovolí archeologický průzkum, aniž by si nad ním vyhradila vrchní dozor. A zcela oprávněně přebírá veškeré nálezy. Ale jak jsem řekl, až sem by mělo jít všechno jako po másle. Teprve pak byste se mohli setkat – jak bych to řekl – když ne zrovna s potížemi, tak s komplikacemi.“

„Mohli byste se vyjádřit poněkud přesněji? O jaký druh potíží by mohlo jít?“

Komodor jen pokrčil rameny. „Víte přece, jak to chodí. Ankara jako každé hlavní město země, která náhodou zaujímá strategickou polohu, má v terénu vyzvědače a špehy a proto vždycky existuje riziko, že by někdo mohl projevit nemístný zájem o letadlo s britským registračním označením.“

Biggles přikývl na souhlas. „Takže poletím přes turecké území?“

„To není tak jednoznačné. Právě to je, bohužel, otázkou neshody v názorech. Za okamžik pochopíte, co tím míním. Doporučuji vám, abyste si nejen v Ankaře, ale i později vedl podrobné záznamy o čemkoli neobvyklém, jak na zemi, tak ve vzduchu.“

„To považuji za samozřejmé.“ Z Bigglese sálalo vzrušení.

Komodor s tužkou v ruce pokračoval. „Po odstartování z Ankary nasadíte kurs nepatrně k jihovýchodu a asi po čtyřech stech mílích se dostanete do oblasti, která je od civilizovaného světa tak vzdálená, jak jen to je dnes na zeměkouli možné. Octnete se v modři oblohy nad kopci a pouštěmi, o nichž se v bibli zmiňuje Starý zákon, poletíte nad územím, kde začínaly svou existenci nejranější civilizace. Cestou tam možná v poušti uvidíte několik autobusových linek nebo karavanních stezek, nikde však neuvídíte možnost nějaké údržby. Vaším cílem bude dnes v ruinách pohřbené starobylé sídliště Quarda. Bývala to oáza, ale voda zřejmě vyschla. Tady to je.“ Komodor tužkou označil místo. „V krajině jsou dva orientační body. Jedním je kopec se dvěma vrcholy, nazývaný Kaelbeg Dagħ, na jehož úpatí je malé jezírko s brakickou vodou, nazývané Ozro Shah. Tady to je. Sledujete mne?“

Biggles přikývl.

„Výborně. Existují důkazy opravňující k domněnce, že Quarda je místem jednoho z nejstarších lidských osídlení na zeměkouli. Objeveno bylo teprve nedávno. Víme ale, že až do něho pronikli staří Řekové, protože tam postavili chrám. Po zemětřesení v blíže nezjištěné době skoro celý leží v troskách, jen tři íónské sloupy kupodivu stále stojí. A právě ony spolu s několika palmami by vás měly navést na váš cíl. Až budete na místě, profesor Zorlan ruiny zcela určitě pozná. Je odborník na rané civilizace.“

„Žije tam teď někdo?“

„Ne. Jen kolemjdoucí Arab by se tam mohl občas zastavit, aby si natrhal několik datlí, pokud tam ještě vůbec nějaké jsou, nebo by se mohl jít podívat, jestli je ve staré studni nějaká voda; toť asi tak vše.“

„Je toto místo na území Turecka?“ otázal se Biggles.
„Ne není, jenže právě tady jsme narazili na první neočekávanou překážku. Územně toto místo patří do šejkátu Zarat, což je území, na které si činí nárok Turecko, Arménie i Kurdistan. Zřejmě jediným důvodem, proč si navzájem kvůli němu nevyhlásili válku, je skutečnost, že celá oblast je vyprahlá, neplodná a neužitečná pro jakýkoli použitelný účel. Jenže v dnešní době, kdy se náhle z ničeho nic objevují noví diktátoři usilující o zvýšení své reputace, může být jen otázkou času, než se tato sporná otázka znovu dostane do bodu varu a rozbouří mezinárodní hladinu.“

„Vy jste to území nazval šejkátem. Vládne tam nějaký šejk?“

„Ano, ale s potěšením vás mohu ujistit, že od něho nehrozí žádné potíže. O zamýšlené akci je informován. Bydlí zcela spokojeně v paláci z vepřovic ve svém hlavním městě, malém hnízdě jménem Zarana, asi třicet mil od ruin Quardy, a je rád, když se vše odvíjí v klidu a zbytek světa si jde svou cestou. Jeho hlavní činností je chov koní a velbloudů, a nutno říci, že on a jeho předkové v něm dosáhli vynikajících plemenářských výsledků. Pro lov gazel také chová luňáky, jestřáby a sokoly. Záleží mu jen na tom, aby věci zůstaly tak, jak jsou. Jiná situace je ovšem s Arménií, která je v Sovětském svazu a kterou má těsně před prahem; je si zcela jistě vědom, že jeho zeměpisná poloha mu nezaručuje úplnou bezpečnost. Není ale pravděpodobné,

že ho uvidíte. Vaším prvořadým a jediným zájmem budou ruiny.“

„Jaké jsou tam podmínky pro přistávání?“

„S tím si nemusíte dělat starosti. S výjimkou hory, o níž jsem se zmínil, se terén v okruhu mnoha mil co do rovnosti dá přirovnat k žehlicímu prknu, protože je tvořen sabkhou, což, jak jistě víte, je druh pevně upěchovaného písku.“

Biggles se natáhl pro další cigaretu. „Tak tedy doletím do Quardy, poblíž ruin vysadím cestujícího – a co pak?“

„Jednoduše počkáte, až se vrátí z ruin, kde má schůzku. Neměl by být pryč nijak dlouho.“

„Pak se vrátíme domů?“

„To není tak jisté. Znamenalo by to totiž, že mise zkrachovala. Zorlan vám řekne, co dělat. Lze ale předpokládat, že vás požádá, abyste ho přepravil do Rasal al Sharab.“

Biggles se zamračil. „K čertu, kde je zase tohleto? Viděl jsem už kus světa a mám už něco za sebou, vy tu ale pořád házíte názvy, které jsem ještě nikdy ani neslyšel.“

„Jen málo lidí o nich slyšelo.“ Komodor opět použil tužky. „Rasal al Sharab je malý sultanát, ne příliš daleko vzdálený k jihu, ležící mezi hranicemi Iráku a Persie. V zájmu zachování míru a klidu je oficiálně uváděn jako neutrální teritorium. Je to zatraceně odlehlý kout světa, většinou jen poušť s několika málo roztroušenými oázami a skupinami obydlí z vepřovic, které Arabové nazývají městy. Není pravděpodobné, že budete mít potíže s Persií, pokud nepřekročíte hranice, ale Irákem

bych si nebyl tak jistý, soudě podle současného vývoje událostí.“

„Mám z vašich slov předpokládat, že lidé žijící v Rasal al Sharabu jsou Arabové?“

„Ne. Je to zvláštní rasa. Hovoří perským dialektem a hledí si svých záležitostí, pozůstávajících hlavně z chovu koz a z pěstování několika málo skrovných zemědělských plodin. Stejně jako lidé ze Zaratu si nejvíce přejí, aby byli ponecháni sami sobě, jenže naneštěstí je jejich poloha stejně ošemetná jako poloha Zaratu a dříve nebo později se je někdo pokusí pohltit. S přistáním byste neměl mít potíže ani tam. Pak nebudete mít na práci nic jiného, než čekat na svého cestujícího po dobu jeho návštěvy u sultána.“

„A potom?“

„On vám sám řekne, co dělat.“

Biggles oklepal popel z cigarety. „Všechno, co jste mi řekl, zní pro mne poněkud neurčitě. Proč bylo rozhodnuto uskutečnit výpravu letecky?“

„Především kvůli rychlosti. A za druhé: pozemní expedici nelze uskutečnit, aniž by se o ní dovědělo mnoho lidí, kteří by se dožadovali informací o účelu expedice.“

„Chápu. Vypadá to tak, že se na několik dní octneme uprostřed zcela neznámé pustiny. Co tam budeme jíst? Nejsem vyznavačem diety z datlí a ze sušených fíků.“

„Dostanete všechno, co si budete chtít vzít s sebou. Může vám být vyhověno opravdu v mnohém. Letadlo je vybaveno kuchyňkou s chladničkou. A pokud jde o Merlina, ten je v letecké přepravě vrcholem vývoje.“

„To zní nadějně,“ řekl zamyšleně Biggles.

Komodor se obrátil k Bigglesovi. „Co tím chcete naznačit?“

„Jen to, že mne snad nebudete považovat za zvědavého, když se nad tím vším podivuji, toť vše,“ odvětil nenucené Biggles. „Dohaduji se správně, že jde o pokus dostat dohromady dva malé nevýbojné státy v zájmu jejich oboustranné prospěšnosti a možné ochrany?“

„Pozvedlo by to důležitost jejich postavení na vyšší úroveň,“ připustil letecký komodor.

„Jenže existují někteří lidé, kterým by takové spojení nebylo po chuti.“

Komodor si povzdechl. „Jste až příliš bystrý. Záleží snad na tom?“

„Tam, kde je v sázce můj život, záleží na všem. Mám pouze jeden a rád bych si ho zachoval tak dlouho, jak jen možno. Je přirozené, že bych rád už před odletem do cíle znal druh nebezpečí, jaká mohu očekávat, abych na ně nenarazil až někde v půli cesty. Zřejmě správně se domýšlím, že kdyby se o tomto výletě dověděli jistí lidé, pokoušeli by se nám ho zatrhnout. Mám pravdu?“

„Upřímně řečeno, ano, máte.“

„Hm. Začíná mne to zajímat. Kdy má být ten podnik odstartován?“

„Ne dřív, než za několik dní. Dám vám včas vědět. Organizačně se cesta připravuje tak, aby v obou cílových místech žádná strana nemusela na druhou čekat. To je, myslím, všechno, co v současné době potřebujete vědět.“

„Řekněte mi ještě toto, pane,“ požádal Biggles. „Ví Turecko o připravované cestě?“

„Na to vám mohu dát jedinou odpověď: Turecko jako spřátelená země proti letecké přepravě profesora

Zorlana do ruin Quardy nevzneslo námitky. V žádném případě si ale nechce koledovat o potíže. Má totiž společnou hranici se Sovětským svazem, a proto se nedá čekat, že bude riskovat vážnou diplomatickou zápletku veřejným souhlasem se zahraniční akcí uvnitř vlastních hranic. Doba malých bezbranných národů končí a dřív nebo později zmizí i tyto dva malé státy, o nichž se bavíme. Může k tomu dojít opravdu kdykoli. I kdyby Zarat a Rasal al Sharab měly pakt o vzájemné pomoci, byl by odpor proti agresorovi marný, spolu ale budou mít přece jen lepší vyhlídky vzbudit pozornost Spojených národů, kdyby byly napadeny a okupovány.“

Biggles zamáčkl cigaretu. „Ano, také to tak vidím.“

„Rád bych vám poradil, abyste o politické stránce věděl co možná nejméně a na zde pronesené narážky zapomněl. Čím méně budete vědět, tím méně budete moci prozradit, budete-li dotazován. Držte se krycího zdůvodnění, že nejste ničím víc, než civilním pilotem najatým k odvozu profesora Zorlana do ruin Quardy na krátkou archeologickou prohlídku před znovuzahájením vykopávek, až je povětrnostní podmínky umožní.“

„A co profesor?“

„Ten bude říkat totéž. Můžete se spolehnout, že se toho zhostí dobře. Pomůže mu v tom skutečnost, že je archeologem, který už v ruinách byl.“

„A pokud jde o dřívější vykopávky, byly udrženy v tajnosti?“

„Ne. Všechno se dělalo veřejně s odkrytými kartami a výsledky byly uveřejněny v tisku. Na vykopávkách pracovali domorodí pracovníci, takže ani nebyla možnost práce udržet v tajnosti. Ani to nebylo nutné.“

„A tehdy nedošlo k žádným potížím?“

„Vůbec k žádným. Musím však připustit, že od té doby se celková politická situace změnila. Kdyby se na vykopávkách mělo pokračovat, což není vyloučené, Rusko by možná protestovalo, že je tím ohrožena jeho hranice. S přihlédnutím k tomu, že populace Zaratu je menší než tři tisíce, je takové tvrzení sice absurdní, ale jak víte, komunistické země vidí nebo tvrdí, že vidí, hrozbu ve všem a následkem toho jsou nedůtklivé i na ty nejmalichernější banálnosti. Ještě nějaký dotaz?“

„Momentálně mě už nic nenapadá,“ po odmlce odpověděl Biggles. „Snad mě něco napadne později, až strávím to, co jste mi řekl. Za náhradního pilota si asi vezmu Lissieho a do kabiny s pasažérem posadím Gingera. To umožní, aby se o všechno, co by se mohlo stát v době mé nepřítomnosti, postaral Algy.“

„Jak si přejete.“

„Setkám se s profesorem Zorlanem před odletem?“

„Je to nepravděpodobné, i když není důvod, proč byste se s ním nemohl setkat. Půjde-li všechno podle plánu, dostanete se s ním do styku jen velmi málo. On bude v roli vašeho zaměstnavatele a příkazy budete dostávat od něho.“

KAPITOLA 2

NEVÍTANÝ HOST

Za čtrnáct dní po rozhovoru s leteckým komodorem stáli Biggles s Bertiem a Gingerem na letišti v Ankaře a čekali na příjezd svého cestujícího z hotelu, kde strávil noc. Sami se po klidném letu z Gatwicku vyspali v malém hotelu poblíž letiště. Až dosud všechno probíhalo hladce a Merlin s nádržemi doplněnými až po okraj byl připraven k dalšímu letu.

Biggles byl s jeho výkonem spokojen, letadlo splňovalo všechny jeho představy a požadavky. Let s ním byl potěšením a jako většina moderních komerčních letounů by prakticky dokázal letět sám. Tento nový, právě do výroby přicházející typ byl vybaven všemi nejmodernějšími přístroji pro bezpečnost, výkon i pohodlí. Biggles se vyjádřil, že žádný pilot by si nemohl přát víc. Za jeho jedinou vadu Bertie považoval to, že v něm nebyl šéfkuchař, který by pracoval v kuchyňce a podle jejich přání jim nosil ledové drinky. K tomuto požadavku zcela určitě přispělo mimořádně horké počasí.

V původním uspořádání pracovních povinností posádky nedošlo k žádné změně. Bertie jako druhý pilot obsadil sedadlo vedle Bigglese a Ginger seděl v kabině pro cestující, spojené s pilotní kabinou malými zasklenými dveřmi. Jeho společník skoro vůbec nemluvil, veškerý čas věnoval čtení.

Jednu komodorovu radu si Biggles k srdci nevzal. A sice tu o střelných zbraních. Vědom si toho, že by se v případě ozbrojeného odporu ocitli bez jakýchkoli

prostředků nutných k obraně v nevýhodě, udělal vše možné a nešetřil námahou, až se mu podařilo do čalounění svého sedadla ukrýt dvě malé nabitě pistole. Komodor sice Bigglese skoro důvěrně ujišťoval, že úkol, který má před sebou, nevyvolá žádnou protiakci, ale Biggles, který se dosud nedověděl pravý důvod, proč jeho cestující letí navštívit ruiny Quardy (oficiálním zdůvodněním se nedal oklamat), dal raději přednost nezůstat v případě nepředvídaných událostí bezmocný. V tomto ohledu neměl na mysli ani tak letiště, na nichž se po přistání zdrží jen krátce, ale spíše to, co by se mohlo stát v terénu v tak divoké oblasti, v níž ležel jejich cíl. Raději se rozhodl pokoušet štěstí a risknout, že v případě prohlídky budou zbraně nalezeny. Počítal, že v takovém případě mu zbraně budou jednoduše odebrány. Nic takového se však nestalo a podstoupené riziko se vyplatilo.

Profesor Zorlan přijel do Gatwicku přesně. Celá posádka ho tehdy viděla poprvé. Jeho krátké pokynutí hlavou na pozdrav bylo pochopeno tak, že od počátku chce, aby členové posádky věděli, že on je tím, kdo stojí v čele výpravy, a že nemá nejmenší chuti ztrácet čas neplodnými hovory. Jeho tak srozumitelně najevo daný postoj byl bez pohoršení vzat na vědomí.

Kromě vystupování byl i jeho vzhled v souladu s úlohou „záhadného muže“. Měl asi čtyřicet roků, střední výšku i postavu, byl příliš snědý než aby byl rodem Evropan a tvář mu zdobila malá, zašpičatělá, dobře upravená černá bradka. Z čela lehce ustupující vlasy byly také černé. Brýle v kostěných obroučkách zakrývaly tmavé oči, které měly znepokojující vlastnost pronikat do hloubky, jako kdyby se snažily přečíst myšlenky

každého, na kom spočinuly. Rty měl na evropský průměr až příliš plné, nad nimi čněl slabý, ale dobře tvarovaný nos. Celkem vzato to byl dobře vyhlížející muž a ze způsobu, jakým se nesl, vyzařovala sebedůvěra muže zvyklého rozkazy dávat, ne přijímat. Všechno, co měl na sobě, odpovídalo typickému oděvu úspěšného londýnského obchodníka či podnikatele a bylo té nejlepší kvality, bez nejmenší chybičky. Nesl lehký kufřík a koženou aktovku. Později se ukázalo, že anglicky mluví plynně bez sebemenší stopy nějakého přízvuku.

Biggles, který na základě zkušeností dovedl obstojně odhadnout charakter člověka, nevěděl, co si má o něm myslet. Byl ochoten, ve skutečnosti mu ani nic jiného nezbývalo, považovat ho za normálního muže, jak se o něm vyjádřil komodor. Pokud jde o jeho skutečnou národnost, náboženství, politickou příslušnost či přesvědčení nebo o cokoli jiného, s pokrčením ramen svým druhům řekl, že to ponechává na jejich vlastní úvaze. Vcelku to však pro ně nemělo žádný zásadní význam, ať byl takový či onaký. Pokud vyšší úřední místa neměla důvod k nespokojenosti, kdo má právo kritizovat?

Pozornost byla věnována zajištění potřebných potravin. V tomto ohledu se s přihlédnutím k velkému prostoru letadla a chladničky mohli zařídit opravdu se vším pohodlím oproti dřívějším cestám, kdy byli obvykle odkázáni jen na ty nejnezbytnější potřeby. Skladovací prostory pojaly pozoruhodné množství sodové vody, která, jak doufali, odstraní riziko z pití zdravotně závadné vody – jakou lze často nalézt v jezírkách na poušti.

Biggles se podíval na hodinky. „Je čas vypadnout,“ poznamenal. „Doufám, že se profesor neopozdí. Byl

bych rád na cestě dřív, než začne slunce žhnout plnou silou. Už brzy začne pařák.“

„Copak ten chlápek asi může chtít?“ zeptal se Ginger. „Jde sem, jako by měl v úmyslu dát se s námi do řeči.“

Upřeně se díval na poněkud zavalitého, elegantně oblečeného muže s přepychově vyhlížejícím kufříkem v ruce, mířícího k nim. Na sobě měl bílé flanelové šaty, bílé boty a panamský klobouk. Červená vázanka se jako barevná skvrna nápadně odrážela od bílé košile. Mohlo mu být něco mezi čtyřicítkou a padesátkou. Působil dojmem typického obyvatele východního Středozeří. Plet' měl spíš snědou než tmavou, se zvláštním sinavým olivovým nádechem. Velkou bradku měl na koncích pečlivě ukartáčovanou. Jeho velké černé, jakoby nevyspalé oči bývají někdy popisovány jako 'vodnaté' či 'uslzené'. Pomalými až malátnými pohyby připomínal dobře vykrmenou, právě ze spánku probuzenou domácí kočku.

„Ten chlápek je tak trochu namyšlený,“ poznamenal Bertie. „Podle mne to je nějaký turecký vládní úředník.“

„Uvážíme-li kde jsme, pak by na tom nemělo být nic překvapujícího,“ nenuceně podotkl Biggles. „Snad má jeho příchod nějakou souvislost s letištěm.“

Objekt jejich dohadů s přívětivým úsměvem na tváři došel k nim. Kufřík položil na zem, podíval se na Bigglese a natáhl ruku. „Kapitán Bigglesworth?“ zeptal se.

„To je mé jméno,“ připustil Biggles a bez nadšení mu potřásl rukou. „Mohu pro vás něco udělat?“

„Ne, díky. Alespoň ne v tomto okamžiku,“ ozvala se přívětivá odpověď v dobré angličtině. Muž se opět usmál

a pokračoval: „Bylo by vhodné, abych se představil. Plukovník Osman Alfondari k vašim službám. Vidím, že profesor Zorlan ještě nedorazil.“

Biggles se tvářil rozpačitě. „Jakou službu mi chcete nabídnout, plukovníku?“

„Na příkaz vlády mám tu čest být vaším ochranným doprovodem.“

Biggles vytřeštil oči. „Mým ochranným doprovodem? Proč?“

„Mám dohlédnout na to, aby se vám nic zlého nepříhodovalo.“

„Je to opravdu nezbytné? Co by se nám mohlo přihodit?“

„Člověk nikdy neví. Někteří jedinci poblíž naší jižní a východní hranice jsou jen o málo lepší než barbaři, nemluvě o tom, že to jsou notoričtí zloději.“

„My se o sebe dovedeme postarat.“

„My si ale nemůžeme dovolit, aby se vám u nás přihodilo nějaké neštěstí.“

„Chcete tím snad říci, že poletíte s námi?“

„Ale ovšem. Jak jinak bych mohl plnit svou povinnost?“

Biggles na několik vteřin oněměl. „O takovém ujednání jsem nebyl informován.“

„Určitě vám ale bylo řečeno, že my vždycky zabezpečujeme ochranný doprovod cizinců cestujících do vnitrozemí. Nebo vám to snad nikdo neřekl?“

„Právě teď se o něčem takovém dovídám v životě poprvé. Nezajistil jsem dostatek zásob pro dalšího pasažéra.“

Muž se zdvořilým úsměvem na tváři nad tímto nedostatkem jen mávl rukou. „Ale jděte, kapitáne. Máte

přece dostatek místa pro víc pasažérů. Já nezaberu mnoho místa a slibuji, že v žádném případě nebudu nikomu překážet.“

Biggles se na okamžik zamyslel. „Plukovníku, odpovězte mi na tuto otázku. Předpokládejme, že se dostaneme do nějakých menších potíží. Co jiného budete moci udělat, než dokážeme my sami?“

„Se mnou se nikdo neodvází dohadovat ze strachu, že by to pro něho mohlo mít špatné následky.“

Biggles se zahleděl za hovořícího muže na místo, odkud se k nim blížili profesor Zorlan a za ním chlapec, nesoucí jeho zavazadla. „Omluvte mne na okamžik,“ řekl a šel jim naproti.

Když se setkali, odměřeně se zeptal: „Byl jste informován, že s námi má letět ochranný doprovod?“

Profesor se zastavil. Vrásky mu zkrabatily čelo. „Ochranný doprovod? O ničem takovém nic nevím. Právě přicházím od tureckého ministra. Ani slovem se o něčem takovém nezmínil.“

„Jestli je u nich takový postup obvyklý, mohl předpokládat, že o tom víte.“

„To není vyloučeno.“

Biggles pokračoval. „Totiž, objevil se tu nějaký chlap, který o sobě tvrdí, že je plukovník Osman Alfondari, a že byl pověřen doprovázet nás do naší příští zastávky. Důvodem jeho pověření prý je dohlédnout, aby se nám nestalo nějaké neštěstí. Osobně si myslím, že mnohem pravděpodobnějším důvodem je snaha zjistit, co máme v plánu.“

„Ví, kam máme namířeno?“

„Nic takového zatím neřekl a já jsem se ho nezeptal. Zřejmě však ví, nebo alespoň předpokládá, že odtud

poletíme na východ. Nezdá se vám podivné, že vás turecká vláda neinformovala, za jakých podmínek vám dovoluje vstoupit do země?“

„Program cesty byl dohodnut na londýnském velvyslanectví. Je možné, že o něčem takovém tam nevěděli.“

„Nu, tak teď už to víme. S údivem přemýšlím o tom, kolik dalších lidí o naší cestě ví.“

„Je to zatracená situace.“ Stále se mračící profesor si zamyšleně prohrábl vousy. „S něčím takovým jsem nepočítal. Jak bychom toho důstojníka mohli odmítnout, aniž bychom si tím způsobili problémy? Ono by to totiž nutně vyvolalo domněnku, že máme co utajovat.“

„A nemáme snad?“

Stále víc zneklidněný profesor rychle pohlédl na Bigglese. Jeho otázku ignoroval. „Obávám se,“ řekl, „že ho budeme muset vzít s sebou. Odmítnutí by mohlo mít za následek, že nás pošlou zpátky domů. Mým cílem je vstoupit do ruin Quardy. Až přistaneme poblíž ruin na otevřeném prostranství, tomuto muži nesmí být za žádnou cenu dovoleno jít za mnou.“

„Předpokládejme, že si to bude tvrdě vynucovat. Jak mu v tom mám zabránit?“

„Použijete vlastního úsudku.“

„Jestli se rozhodne jít za vámi, žádný můj úsudek ho nezadrží.“

„To už nechám na vás.“

Biggles se rozzlobeně zadíval do profesorovy tváře. „Chcete tím naznačit, abych použil síly?“

„Bude-li to nezbytné, ano. Znovu opakuji, že tomuto muži nesmí být za žádných okolností umožněno vidět, co

budu dělat. Mohlo by to zapříčinit katastrofu s hroznými následky.“

„Jak daleko mohu jít v použití násilí?“

„Tak daleko, jak to bude nutné.“

„Ale jak pak vysvětlíme své jednání, až se sem vrátíme a on nás obviní z maření jeho povinností?“

„K ničemu takovému nedojde.“

„On si ale určitě bude stěžovat.“

„Ne nezbytně.“

„Nerozumím.“

„Nemusí se s námi vrátit.“

Biggles zaraženě vzhlédl. „Navrhujete, abychom ho tam nechali, budeme-li s ním mít potíže?“

„Nejlepší by bylo zbavit se ho úplně, jednou provždy.“

„Chcete tím říci – zabít ho?“

„Tím by se vše vyřešilo.“

„Můj ty bože!“ Biggles byl zcela šokován. Poprvé zahlédl krutou povahu svého pasažéra. „Aby bylo mezi námi jasno,“ řekl vztekle, „já po neozbrojeném muži nestřílím.“

„On bude ozbrojen.“

„Jak to víte?“

„Jaký smysl by měl ochranný doprovod beze zbraně? Co je to s vámi? Přece už před startem vám muselo být jasné, že jste byl najat na operaci té nejvyšší diplomatické důležitosti.“

„Nezajímá mne, jak je důležitá. S vraždou nechci mít nic společného,“ řekl stroze Biggles. „Zřejmě nejsem pro vás tím vhodným mužem.“

„Ale vždyť nic takového nebude nutné,“ pokračoval profesor nevzrušeně tichým hlasem. „Jestli se do Ankary

vrátíme, budeme moci říci, že byl zastřelen domorodým střelcem ze zálohy. V této části světa nejsou takové nehody ničím neobvyklým.“

„Řekl jste jestli se vrátíme do Ankary, jako kdyby o tom byly nějaké pochyby.“

„Nemusíme se sem vracet, i když bych tomu dal přednost, abych získal vlastní doklady o celním odbavení. Až dokončím svou práci, budeme moci ze země odletět kteroukoli trasou podle vlastního uvážení, zdůvodnit to budeme moci kdykoli později. Je samozřejmé, že nepřistaneme mezi ruinami, ale na pouštním podloží sabkha v jejich největší možné blízkosti. Tam vás opustím a vy budete čekat na můj návrat. Kdyby se ten muž snažil sledovat mne do ruin, musíte ho zastavit. To je rozkaz.“

„Velmi dobře, jenže někomu by se nemuselo líbit, když na toho plukovníkého chlapa vztáhneme ruce.“

„Myslím, že jste přehlédl jistou okolnost. Předpokládáme-li totiž, že je Turek, pak v ruinách nebude na domácí půdě. Bude v Zaratu, tedy někde, kde nemá žádnou pravomoc. Jestli cíl naší cesty nezná a neopatřil si potřebné doklady, nebude mít právo tam ani vstoupit. Šejk by si mohl plným právem stěžovat. Ale s největší pravděpodobností by vzal zákon do vlastních rukou.“

„Turecko uplatňuje nárok na toto teritorium.“

„Nárok je jedna věc a držba druhá. Jeden nárok by byl okamžitě zpochybněn jinými uchazeči, uplatňujícími stejný nárok. Jak to vypadá, je v zájmu Turecka, aby stávající stav trval i nadále.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Vůbec se mi to nelíbí.“

„Ať se vám to líbí nebo ne, pro nás stejně žádný ústup nepřichází v úvahu. Události už zašly příliš daleko.“ Profesor mluvil s vážnou chladnokrevností. „Já o toho muže mezi námi nestojím stejně jako vy; jenže toto místo není vhodné k vyvolávání rozporů, které by mohly mít za následek zrušení našich povolení.“

„Ano, toho jsem si vědom,“ souhlasil Biggles.

„Pak nemáme žádnou jinou možnost, než toho muže vzít s sebou. Později se budeme moci zabývat problémy, které by jeho přítomnost mohla způsobit. Promluvím si s ním, snad se mi podaří zjistit, kolik toho o nás ví.“

„Neví-li víc než já, pak toho ví zatraceně málo,“ rozhořčeně zabručel Biggles.

„O cíli naší cesty se nezmiňujte dřív, než se vyjádří on.“ Profesor Zorlan vykročil směrem k muži, bavícímu se veselým klábosením s Bertiem a s Gingerem.

„Neproduktujte rozhovor déle, než je nezbytně nutné,“ požádal ho Biggles. „Podle časového programu už máme zpoždění.“

„Lidé, kteří si kdysi podrobili tuto zem, měli rčení: ‘Někdy je dobré spěchat pomalu’,“ přátelsky odpověděl profesor.

„Já jsem spíš měl na mysli vedro. Ale vydržím ho, samozřejmě, když ho vydržíte vy.“

Přidali se k ostatním. Profesor oslovil jejich průvodce. „Dověděl jsem se, že nás budete doprovázet,“ řekl hlasem nenaznačujícím ani souhlas ani nesouhlas.

„Takový jsem dostal rozkaz,“ ozvala se odpověď.

„Víte, kam letíme?“

„Ovšem.“

„Protože budeme pryč několik dní, předpokládám, že jste se zásobil vším, co budete potřebovat k jídlu a k

pití. My jsme o tomto rozhodnutí nevěděli, takže jsme vše potřebné obstarali jen pro sebe.“

„Dovedu se o sebe postarat.“

Profesor Zorlan pak hovořil jazykem, kterému Biggles nerozuměl, jen usoudil, že mluví turecky. Plukovník Alfondari mu odpověděl tímtež jazykem. Jeho odpověď byla zřejmě přijata, protože závěrečná slova profesor řekl opět anglicky: „Velmi dobře. Můžeme pokračovat v cestě,“ a vykročil k otevřeným dveřím letounu.

Biggles zůstal poněkud vzadu a dotkl se Gingerovy paže. „Ten podnik začíná smrdět,“ řekl tiše. „Velmi pečlivě sleduj, jestli náš nový cestující nebude dělat něco, co neodpovídá náplni jeho pověření.“

Ginger zvedl obočí. „Ale proč? Nedůvěřuješ mu snad?“

„Nějak příliš mnoho se směje, což mi při jeho pověření připadá jako přetvářka. Kromě toho se mi zdá být až příliš sebejistý.“

„Tak proč ho neodmítneme?“

„Zorlan je proti tomu. Říká, že kdybychom se mylili, mohl by z toho vzniknout poprask, který by pro nás skončil nuceným návratem domů. Může mít pravdu. On je ale také podivínský patron – ale o něm ti víc řeknu později.“

„Očekáváš nějaké trable?“

„Cítím atmosféru, která nemá nic co do činění s počasím.“

Nic víc už nebylo řečeno. Všichni zaujali v letadle svá místa. Motory naskočily. Biggles jim poskytl minutu nebo dvě na zahřátí a s očima upřenými na přístrojový panel zvýšením otáček vyzkoušel jejich chod. Uspokojen

vyroloval na start, a po obdržení povolení od řídicího provozu letiště v kontrolní věži odstartoval.

KAPITOLA 3

RUINY QUARDY

Merlin, uhánějící v určeném kursu ve výšce šest tisíc stop, za sebe vyfukoval přehřátý vzduch rychlostí o něco málo vyšší než 400 mil za hodinu. Vyšší nadmořská výška by byla, samozřejmě, pohodlnější, protože neúprosným sluncem rozžhavený vzduch byl turbulentní a letadlo se přes svou rychlost na neviditelných vlnách občas zhouplo, aby se v následující chvíli propadlo. Z větší výšky by však bylo mnohem obtížnější vyhledávání skrovných orientačních bodů, které si Biggles vyznačil na mapě.

Obloha neměla skvostnou chrpovou modř vlhkých tropů, její klenba se odpudivě leskla jako vyleštěná ocel. Vše pod ní lesk odráželo. Zubatou čarou hor vyznačený horizont byl v závoji přehřátého vzduchu rozmazaný. K severovýchodu se v dálce nápadně zvedal 16.000 stop vysoký vrcholek Araratu, který je místem, kde podle tradice spočívá Noemova archa. Řeka Halys, která v dávných časech byla dělící čarou mezi Východem a Západem, už byla daleko za nimi.

Venkovská oblast Východní Anatolie před nimi obracela svou ohyzdnou tvář k nemilosrdným nebesům, od ní odražená zář unavovala oči a zkreslovala charakteristické znaky krajiny.

Většina země měla barvu sklenářského kytu. Vypadala unavená, opotřebovaná, její povrch byl popraskaný nespočetnými minulými otřesy a záchvěvy, zvrásněný a poďobaný ojedinělými porosty jako kůže

staré ropuchy. Z nehostinné roviny se jako bradavice zvedaly kopce, někdy osamocené, někdy ve skupinách. Nikde nebylo místo, na němž by oko s potěšením spočinulo, žádná barva nenarušovala jednotvárnost krajiny; a v takovém stavu zůstane do jarních dešťů, které jen nakrátko osvěží vyprahlou a neplodnou půdu. Přes divočinu ponurých šedivých rozpukaných kopců a skalnatých útvarů pluly obrazce modročerných stínů. Jen občas se v dálce objevila světlá skvrna vesnice, připomínající hrst kostek z dětské stavebnice rozsypané neopatrným dítětem, spojených sítí klikatých cest. Po lidské činnosti nebylo vidět ani té nejmenší známky. V malých stádech zvířat byly s největší pravděpodobností ovce nebo kozy, obvykle nedaleko skupiny palem seskupených kolem vodních kaluží. Všude jinde rostly pouze otužilé rostliny pouštních oblastí, spásané jen velbloudy.

Bertie, shlížející přes boční okno dolů na tuto nehostinnou scenérii, byl jen stěží ochoten věřit, že právě tady začala civilizace; že tady civilizace vznikaly, prožily svá období a zanikaly už dávno předtím, než se objevila slova jako Řím a Evropa; že je to země, která viděla a vytvořila víc historie, než kterákoli jiná na světě. Zde byly vybojovávány strašlivé pravěké bitvy vyhlazovacích válek, popsaných ve Starém zákoně. Tady vzkvétala velická chetitská říše. Tady se proháněli hrůzu nahánějící Asyřané. Sumerové zde panovali patnáct století, v jejichž průběhu vynalezli první známý způsob psaní. Tady pochodovaly zástupy Médů a Peršanů; Alexandr Veliký a jeho vítězní Řekové, Xenofón a jeho statečných deset tisíc žoldnéřů, římské legie... všichni přišli a odešli dávno před narozením Krista a o své cestě časem

zanechali jen málo stop. Není divu, že tato část zemského povrchu byla nazvána Starý svět.

Biggles informoval Bertieho o svém rozhovoru, který měl s profesorem Zorlanem o plukovníkovi Alfondarim. „Měli bychom se připravit na potíže,“ řekl stísněně. „Ovšem, nemusely by žádné být, pokud Alfondari zůstane u letadla a nepokusí se strkat nos do ruin, když tam bude Zorlan.“

Kdyby k tomu přece jen došlo, budeme muset na Zorlana dohlédnout. Přiznám se ale, že nevím, co si mám o něm myslet. Vypadá sice all right a mám pocit, že opravdu je all right, ale jeho cynická slova o vystrnadění Alfondariho, jestli mu vkročí do cesty, mne šokovala. Někdy si myslím, že není z obyčejného masa a krve. V žilách jako by měl kyselinu a tam, kde by měl mít srdce, má žulový balvan. Nevím, čeho chce vlastně dosáhnout svou bezcitností, na můj vkus až příliš velkou, a takovou rozhodností nepřipustit, aby se mu někdo postavil do cesty.“

„Je možné, že právě pro tuto vlastnost byl vybrán pro tuto práci.“

„To je možné. Raději bych ale pracoval s někým lidštějším.“

„Můžeš se vsadit, že Alfondari bude chtít zjistit, co se tady bude dít,“ řekl Bertie. „Rád bych věděl, jestli nosí zbraň a jestli by se jí odvážil použít, kdyby došlo k rozhodujícímu boji kdo z koho.“

„Zorlan je přesvědčen, že zbraň v kapse má, protože dle jeho názoru jakýkoli ochranný doprovod beze zbraně nemá smysl. Není ale dost dobře možné se ho na to zeptat. Nepochybně se to velmi brzy dovíme. Kvůli pocitu bezpečnosti bychom si měli vzít i své zbraně. Teď

už stejně neexistuje riziko, že by je někdo objevil. Víš přece, kde jsou, tak je vytáhni. Já se zatím podívám, co se děje vzadu.“

Zatímco Bertie vytahoval pistole, Biggles se přes skleněnou výplň spojovacích dveří mrkl za sebe. Zorlan četl, Alfondari se díval z jednoho okna, Ginger z druhého. Nikdo nemluvil.

Bertie vytáhl pistole a podíval se do kabiny. „To tedy ale je parta k popukání, to se musí nechat,“ podotkl. „Člověk by si myslel, že letíme někomu na pohřeb.“

„To není tak nemožné, jak se ti to může zdát. Je jenom otázka, jestli to nebude pohřeb náš,“ sarkasticky zareagoval Biggles.

„Ty jsi ale ztracený škarohlíd,“ zabručel Bertie. „Já jen doufám, že Zorlan neoplývá schopností pilotovat letadlo.“

„Co tím chceš říci?“

„Zorlan nás nemá o nic víc v lásce než Alfondariho. Pro něho nejsme ničím. Ani o nás nic neví. Je mu úplně fuk, co se s námi stane. Je-li schopen vrátit se bez Alfondariho, pak by mu stejně tak mohlo napadnout vrátit se bez nás – to ovšem jen v případě, že umí ovládat letadlo. Možná se mýlím. Možná jsem vůči němu nespravedlivý. Pochybuji, že ho někdy poznáme blíž, ale jsem si jistý, že to je člověk, který se nedá ničím a nikým zastavit, když chce dosáhnout svého. Nejsem nijak choulostivý, ale jak jsem už řekl, způsob, jakým mluvil o zbavení se Alfondariho v případě, že by se mu postavil do cesty, mnou otřásl. Je-li někdo schopen tak nenuceně mluvit o zavraždění člověka, ať jím je kdokoli, je schopen všeho.“

„Možná jen tak nabubřele mluvil, aby se chvástal. S takovými lidmi jsem se už setkal.“

Biggles zavrtěl hlavou. „To není typ podvodníka, který se jen chvástá. Rozhodně bych si to nechtěl prověřovat.“

„Ty mu nevěříš?“

„Svůj názor bych si raději nechal na později, až ho poznáme trochu lépe.“

„Zajímalo by mne, kdo to vlastně je a čeho chce dosáhnout.“

„Nemělo by smysl se ho na to ptát. Snadnější by asi bylo párátkem otevřít ústřici, než se mu dostat na kobyliku. Ale přece jen by se pro to našel důvod. Naším problémem je, že vlastně nevíme, co děláme.“

„Zorlan ví, co dělá.“

„O tom nepochybuji. Plukovník možná věděl víc, než mi řekl. Jestli tomu opravdu tak je, pak musel pod přísahou slíbit mlčení, jinak by nás nenechal jen tak naslepo letět do takové země. Asi naše potíže tušil, možná ale nevěděl, odkud přijdou. Ale proč se o tom teď bavit? Stejně v tom jsme až po krk. Určitě se to vyvrbí samo a už by to nemělo dlouho trvat.“ Biggles mrkl na hodinky na přístrojovém panelu. „Podle mého odhadu už jsme tomu zatraceně blízko.“

Krátce nato s očima upřenýma dopředu lehce změnil kurs. „Vidím něco, co by mohlo být dvěma vrcholky hory Kaelbeg Dagħ,“ poznamenal. „Také vidím oblou vyvýšeninu, která by mohla být naším cílem.“

„Mám o tom říci Zorlanovi?“

„Ještě ne. On to stejně ze svého místa nemůže vidět. Až se dostaneme blíž, klesnu s letadlem trochu níž. Tři

sloupy by nám měly napovědět, máme-li pravdu. Budeme-li ji mít, bude dost času informovat ostatní.“

„Myslím, že je to ono,“ řekl Bertie, mračící se do oslnivé záře. „Ale nikde nevidím ani náznak nějakého jezera.“

„Asi leží v nějaké propadlině. Nebo, nu ovšem, možná je vyschlé.“

„A co krajina před námi a hory na horizontě?“

„Podle mého výpočtu by to měla být ruská Arménie a poněkud vpravo Kurdistan. Předpokládám, že bychom v žádné z těchto zemí nebyli vítanými hosty.“

Letadlo ztrácející výšku se rychle blížilo k asi dvě stě metrů širokému pahorku z větrem navátého písku, navršovanému po mnoho staletí od doby, kdy z písku vyčnívající ruiny byly v předpotopní době kvetoucím městem. Pahorek vyrůstal jako nějaká vyvřelina na planině a chmurně připomínal konec, který čeká všechny výsledky lidského úsilí, jakmile se dočkají svých dnů a zmizí v nenávratnu. Několik zplhlých, nakřivo jakoby únavou nakloněných palem, se svými sluncem vysušenými vějířovitými listy, beznadějně visícími v nehybném vzduchu jako polámané paže, se ve skupinkách choulilo k sobě nebo vytvářelo proti obloze ozdobný ornamentální vlys.

Tu a tam ze zmučené země vyčnívající obrovské balvany nebo konce zlomených sloupů připomínaly hrobky na opuštěném hřbitově u kostela. Několik příkopů, spojujících tři nebo čtyři čtyřhranné díry, bylo zřejmě pozůstatkem nedávného úsilí kopáčů. Nejnapadnější byly tři íonské sloupy, jeden stále nesoucí hlaviči, stojící vzprímeně jako obviňující prsty namířené na nevšímavou kopuli nebes.

„Je to určitě ono,“ řekl Bertiemu Biggles, když při klesání začal kroužit a letadlo se ve vzestupném proudu teplého vzduchu zahoupalo. „Zorlan by to měl poznat, když už tu byl. Až dokončím okruh a získáme jasný pohled ze všech stran, mohl bys ho požádat, aby to potvrdil.“

Z výšky menší než sto stop Biggles dokončil průzkum. Nebylo toho mnoho k vidění. Základní obrysy budov se daly rozeznat, protože staré zdi na jednom nebo dvou místech vystupovaly několik stop nad písek. Nezřítily se při zemětřeseních, ani je nezbořili vítězní vetřelci, byly jen zasypány pískem, roznášeným neustále vanoucím větrem. Byl to typický obraz mnohých starých měst a vesnic na Středním Východě. Je nutno říci, že město nebylo postaveno na pahorku, ten postupně narůstal větrem nanášeným pískem, ale i domácími odpadky, vyhazovanými za obrannou zeď.

„Promluv se Zorlanem,“ řekl Biggles. „Můžeš mu říci, že jsem tu nikoho nezahlédl. Jestli tu má někdo čekat, viděli bychom koně nebo velbloudy. Nedovedu si představit, že by sem někdo přišel pěšky.“

Bertie odešel na zád'. „Je to ono,“ potvrdil, když se vrátil. „Zorlan říká, že nijak zvlášť nezáleží na tom, kde přistaneš, jen aby to bylo co nejbliž k ruinám. Krucinál! To zřejmě ten Alfondari kabinu zaplnil jakýmsi voňavým staromódním orientálním smradem.“

„Jakým smradem?“

„Česnekovým. Je to hrozný smrad. Alfondari ho zřejmě žvýká syrový, jen tak.“

„Proč ne? Říká se, že česnek je dobrý na žaludek. Není to ale nic nového.“ Biggles se pousmál. „Zřejmě jsi

zapomněl, že děti Izraele na cestě do zaslíbené země vyčítali Mojžíšovi, že jim došla cibule a česnek.“

„Ale! Tak to mne vůbec nepřekvapuje, že jim trvalo čtyřicet roků, než tam došli.“

Dál se o česneku už nemluvalo.

„Přistanu pod skupinou tamhle těch palem na okraji vyvýšeniny,“ řekl Biggles. „Poskytnou nám aspoň trochu stínu. Z toho slunce by puchýře naskákaly i na kůži nosorožce, nemluvě o letadle.“ Vzápětí se snesl a kola jemně posadil na tvrdě udusanou sabkhu, pak s nosem letounu namířeným do otevřené divočiny popojel až do stínu palem připomínajícího mřížoví.

Všichni vystoupili. „Bylo nutné manévrovat tak složitě, když už jsme byli na zemi?“ podrážděně se zeptal Zorlan.

„Vždycky rád zaparkuji tak, abych v případě nutnosti mohl co nejrychleji odstartovat,“ stejným tónem odvětil Biggles.

Později informoval Ginger, že když se letadlo blížilo ke svému cíli, Alfondari vstal, aby byl připraven ihned vystoupit. Při nasazení letu do kruhu, když Biggles hledal nejlepší místo na přistání, Alfondari upadl na profesora, čímž ho velice rozzlobil.

Nikdo teď nemluvil. Všichni mlčky sledovali cíl. Jako by každý vyčkával, že někdo jiný něco řekne nebo udělá. Ginger si uvědomoval podivný plesnivý zápach; připomínal mu něco mrtvého nebo zapomenutého. Asi to byl jen výplod jeho fantazie, měl ale pocit, že je předzvěstí nějaké hrozby.

Biggles se podíval na Zorlana. „Jsme tady,“ řekl náhle, jako by mu najednou vadilo ticho. „Co dál? Co chcete, abychom udělali?“

Několik dlouhých vteřin Zorlan neodpovídal. S aktovkou v ruce vypadal na takovém místě poněkud absurdně, když stál, upřeně se díval na pahorek a jako by v duchu uvažoval o nějakém problému.

Ginger se také poprvé zblízka díval na pahorek. Z úrovně země byl mnohem víc zvrásněný, než vypadal ze vzduchu. Všude se povalovaly obrovské balvany. Vítr nebo větrné bouře mezi nimi vyhloubily stružky. Místy se dařilo velbloudím bodlákům, ježícím se jako šedivé vousy, které nikdy nepoznaly břitvu. Po nějakém životě, zvěři nebo hmyzu, nebyla nikde ani stopa. Jediným občasným zvukem bylo drsné zaskřípění jako troud suchých vějířovitých listů palem, připomínající práci se skelným papírem. Jedna jediná skvrna byla barevná. Na nejhořejší větvi rozložitého keře. Poznal, že to je zralé granátové jablko.

Zorlan se pomalu obrátil, pokynul Bigglesovi, pak spolu odešli poněkud na stranu. „Dejte si velký pozor na toho chlapa Alfondariho,“ řekl mírně.

„Vy mu nedůvěřujete?“

„Domnívám se, že není Turek. Mluví turecky, ale jeho přízvuk je spíš přízvukem Turkmena odněkud od pobřeží Kaspického moře. Neztrácejte ho z dohledu.“

Biggles přikývl.

„Půjdu do ruin,“ pokračoval Zorlan. „Asi se tam nezdržím dlouho.“

„Chtěl byste se před odchodem najíst a něco vypít?“

„Teď ne. Snad později. Z vrcholku kopce budu mít lepší výhled.“

Biggles pokrčil rameny. „Jak si přejete.“ Zorlan se otočil a velmi opatrně začal stoupat na pahorek.

Biggles se vrátil k ostatním. Viděl, že Alfondari si z kabiny přinesl kufřík. „Co s ním tady chcete dělat?“ zeptal se s nelíčenou zvědavostí.

„Smím ho mít u sebe?“

„K jakému účelu?“

„Budeme-li tady přes noc, jak předpokládám, raději bych se vyspal někde venku, než v letadle.“

„Nikdo neřekl, že tady budeme přes noc,“ upozornil ho Biggles.

„Tak dobře. Nechám ho tady.“ Alfondari postavil kufřík ke kořenu palmy a vykročil směrem k vrcholu pahorku. „Kam jdete?“ přísně zvolal Biggles.

„Podívat se na ruiny. Nikdy jsem je neviděl.“

„Nikam nepůjdete.“ Plukovník Alfondari dělal, že neslyší. „Vraťte se,“ rozkázal Biggles rozhodně. Alfondari stále nereagoval.

Biggles se se sevřenými rty rozběhl za ním, položil mu ruku na rameno a prudce ho otočil. „Vy jste neslyšel?“ vybafl. „Řekl jsem, že nikam nepůjdete.“

Alfondari setřásl svírající ruku. „Jak se můžete odvažovat mi něco rozkazovat?“ řekl povýšeně.

„Odvažuji se.“

„Jsem turecký vládní úředník.“

„To je mi úplně jedno, můžete být třeba polním maršálkem. Tady totiž nejsme v Turecku.“

„Co tím chcete říci? Za mnou stojí úřední moc.“

„Tady nemáte žádnou úřední moc. Tady jsme v Zaratu. Víte to stejně dobře jako já, tak se o tom nebudeme dohadovat.“

Alfondariho tmavé oči hleděly nasupeně. „Až se vrátíme do Ankary, budete to muset vysvětlit.“

„Chcete snad říci jestli se vrátíme do Ankary. Proč jste tak chtivý sledovat profesora Zorlana?“

„Je nutné ho chránit.“

„Před čím? Nebo snad před kým?“

„V zemi, jako je tato, je nebezpečí vždycky nablízku. Mohou se objevit lupiči z Kurdistanu nebo zlotřilí Arabi.“

„S tím si nemusíte dělat starosti, poradím si s nimi sám. Jsem velitelem tohoto letadla a svou odpovědnost беру naprosto vážně. Raději se vraťte, posaďte se někam a nečekejte další potíže.“

Několik vteřin se Alfondari otráveně díval Bigglesovi do očí. Pak v mžiku své chování změnil. „Dobře. Stane se, jak si přejete,“ řekl přívětivě s mírným úsměvem.

Obrátil se a vracel se k letadlu. Cestou si vzal kufřík. Ze dveří kabiny ještě zavolal: „Nebude vám vadit, když se napiji?“

„Vůbec ne. Napijte ale víc, než je nezbytně nutné.“

Alfondari i s kufříkem zmizel v letadle. Biggles se připojil k Bertiemu a ke Gingerovi, kteří seděli ve stínu křídla.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Ginger.

„Nevím. Možná se jen pokoušel shodit nějaké kilo. Konečně si snad uvědomil, že se mnou nejsou žádné žerty, snad už dá pokoj a nebude dělat problémy. To ovšem neznamená, že mu důvěřuji, když ho nemám v dohledu. Zorlan sám má pochybnosti a myslí si, že není Turek.“

„On si myslí, že není Turek?“

„Říká, že mluví s přízvukem Turkmena od Kaspického moře.“

„Takže kdo to vlastně je?“

„S největší pravděpodobností Kavkazan odněkud z Gruzie, která je za železnou oponou. Mohl by to být Peršan.“

„Před odchodem do postele to není příjemná představa, to tedy ne,“ zabručel Bertie. „Vypadali

bychom jako sebranka cvoků, kdyby se ukázalo, že jsme s sebou vzali ruského vyzvědače.“

Biggles neřekl nic. Zapálil si cigaretu a zhaslou sirku zlostně odhodil do písku.

„Zřejmě je pevně rozhodnut Zorlana sledovat,“ pokračoval Bertie, dýchl na brýle a čistil je kapesníkem.

„Je pro mne hádankou, proč si cestou na pahorek bral s sebou kufřík,“ řekl Ginger. „Má v něm snad něco, co by nechtěl, abychom spatřili?“

Biggles se svrstělým čelem zvedl hlavu. „Možná žes udeřil hřebík na hlavičku. Jen uvažuji. Podle toho, jak ho nesl, musí být dost těžký. Vzpomínám si, že v Ankaře, když jsem své námitky proti jeho cestě s námi zdůvodňoval tím, že pro něho nemáme žádné zásoby potravin, řekl, že je schopen si zajistit jídlo vlastní; jestli se tím dá vysvětlit jeho kufřík, pak by v něm musel mít potraviny nejméně na týden nebo na déle.“

„To ale nevysvětluje,“ trval na svém Ginger, „proč se tak tvrdošíjně snaží mít ho stále v dohledu.“

Biggles si zapálil cigaretu a zahleděl se na letadlo. „Je tam nějak podezřele zticha. Možná až příliš zticha. Gingere, zajdi se podívat, co tam dělá.“

Ginger vstal a po měkkém písku šel ke dveřím kabiny.

Ostatní ho sledovali, jak vchází dovnitř. Ginger se ale v mžiku objevil zase ve dveřích. „Biggles, pojď sem,“ zvolal se zjevnou úzkostí.

KAPITOLA 4

KUJÍ SE PIKLE

Gingerovo zavolání bylo tak naléhavé, že Biggles vyskočil a rychle přeběhl krátkou vzdálenost ke dveřím do kabiny.

„Jen se na to podívej,“ vyzval ho Ginger a vedl ho dovnitř.

Biggles nemeškal, vrazil dovnitř a vzápětí poznal důvod Gingerova znepokojení. Nebylo nutné nic vysvětlovat.

Alfondariho kufřík se záhadným obsahem ležel otevřený na sedadle. Při prvním pohledu na něho se Bigglesovy rty v náhlém záchvatu vzteku sevřely. V kufříku totiž byla přenosná vysílací stanice a Alfondari už začal vysílat. Biggles učinil dva rychlé kroky, úderem ruky odhodil operátorovu ruku a kufřík zabouchl. „Co si to tady, k čertu, dovolujete dělat?“ vybuchl.

Alfondari s mírným úsměvem na tváři vzhlédl. „Právě jsem se chystal oznámit, že jsme bezpečně dorazili,“ klidně odpověděl.

„Komu?“

„Své vládě, samozřejmě.“

„Čí vládě?“

„Přirozeně turecké vládě.“

„Proč jste mi neřekl, že máte vysílačku?“

„Neviděl jsem žádný důvod, proč bych to měl udělat. Nic vám není po tom, co nosím s sebou.“

„To se ještě uvidí. Dokud budete se mnou, nebudete vysílat žádné zprávy ani odtud, ani odjinud.“ Biggles

domluvil, sebral kufřík a podal ho Gingerovi. „Vyndej vysílačku a rozeber ji,“ řekl odměřeně.

„Nemáte právo se plést do něčeho, co souvisí s mými povinnostmi,“ vykřikl Alfondari se zjevným rozhořčením.

„A vy nemáte právo navazovat rádiové spojení mimo turecké teritorium,“ odsekl Biggles. „Tady velím já. Při další podobné lumpárně vás vysadím někde v poušti, abyste se mohl po svých vrátit domů.“

„Ale –“

„Nediskutujte se mnou. Vypadněte – a ať vás ani nenapadne vzdálit se z mého dohledu.“

Alfondari vstal. Uklonil se se vždy pohotovým mírným úsměvem a opustil letadlo. Loudavě došel k nedaleké palmě a v tureckém posedu se opřel o kmen.

Biggles ho chvíli upřeně pozoroval, pak se připojil k ostatním. Tvářil se zachmuřeně.

„Tím to je vyřízeno,“ spokojeně konstatoval Bertie.

„Kéž bys měl pravdu,“ skoro hrubě odpověděl Biggles.

„Tímto rádiem už v žádném případě žádnou další zprávu neodešle,“ oznámil Ginger, když na hromádku shrnul jeho součástky.

„Zajímalo by mne, kolik informací stačil odvysílat, než jsme mu to zarazili,“ mumlal si pro sebe Biggles, když si sedal na písek.

„Ono toho nemohlo být nijak mnoho, kamaráde; neměl k tomu dost času,“ ujišťoval ho Bertie.

„Možná dost času k tomu, aby nám způsobil hromadu nepříjemností. Zorlan měl pravdu. Raději bych měl tady kolem sebe chřestýše, než tohohle rafinovaného, jako úhoř hladkého všetečku, který do všeho strká nos.“

Biggles se chladně podíval na Alfondariho, stále zády opřeného o hrbolatý kmen palmy.

„S kým si myslíš, že byl ve spojení – nebo s kým se mohl pokoušet navázat spojení?“

Biggles zavrtěl hlavou. „Jak bych to mohl vědět? Možná že, jak tvrdil, opravdu nedělal nic horšího, než hlásil náš přílet; mám ale nepříjemný pocit, že někomu řekl, nebo měl v úmyslu říci, kde jsme přistáli. Nepochybně doufal, že sledováním Zorlana zjistí, proč jsme sem přišli, aby to mohl někomu říci. Oficiální důvod pravděpodobně zná, ale zřejmě mu nevěří. Nezapomínejte na to, že tady jsme nepříjemně blízko hranic několika zemí, které by nám zazlívaly, kdybychom zasahovali do záležitostí Zaratu – jestli ovšem právě něco takového je účelem naší návštěvy. Policejní hlídka by sem mohla poměrně brzy dorazit a přivést nás do trapné situace – což by nebylo to nejhorší. Nepřátelské letadlo by sem doletělo v několika minutách.“

„Myslíš z druhé strany, zpoza železné opony?“

„Z kterékoli země, která by si Zarat ráda přivlastnila. Kdyby sem jedna z nich vyslala své lidi, zdejší půda by se stala zatraceně horkou. Jedna věc je nad slunce jasná. Toho vzácného plukovníka nesmíme ani na vteřinu nechat bez dozoru a ztratit ho z dohledu.“

„Co by teď mohl udělat, když jsme mu sebrali rádio?“ zeptal se Ginger.

„Mohl by zničit letadlo.“

Nad tímto nápadem se Bertie jen posměšně ušklíbl. „Ale nepovídej, kamaráde. Přece je pasažérem tohoto letadla a musel by být zatraceným idiotem, kdyby něco takového udělal.“

„Proč by to nemohl udělat, kdyby se mu hodilo nás zdržet tak dlouho, než se tu objeví jeho kumpáni, aby ho odtud odvezli. Také mě trápí, že se s ním budeme muset dělit o jídlo. Když jsme konečně zjistili obsah jeho kufříku, bezpečně víme, že si s sebou nic k jídlu nepřinesl. V každém případě je to hrozný lhář.“

„Muselo mu napadnout, že na to přijdeme,“ poznamenal Ginger.

„Ne nezbytně. Třeba nepočítal, že se tady tak dlouho zdrží.“

„Jaký závěr z toho můžeme vyvodit?“

„Jeden by mohl být, že jeho přátelé jsou někde poblíž. A pokud jde o jídlo, myslím, že je nejvyšší čas hodit do sebe aspoň něco malého. Doposud jsem totiž čekal na Zorlana. Kdoví, jak dlouho tam ještě bude.“

„Řekl, že tam nebude dlouho.“

„Vím co řekl. Otázkou ovšem je, co tím myslel. Předpokládám, že se tam měl s někým setkat. Jenže při přeletu nad ruinami jsem nikoho nezahlédl, a kdyby sem mezitím někdo přišel, určitě bychom ho slyšeli, i kdybychom ho neviděli. Nevím, co si mám o tom myslet. Celá ta situace je plná nesrovnalostí a nejasností a čím dříve to tady skončíme, tím lépe.“

„Co kdybychom se napili,“ navrhl Bertie.

„To bychom mohli.“

Vykročili k otevřeným dveřím letadla. Ginger cestou poznamenal: „Tamhle přichází Zorlan.“

Zastavili se a čekali. Profesor, sestupující s vážným výrazem po nerovném svahu, se k nim zanedlouho připojil.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Biggles.

„Ne. Osoba, s níž jsem se měl setkat, ještě nedorazila. To ovšem neznámá, že nepřijde. Setkání bylo dohodnuto na dnešek, ale na takovém místě, jako je toto, lze nedochvilnost omluvit. Můj protějšek musí překonat jistou vzdálenost.“

„Jestli vám dobře rozumím, znamená to, že budeme muset čekat.“

„Samozřejmě.“ Profesor se podíval na Alfondariho, stále zády opřeného o palmu. „Co tam dělá?“

„Musel jsem zavést tvrdý režim.“

„Opravdu? Z jakého důvodu?“

„Tak v první řadě se snažil jít za vámi a choval se až příliš drze, než jsem ho přinutil k návratu. To však není zdaleka všechno. V kufríku měl přenosnou vysílačku. Zjistili jsme to teprve ve chvíli, kdy jsme ho přistihli při vysílání. Zatrhl jsem mu to a rádio jsem mu sebral. Je už rozebrané a chybí v něm jedna nebo dvě důležité součástky.“

Skoro půl minuty se Zorlan mlčky díval Bigglesovi do očí. „Tak to tedy je?“ konečně vydechl. „Jak dlouho byl ve spojení, než jste mu to zarazil?“

„Dlouho ne. Snad méně než minutu. Vysílal v morseovce, buď v kódech nebo ve slovech, to jsem nepoznal, ale protože stále něco opakoval, asi se nedostal dál než k volacímu znaku.“

„Upřímně doufám, že máte pravdu. Zeptal jste se ho, co dělá?“

„Ovšem, bez nejmenšího zaváhání.“

„Jak své chování vysvětlil?“

„Samozřejmě se omlouval tím, že pouze chtěl svůj hlavní stan informovat o bezpečném doletu.“

„Uvěřil jste mu?“

„Ne.“

„Varoval jsem vás, že ten muž je nebezpečný.“

„Teď už jsem ochoten tomu věřit.“

Zorlanova tvář byla nevyzpytatelná. „Možná by bylo dobré ho zlikvidovat dřív, než vyvede nějakou další lotrovinu.“

Bigglesova tvář ztuhla. „Nemyslíte, že vzhledem k důkazům, které máme, by něco takového bylo zcela nepřiměřené?“

Profesor odměřeně odpověděl: „Kapitáne Bigglesworthe, pokud je tento muž jistým člověkem, čímž jsem si už skoro jist, zabil by vás bez nejmenší výčitky svědomí jako komára, který si mu sedl na zápästí.“

„Chcete-li tím naznačit, že je vyzvědačem, jsem ochoten s vámi souhlasit. Řekl jste, že si jste skoro jist. To ale přece nestačí k jeho odsouzení. Jinak k tomu nemám co říci. Mé rozkazy jsou jasné. Vy stojíte v čele operace. Moje zodpovědnost je omezena na vaši bezpečnou přepravu a na to, aby letadlo bylo k tomuto účelu stále v pohotovosti připraveno.“

Zorlan tlumeným hlasem klidně pokračoval: „Z vašeho výrazu usuzuji, že s mými metodami nesouhlasíte. Tak aby bylo jasno. K tomuto muži necítím žádné nepřátelství, ať to je kdokoli; ale jestli je opravdu nepřátelským agentem, pak se vše zužuje na otázku přežití, buď on, nebo my. Je angažován v nebezpečném programu – “

„My přece také.“

„To nemohu popřít. Oba ale nemůžeme vyhrát. Už dříve jsem se setkal s takovými lidmi, jako je Alfondari, a mnohу vás ujistit, že chce-li takový člověk dosáhnout

nějakého cíle, nikdy nedovolí, aby mu v jeho dosažení zabránil nějaký morální ohled či výčitka svědomí. Za takového považuji i jeho a on si toho už teď je nebo měl by být vědom.“

Biggles přikývl. „Souhlasím s vámi. K čemu nás to přivádí?“

„Konec konců, co znamená jeden život ve srovnání s životy mnohých, kteří by možná zemřeli, kdyby lidé, které tento muž zastupuje, úspěšně dosáhli svého cíle?“

„Zatím nevíme, koho zastupuje.“

„Ty lotry nemusíme hledat nijak daleko.“

„Pojďme k jádru věci. Máte na mysli lidi, kteří by se chtěli zmocnit Zaratu?“

„Ano.“

„A myslíte, že by šejk vytáhl do boje, aby tomu zabránil?“

„Tím si jsem jistý.“

„Jak si tím můžete být tak jistý?“

„Sám mi to řekl,“ pomalu řekl Zorlan. „Vy byste snad nebojoval, abyste si zachoval svobodu a nezávislost?“

„Už jsem to udělal.“

„Tak vidíte. Jenže lidé Zaratu by neměli naději přežít. Budou-li bojovat, budou existenčně vymazáni z povrchu světa. K tomu snad není nutno nic dodávat.“

„Před vaším příchodem jsme se chystali něco pojíst.“

„Tak se do toho dejme. To ostatní může počkat. Není nijak naspěch, ale Alfondari musí být neustále pod dohledem.“

„To zajistíme. Budeme mu ale muset dát něco k jídlu. Zřejmě si s sebou nepřinesl vůbec nic.“

„To mnoho napovídá. Asi nepředpokládal, že se tu zdrží dlouho.“

„Už mi to také napadlo.“

„Můžeme si dovolit dát mu něco k jídlu a k pití. Nechat ho zemřít hladem by byl dlouhý a unavující proces. Obávám se, že vše jsem zapříčinil já svou nedbalostí.“

„V jakém ohledu?“

„Když tento údajný plukovník – já totiž pochybuji, jestli vůbec nějakou vojenskou hodnost má – poprvé oznámil svůj úmysl nás doprovázet, měl jsem si vyžádat jeho písemné pověření.“

Biggles se cynicky usmál. „Ten byl na něco takového připraven. Jestli je tím, čím si myslíme že je, určitě by měl v kapse potřebné doklady, ať pravé nebo padělané. Nebyl by přece takovým hlupákem, aby se pokoušel přidat se k nám bez nich.“

„Ano, asi máte pravdu. Teď už si snad uvědomuje, že je v podezření a jistě nebude překvapen, když ho požádám, aby mi je předložil. Dříve ale něco pojíme.“

„Chcete se raději najíst v kabině nebo chcete zůstat venku? V letadle bude hrozné vedro.“

„Najíme se raději venku.“

Při zmínce o letadle se Biggles obrátil, aby zkontroloval jeho polohu pod palmami. Slunce už bylo za zenitem, po trupu a křídlech se pomalu posunovaly stíny vějířovitých listů, vytvářející černé příčné pruhy, které rozdělovaly plochy na díly a tím vytvářely ochrannou kamufláž, jako tomu je u zeber. Jen pilotní kabina byla vystavena přímým slunečním paprskům, přední ochranné sklo se lesklo odraženým světlem a kovové příslušenství zářilo jako bílá neonová světla.

Obrátil se k ostatním. „Ze vzduchu by nás někdo mohl zahlédnout,“ řekl zamyšleně. „Asi by stálo za to dokončit to, co pro nás učinily palmy. Tady kolem je dost suchých listů. Gingere, co kdybys jich několik posbíral a položil na nekryté části letadla. Nezabere to mnoho času. Třeba to nebude nutné, ale přece jen se budu cítit lépe, když nás shora nebude vidět. Bertie, pomoz mu, já se zatím podívám na naše zásoby jídla. A dávejte pozor na škorpióny. Právě na místech jako je tady se jim náramně líbí.“

Ginger a Bertie se dali do práce. Alfondari je se zamračeným pohledem pozoroval. Neřekl však nic.

Za chvíli si pochutnávali na lehkém jídle a zapíjeli ho láhvemi v chladničce vychlazené sodové vody. V tak krutém vedru chutnala jako nádherný nápoj. Několik láhví dostal Alfondari, který s pohledem ještěrky čekající na neopatrnou mouchu a s hlavou skloněnou v dlaních stále seděl u palmy.

Ve skličujícím tichu a v ovzduší nabitém neznámým nebezpečím pomalu ubíhal den. Profesor Zorlan s ostatními zůstal poblíž letadla s podotknutím, že si nemůže dovolit propást okamžik, kdy zaslechne přícházet muže, na něhož tady čeká. Připustil ale, že neví, bude-li jeden nebo bude-li jich několik.

Slunce, které svou barvu změnilo na barvu krve a oparem se zdeformovalo na dvojnásobek své normální velikosti, rychle, jakoby vyčerpané vlastní sežehující zuřivosti, zapadalo za rudý horizont, když Biggles náhle zvedl hlavu, nastavil uši a očima zvědavě prohlížel východní oblohu.

„Slyším letadlo,“ řekl a zadíval se na profesora. „Může to být muž, na kterého čekáte?“

„Ne.“

„Jste si tím jistý?“

„Úplně. On nemá letadlo.“

V dálce se objevila pohybuující se malá skvrna velikosti moskyta. Ozářena prudkým světlem se blížila po tyrkysovém pruhu, lemujícím vzdálené hory.

„Letí sem,“ řekl Ginger. „Přinejmenším jsme v jeho kursu.“

Uběhla jedna nebo dvě minuty, stále silnější zvuk motoru se převaloval ve zvukových vlnách.

„Tryskáč,“ řekl Ginger.

„Je to MiG,“ usoudil Bertie, zaclánějící si oči.

„Nehýbejte se,“ úsečně nařídil Biggles. Alfondarimu, který se začal zvedat, ostrým hlasem zopakoval: „Řekl jsem, nehýbejte se.“

Alfondari se zatvářil nasupeně. Zasunul ruku do boční kapsy saka. Biggles bleskově vytáhl pistoli a namířil na něho. „Pohnete-li se o jediný yard nebo zvednete-li ruku, zastřelím vás,“ řekl nahlas, bez vzteku. Jeho vyhrůžka byla tentokráte asi přece jen dost přesvědčivá, protože Alfondari klesl zpět na zadek a bez hnutí seděl dál.

Ruská, nebo v Rusku vyrobená jednosedadlová stíhačka se blížila, její kvílivý zvuk se malinko změnil, když začala ztrácet výšku. Jakékoli pochybnosti o jejím cíli se brzy rozplynuly, protože po přiletu k ruinám se naklonila a třikrát nad nimi přeletěla v kruhu, pak několikrát napříč, při čemž stále klesala, až nad ruinami přelétala ve výšce pouhých sto stop.

Na zemi se nikdo nehýbal. Platilo to i o Alfondarim, který byl stále na mušce Bigglesovy pistole. Jestli by Biggles svou hrozbu splnil, kdyby se ten muž o něco

pokusil, zůstalo pouze předmětem dohadů. Soudě podle jeho výrazu, spíš by to udělal.

„Na neznámém terénu se neodvážím přistát,“ usoudil Bertie o pilotovi, manévrujícím s vysoce výkonnou stíhačkou.

Jeho odhad se ukázal správný, protože za několik okamžiků letadlo odletělo ve směru, odkud přiletělo. Všichni si s ulehčením vydechli.

„Myslíte, že nás pilot viděl?“ zeptal se Bigglese Zorlan.

„Ne.“

„Jste si tím jistý?“

„Dost jistý. Kdyby nás totiž viděl, skoro jistě by si pečlivěji prohlížel obzvlášť toto místo. Tak bych to alespoň udělal já, kdybych byl na jeho místě. Považuji ale za samozřejmé, že mohl pořídit fotografie.“

„Na letadle bylo několik symbolů. Rozeznal jste je?“

„Ne. Je to ruské letadlo, jenže taková byla dodávána do většiny ruských satelitních států. Ta označení jsem sice viděl, ale nemohu o nich říci nic víc, než že jsem je viděl poprvé. Na naší straně železné opony jsou MiGy k vidění jen zřídkakdy.“

„Co si o tom myslíte?“

„Je možné, že letadlo bylo jen na rutinním letu, aby zkontrolovalo, jestli tady někdo je, i když si nedovedu představit, kdo a za jakým účelem by na tom mohl mít zájem. To byste mohl lépe posoudit vy.“

„Myslíte, že ta návštěva byla víceméně nahodilá?“

„Je to sice možné, musíme ale také zvážit, jak je možné, že k tak podivné náhodě došlo přesně v den našeho přiletu. Chcete-li znát můj názor, já totiž v podobné náhody nevěřím, řekl bych, že Alfondarimu se

mnohem pravděpodobněji podařilo odvysílat naši polohu někomu dřív, než jsme zjistili, co v tom kufříku má.“

MiG jako malinká skvrna mizel v záři zapadajícího slunce. Zorlan vstal.

„Co máte v úmyslu udělat?“ zeptal se Biggles.

„Položit Alfondarimu jednu nebo dvě zásadní otázky.“

„Očekáváte, že vám odpoví pravdivě?“

„Bude-li lhát, poznám to.“

„My už víme, že je to lhář.“

„Nadešla chvíle, kdy musíme vědět přesně, jak s ním na tom jsme.“

Biggles už neřekl nic. Zorlan vykročil k Alfondarimu.

„Dobře, že jsme letadlo aspoň trochu zakryli nezvyklou kamufláží,“ poznamenal Bertie.

„Bylo to jen pochopitelné opatření po odhalení Alfondariho při práci s vysílačkou. Dalo se tušit, že dostaneme návštěvu.“

Co Zorlan řekl Alfondarimu ostatní neslyšeli, protože byli mimo doslech. Viděli jen, že Alfondari vytáhl z kapsy několik papírů, Zorlan si je přečetl a dal mu je zpátky. Po krátkém rozhovoru se Zorlan vrátil k Bigglesově skupině.

„Jak jste předvídal, jeho papíry jsou v pořádku,“ řekl. „To ale nic neznamená. Kdyby se s vysílačkou ukryl v ruinách, nepochybně by se spojil s pilotem toho letadla. Zdá se, že nás pilot neviděl, proto usoudil, že tady nejsme.“

„Naskytá se otázka: za několik minut se setmí. Za předpokladu, že tu chcete zůstat, co uděláme s Alfondarim po dobu tmy?“

„Může nadělat víc škody?“

„Mohl by. Mohl by nepozorovaně vyklouznout, ukrýt se v ruinách a čekat na příchod některého ze svých přátel. Mohl by se dokonce i střelbou ze zálohy pokusit nás zastavit, kdybychom ho šli hledat. Mohl by poškodit letadlo s cílem znemožnit nám odlet.“

„Pak bude muset zůstat pod dohledem. Pokud jde o mne, v případě nutnosti tu budu muset několik dní zůstat. Tato operace si vyžádala dlouhodobou, až příliš důkladnou přípravu, než aby ji bylo možné jen z netrpělivosti obrátit vniveč.“

Slunce, které jako by několik vteřin balancovalo na vzdálených vrcholcích, zaplavovalo svět přetékaajícími proudy karmínové barvy a protahovalo stíny palem daleko do divočiny, kde propletené vějířovité listy vytvářely fantastické vzory; pak najednou zapadlo a zemi ovládla ponurá a hrozivá tma.

„V tak neproniknutelné tmě nebude snadné Alfondariho uhlídat,“ znepokojeně konstatoval Biggles.

„Jestli se pohne, uslyšíme ho. Brzy vyjde měsíc, to by nám mohlo tento úkol zjednodušit.“

„Největší starost mám o letadlo,“ podotkl Biggles a dotkl se Gingerova kolena. „Běž si sednout do dveří kabiny. Před východem měsíce toho sice mnoho neuvidíš, ale kdyby se Alfondari blížil, měl bys ho zaslechnout. Bertie tě později vystřídá.“

„Dobře.“ Ginger se vzdálil.

Nějaká doba uplynula v tichu, které bylo tak těžké, tak hluboce tajemné, jako by na zemi odumřel veškerý život. Pak se ale k Bigglesově úlevě jako veliká zářící bublina, vystupující z moře černé vody, nad obzor vyhoupl stříbrný měsíc. Když se jeho světlo dotklo

miliónů kaménků na povrchu pouště, rozzářilo je tak, že se leskly jako drahokamy. Osvětlený Alfondari stále seděl sehnutý jako žába s hlavou skloněnou v dlaních na kolenou. Zorlan ležel natažen, zřejmě spal, nebo se o to snažil. Ginger, obrácený k Alfondarimu, seděl na schůdku kabiny. Bertie, sedící vedle Bigglese, se zadumaně rozhlížel po kouzelné scénérii.

Navzdory všem lidským problémům čas plynul dál. Rozzářený měsíc spolu s hvězdami majestátně plul ve svém kursu po obloze, na níž každé souhvězdí hrálo svou určenou roli v monumentální scéně stvoření, pozemšťanům tak nepochopitelné.

Biggles poslal Bertieho vystřídat Gingera se slovy: „Vzbud’ mne za dvě hodiny.“

KAPITOLA 5

NEPŘÍTEL ÚTOČÍ

K ránu, kdy už písek i balvany divočiny vydaly ze sebe ve dne pohlcený žár, se řídký vzduch ochladil tak náhle a tak citelně, že jen ti, kteří mezi západem a východem slunce takový šokující pokles teploty – skoro o padesát stupňů Fahrenheita – někdy prožili, jsou ochotni uvěřit, že něco takového je možné. Biggles, jektající zuby, si zvedl límec a ruce zasunul do podpaží. Poblíž ležící Ginger se snažil co nejvíc zachumlat do písku v marné snaze získat z něho trochu víc tepla. Scéna se jinak nezměnila, jen spáči se neklidně pohybovali, když jim vlezlý chlad pronikal do kostí.

Ginger otevřel oči. „Ztratil jsem snad veškerou sílu,“ naříkal. „To je úplná vražda.“ Zvedl se na lokty. „Je všechno okay?“

„Ano.“

„Co Alfondari?“

„Ani se nepohnul.“

„To mě překvapuje.“

„Mě také. Má asi stále důvod pro to, aby zůstal s námi.“

Třpyt hvězd rychle slábl a když za svítání laskající vítr zašustil suchými palmovými listy, Biggles toporně vstal a protáhl si svaly. „Jdu uvařit trochu kávy,“ řekl, odešel k letadlu a zmizel uvnitř. Za chvíli, když se objevil a oznámil, že káva je připravena pro každého, kdo má na ni chuť, se rodil nový den tak barevným divadlem,

že obloha vypadala, jako kdyby na ní s paletou všech barev pracoval šílenec.

Nastal všeobecný pohyb k letadlu. Pouze Alfondari mlčky seděl dál.

„Jestli chcete snídani, tak si pro ni přijďte,“ zvolal Biggles. „Nebudu na vás čekat.“

Alfondari vstal a šel k letadlu. Biggles mu ze dveří podal šálek kávy a tác sušenek. Alfondari musel použít obou rukou, aby všechno přebral. Biggles při předávání bleskově zasunul ruku do Alfondariho kapsy a vytáhl z ní malou pistoli. „Myslím, že ji teď nebudete potřebovat,“ řekl tiše. „Nechám si ji u sebe, než se dostaneme domů, pro případ, že byste se chtěl pokusit udělat něco hloupého.“ Vše proběhlo během dvou vteřin. Snad trochu zvláštní bylo, že se tomu Alfondari ani nepokusil zabránit; měl sice plné ruce práce, ale nic mu nebránilo vše pustit na zem a pokusit se vzepřít.

Ale když se jeho tmavé oči setkaly s Bigglesovými, byly plné výčitek. „Vy si myslíte, že jsem vyzvědač,“ řekl tiše.

„Mám mnoho důvodů si to myslet,“ chladně odpověděl Biggles.

„A co Zorlan?“

„Co s ním má být?“

„On snad není vyzvědač?“

„Když se to tak vezme, možná jsme vyzvědači všichni.“

„Sebral jste pistoli i jemu?“

„V případě, že vůbec nějakou má, tak ne.“

„Proč ne? Jaký je mezi námi rozdíl?“

„On a já jsme náhodou na stejné straně.“

„Tím bych si nebyl tak jistý,“ výhruzně odpověděl Alfondari.

„Co tím chcete naznačit?“

„On totiž zná pouze jednu stranu – svou vlastní.“ S těmito slovy se Alfondari vrátil ke svému stromu a znepokojeného Bigglese ponechal vlastním úvahám o naznačeném obvinění.

„Co se stalo?“ zeptal se Zorlan, když se Biggles k němu připojil na malé vyvýšenině, odkud byl dobrý výhled na poušť směrem k východu.

„Sebral jsem mu pistoli.“

„Proč?“

„Mohl by s ní provést nějakou neplechu. Jedinou kulkou do letadla, třeba do palivové nádrže, by nás tady zdržel.“

„Bránil se?“

„Ani ne. Sebral jsem mu ji totiž dřív, než si uvědomil, co se děje. S jeho pistolí ve své kapse se rozhodně cítím mnohem klidnější. Co teď máte v úmyslu udělat?“

„Čekat. Nic jiného nemůžeme dělat.“

Biggles se vrátil k Bertiemu a ke Gingeroví. „Vstaňte,“ požádal je. „Něco bychom měli dělat. Když teď stíny dopadají na opačnou stranu, bylo by možná dobré navršíť na letadlo trochu víc kamufláže pro případ, že by se ten MiG vrátil na další obhlídku.“

Bertie vzhlédl. „Opravdu si myslíš, že ještě přiletí?“

„Na to bych si klidně vsadil. Bylo to varování. Řekl bych, že od nynějška někdo trvale pozoruje tuto hromadu prachu a kamení.“

Půl hodiny se věnovali letadlu a snažili se když ne znemožnit, tak alespoň znesnadnit jeho odhalení ze vzduchu. V práci ustali, když na ně zavolal Zorlan.

„Myslím, že moji přátelé přicházejí,“ řekl, a když se k němu ve spěchu připojil Biggles, ukázal rukou. Daleko v poušti byl vidět malý oblak prachu.

„Podle čeho soudíte, že jsou to ti praví lidé?“ pochybovačně se zeptal Biggles.

„Kdyby to byli nepřátelé, bylo by jich mnohem víc. Kromě toho, jak vidíte, přijíždějí zcela otevřeně, nesnaží se krýt.“

Biggles jen pokrčil rameny. „Jestli takové zdůvodnění uspokojuje vás, proč by nemělo uspokojit mě.“

Zorlan zvedl aktovku, bez níž neudělal jediný krok, a vydal se na pahorek. „Počkám tam na jejich příchod. Jednání by nemělo trvat dlouho.“

Biggles pokynul Bertiemu a Gingerovi. Při pozornějším sledování brzy rozeznali pět jezdců, cválajících ostrým tempem na koních.

Biggles bez sebemenšího nadšení řekl: „Zorlan je přesvědčen, že to jsou ti, na něž čekáme. Doufám, že má pravdu, protože jestli ji má, mohli bychom odsud brzy vypadnout. Čím víc toto místo poznávám, tím méně se mi to tady líbí. Neztrácejte Alfondariho z očí.“

Alfondari se ani nenamáhal pohnout, když se malá kavalkáda jezdců objevila v dohledu, pomalu se přiblížila, až konečně krokem zmizela za oblinou vyvýšeniny. Nikdo nevěděl, co se stalo potom, ale všeobecně se předpokládalo, že kontakt se Zorlanem byl navázán a jednání probíhá.

Půl hodiny uteklo bez sebemenší změny a Biggles už začal být netrpělivý. Měl obavu, že opět přiletí MiG, všeobecně považovaný za nepřítele. Ke změně situace došlo z neočekávaného směru. Biggles najednou ustal v přecházení a zastavil se čelem k východu, když k nim řídkým vzduchem dolehl slabý hukot letadla. I ostatní vstali a zahleděli se stejným směrem.

Po dlouhé odmlce Biggles řekl: „Vidíte ho?“

„Vidím,“ ozval se Bertie.

„Já ještě ne.“ zabručel Ginger. „Mohu vás ale ujistit,“ dodal, „že to není MIG. Je to vrtulová mašina.“

Biggles zkoumal dílky na kompasu; ukazoval k severozápadu. „Tam je.“ řekl. „Blíží se přesně v našem směru, což může jediné znamenat, že míří sem. Co teď? Vsadím krk na to, že nastanou potíže.“

„Proč by měly nastat?“ zeptal se Ginger. „Tady je nám přece dobře.“

„Z jakého jiného důvodu by nějaké letadlo letělo sem, k této zastrčené hromadě trosek, než aby si někdo s námi popovídal. V širokém okruhu tu poblíž nelétá žádná pravidelná linka. A když už nás někdo přichází navštívit, určitě nám nenese dobré zprávy.“

Ted' už se dalo poznat, že blížící se letadlo je dvoumotorový hornokřídový jednoplošník.

„Znáte někdo tento typ?“ zeptal se Biggles. „Nevzpomínám si, že bych letadlo s tak hranatými konci křídel někdy viděl.“

Ani Ginger ani Bertie nemohli bližší informaci poskytnout.

Nemohli dělat nic jiného, než tiše stát, když se klesající letadlo blížilo. Bylo jednoznačné, že jeho cílem je vyvýšenina. Po krátké obhlídce přistálo a dojelo

zhruba dvacet až třicet yardů k jejímu úpatí. Z přední hrany křídla vyčnívaly kanóny. Bylo to vojenské letadlo.

Biggles si zhluboka oddechl, když se letadlo natočilo bokem a odhalilo identifikační znaky tureckých vzdušných sil: jasně rudý čtverec na trupu a půlměsíc s hvězdou na červeném pozadí na kýlové ploše. „Jsem zvědav, co je sem přivádí,“ bručel rozpačitě. „Pokud nemají víza do Zaratu, nemají právo tu přistát.“

„Třeba má nějaké potíže s motorem nebo ztratil orientaci,“ napadlo Gingerovi.

„O tom pochybuji. Nechovají se podle toho.“

Vysvětlení se blížilo. Z letadla vystoupili, podle uniforem, dva důstojníci, motor nechali běžet. Jeden zůstal u letadla; druhý vykročil k nim. V jeho chování nebylo nic agresivního.

Došel k přihlížejícím a řízně zasalutoval. „Kapitán Bigglesworth?“ zeptal se.

Biggles postoupil o krok dopředu. „Přejete si?“

„Jsem z turecké výzvědné služby v Ankaře,“ zazněla odpověď ve slušné angličtině se zřetelným přízvukem. „Předpokládám, že ve své expedici máte jistého plukovníka Alfondariho. Naložili jste ho na letišti v Ankaře.“

Biggles se rozesmál. „Bylo by přesnější, kdybyste řekl, že se k nám naložil sám. Sdělil nám totiž, že byl tureckými vládními orgány pověřen, aby nás doprovázel jako ochranný doprovod. Je celkem jasné, že ve svém postavení jsme mu nemohli oponovat, proto jsme ho vzali.“

Důstojník se cynicky usmál. „Nenapadlo vás, že by to mohl být špión?“

„Tehdy ne. Vůbec nám nenapadlo, že by někdo chtěl na nás něco vyzvídat.“

Důstojník pokrčil rameny. „Na tom teď už nezáleží. Přiletěli jsme si pro něho. Sledovali jsme ho, ale utekl nám. Vyšetřováním jsme zjistili, že byl viděn, jak těsně před odstartováním nastupuje do vašeho letadla. Kde je?“

Biggles ukázal pod strom, kde Alfondari, navzdory ruchu v nejbližším okolí, stále seděl. „Tamhle je. Omlouvám se, jestli jsem nějak –“

Důstojník nad jeho omluvou jen mávl rukou. „Není třeba, abyste si kladl nějakou vinu. Odvezeme ho a dohlédneme, aby vám už nedělal obtíže. Dobré ráno.“ Po dalším zasalutování důstojník dlouhými kroky energicky vykročil k Alfondarimu. Došel k němu a něco mu kategoricky řekl. Alfondari vstal a po krátkém hovoru oba vykročili k letadlu. Nastoupili. Pilot se vrátil do kabiny. Motory zvýšily obrátky. Letadlo zvedlo obrovský mrak prachu, když se natačelo ke startu; pak odletělo ve směru, odkud přiletělo.

„To je, co?“ pochechtával se Bertie. „Alfondariho jsme se zbavili. To je nádhera. Ti veselí staří Turkové jsou v práci řízní, co?“

Biggles sledoval letadlo. Neodpověděl. Nesmál se. Bertie se naň zvědavě podíval. „Není něco v pořádku, kamaráde?“

„Nevím,“ pomalu odpověděl zamyšlený Biggles. „Právě mě totiž napadlo, že bychom se mohli jít projít někde po pěšinkách v zahradě.“

„Nechápu.“

„Věci nejsou někdy takové, jakými se zdají být.“

„Jako co, například?“

„Podle čeho si můžeme být jisti, že letadlo bylo opravdu turecké nebo že ten chlap byl opravdu tím, za koho se vydával – tureckým důstojníkem?“

„Letadlo s takovými znaky nemůže být jiné než turecké.“

„Proč by nemohlo? Trochu barvy si na jakékoli letadlo může naplácat kdokoli.“

„Kam tím míříš?“

„Asi mi to pomalu myslí, ale teď, když mám k přemýšlení víc času, ve mně vzrůstá pocit, že ani letadlo ani posádka nebyli tím, čím se zdáli být. Mám podezření, že to byli Alfondariho kumpáni, kteří si ho sem přiletěli vyzvednout.“

„Pro všechno na světě!“ vykřikl Ginger. „Co ti to vlezlo do hlavy?“

„Je tu několik okolností, z nichž žádná sama o sobě není nijak významná, ale dohromady znamenají něco, co nelze nebrat v úvahu. Jednak, Alfondari se vůbec netvářil překvapeně, ani znepokojeně, když letadlo přistálo. Proč? Jeho turecké identifikační označení v té chvíli ještě neviděl. Kdyby klamně předstíral, že je Turek, muselo by ho to znepokojit. Proč ho to neznepokojilo? Možná proto, že očekával někoho, kdo přiletí a dopraví ho domů – ať už jím měl být kdokoli. Věděl, že ho podezříváme z vyzvědačství, a přece tu seděl klidně jako jehně. Dobře věděl, že nemusí nic dělat. Odešel s nimi bez nejmenšího protestu. Mám-li pravdu, teď už se určitě chechtá, jak nás převezli. Jenže my jsme v tom stejně nemohli nic udělat, i kdybychom nabyli podezření dřív. Letadlu jsme nebyli schopni zabránit v odletu. Jistě jste si všimli, že pilot se od letadla nevzdálil ani na krok.“

„Mohli jsme zabránit, aby neodvezli Alfondariho,“ řekl Bertie.

„Asi ale jenom tím, že bychom se uchýlili k násilí, což by pravděpodobně skončilo přestřelkou. Jaký smysl by to mělo? Alfondariho stejně mezi sebou nechceme. Jsem rád, že jsme se ho zbavili. Byl pro nás jen přítěž. A nezapomínejte, že letadlo bylo vyzbrojeno děly. Jeho posádka zcela jistě viděla naše letadlo. Vypadali bychom jako zatracení hlupáci, kdyby nám ho po odstartování na cucky rozstříleli. Posuzujeme-li to vcelku, myslím, že jsme na tom lépe tak, jak se věci mají.“

„Alfondari už stejně necítil potřebu zůstat s námi,“ ozval se Ginger. „Už zjistil, co se tady děje, nebo si to s velkou pravděpodobností domyslel. Udělal, co udělat měl a jak se zdá, provedl to úspěšně. Podle mého odhadu lidé za ním odhalili, že se v jejich plánu něco zhatilo. Podívejte se na to takto. Určitě věděli, že Alfondari má vysílačku. Naladili si tedy příslušnou vlnovou délku a čekali na smluvené signály. Ty začaly přicházet. Ale najednou ustaly. Dál už se neozvaly. Proč asi? Odpověď je nasnadě. Odhalili jsme, co Alfondari vyvádí a zatrhlí jsme mu to. Tak to opravdu bylo. Z toho vyplývá, že jakmile jsme odhalili jeho vyzvědačskou činnost, jeho kumpáni neviděli žádný důvod nechávat ho mezi námi dál. Žádné další signály už nemohli čekat, bylo proto lepší dopravit ho domů, aby mohl promluvit. Vyslali letadlo, aby ho odvezlo. Jakmile se Alfondari octne na základně, bude moci říci všechno, co se mu nepodařilo odvysílat. Řekl bych, že to je jednoduché jak facka.“

Biggles stísněně přikývl při neustálém sledování letadla, které teď bylo vidět na obloze už jen jako rychle mizející tečka. „Je nad slunce jasnější, že kurs, v němž

letadlo letí, ho nedovede do Ankary, ani nikam poblíž. Asi jsme udělali chybu, ale pokud ano, měli bychom se to brzy dovědět. Nejhorší na tom je, že Alfondari ví o přítomnosti lidí, kteří sem přišli ze Zarany. Můžeme předpokládat, že letadlo v němž letí, je vybaveno rádiem. Jistě si uvědomujete, co to znamená. Stačí, aby do hlavního stanu vyslal zprávu a kopec nahromaděných odpadků, na němž teď sedíme, se stane tak nebezpečným jako továrna na dynamit, která právě vzplanula. Obávám se, že ruiny Quardy budou rozbity ještě trochu víc.“

„Pak je nejvyšší čas odtud zmizet,“ pohotově reagoval Bertie.

„Nemůžeme odejít bez Zorlana. Co tam, k čertu, dělá? Chová se, jako by na čase vůbec nezáleželo.“

„Kdyby věděl, co se tady událo, asi by si pospíšíl,“ podotkl Ginger.

„Možná. Máme příkaz zůstat tady, ale za těchto okolností si myslím, že by se měl co nejdříve dovědět, co se tady stalo. Mohlo by to ovlivnit celé jednání – ať se týká čehokoli. Gingere, zajdi na vrcholek kopce a zjisti, jestli ho někde uvidíš. Když se ti to povede, zajdi za ním a řekni mu, co se stalo.“

„Dobře.“ Ginger se rozběhl do kopce a pozorně se vyhýbal překážkám.

Ostatní ho sledovali. Jednou nebo dvakrát zmizel za hromadami zdiva, ale pak se zcela zřetelně objevil na vrcholku. Zůstal stát a zahleděl se k východu. Pak se obrátil směrem k nim a nataženou rukou ukazoval stejným směrem. Pak jim dával nějaké znamení, nepochopili však víc, než jen náznak naléhavosti. Slabě k nim doléhal jeho hlas, ale ani Biggles ani Bertie nerozuměli, protože právě v tomto okamžiku slabá bríza

pohnula palmovými listy, které skřípavě zašustěly; bližší zvuky přehlušily vzdálenější.

„Co si o tom myslíš?“ bručel Biggles, když Ginger zmizel za hřebenem.

„Řekl bych, že objevil Zorlana. Co jiného by nám chtěl naznačit? Na problémy je ještě trochu brzy.“

„Jestli ten tryskáč, který jsme viděli, má základnu někde nedaleko za kopci na horizontu, mohl by se sem po obdržení Alfondariho zprávy během deseti minut vrátit,“ odpověděl Biggles s úzkostí v hlase, kterou se ani nepokoušel zatajit.

V tom okamžiku bríza v dálce odumřela a Gingerovo chování se vysvětlilo. Uslyšeli vzdálený jekot stíhaček, který rychle stoupal do crescenda, typického pro střemhlavý let.

Když Biggles vzhlédl a nic neviděl, usoudil, že letadla už jsou nízko nad zemí; rozběhl se k místu, které umožňovalo pohled ve směru, odkud kvílení stíhaček přicházelo. Stačil jediný pohled. Rychle utíkal zpátky. „MiGy – tři. Kryj se,“ vykřikl a vrhl se na zem co nejblíže k obrovskému balvanu. Bertie rychle zalehl vedle něho.

Byl nej vyšší čas. V několika vteřinách se kolem nich otevřelo peklo. Zbraně štěkaly jako kastaněty, kulky létaly vzduchem, čechraly písek nebo se se zasvištěním odrážely od kamenů. Hluk spolu s jekotem střemhlav útočících stíhaček byl ohlušující. Biggles se zkroutil, aby viděl na Merlina. Očekával, že právě on se stane cílem útočících stíhaček. Slyšel, že ho zasáhlo několik kulek, což bylo nevyhnutelné, když byl pod palbou celý kopec. Postupně ale nabyl dojmu, že celá palba nemá jasný cíl a je náhodná, jen tak naslepo. Ze stíhaček, letících nejvyšší

rychlostí těsně nad zemí, nebylo snadné dobře zamaskované letadlo zahlédnout. Sám jen občas letmo zahlédl některou kolem se mihnoucí stíhačku.

Nemluvil. Ani Bertie. Jednak nebylo co říci, jednak hluk znemožňoval jakýkoli rozhovor.

Najednou se Bertie dotkl Bigglesovy ruky a ukázal. Pětice neuvázaných koní se jako splašená zběsile hnala divočinou. Jeden upadl. Pokoušel se vstát, cíle upadl znovu a zůstal nehnuté ležet. Možná byl zasažen kulkou nebo klopýtl o utržené otěže a zlomil si vaz. Ostatní čtyři uháněli dál, každým jiným směrem.

Útok trval asi pět minut. Pak MiGy odletěly. Když Biggles slyšel jejich slábnoucí jekot, opatrně vykoul. „Je po všem,“ řekl Bertiemu. „Jsou pryč.“

Bertie se posadil a otřel si monokl. „Řeknu ti, kamaráde, bylo tu zatraceně horko. Ti darebáci se v tom proklatě vyžívali.“

„S přiletem neztráceli zbytečně čas,“ bručel Biggles. „Čekal jsem potíže, ale rozhodně ne v takovém rozsahu. Ginger je určitě viděl přilétat. Doufám, že měl dost rozumu a našel si nějakou díru k zalehnutí. Pojd'me si prohlédnout letadlo. Měl jsem o ně velikou starost, ale myslím, že ho neobjevili.“

Ujistili se ještě, že jsou útočníci opravdu pryč, a pak si šli prohlédnout letadlo. Dvě dírky našli v křídlech, tři v ocasní části a jednu po kulce, která proletěla pilotní kabinou. Ale pokud se dalo zjistit, letadlo nebylo vážně poškozeno. Nikde nenašli známku unikajícího oleje nebo benzínu.

„Tady přichází Ginger. Je v pořádku,“ ozval se Bertie.

Biggles si zapálil cigaretu. „To je výborné. Ted' si poslechneme, co nám řekne.“

KAPITOLA 6

OTÁZKY BEZ ODPOVĚDÍ

Ginger scházel dlouhými kroky ze svahu s širokým, na pohled nuceným úsměvem na tváři.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se s úzkostí v hlase, když k nim došel.

„Víceméně,“ odpověděl Biggles. „Ty vypadáš taky v pořádku. Dělal jsem si o tebe starost.“

„Když mi došlo, co se chystá, žádný králík se psím čumákem za ocasem by k zemi nešel rychleji než já. Skočil jsem střemhlav mezi několik balvanů a ani se nehýbal. Krucinál, to byla ale mela!“

„Co Zorlan a ostatní?“

„Nevím.“

„Jak to, že nevíš?“

„Neviděl jsem je.“

„Tys je neviděl, než začala střelba?“

„Ne. Rozhlížel jsem se z vršku kopečku, ale nikde v dohledu jsem je neviděl. Když pak MiGy začaly pahorek zasypávat střelami, už jsem se po nich nedíval. Viděl jsem jen koně. Na vzdáleném úpatí svahu byli přivázáni k palmě.“

„Splášili se a v panickém strachu utekli.“

„Není divu.“

„Bude obtížné je chytit. Když jsme je viděli naposled, mířili k horizontu, každý jiným směrem.“

„To je skvělé. Co si teď počnou Zorlan a jeho společnost?“

„Zorlan právě přichází,“ vmísil se do řeči Bertie.
„Možná nám to řekne on.“

Profesor Zorlan s nezbytnou aktovkou v ruce scházel z kopce. Tentokráte beze spěchu. Když k nim došel, tvářil se mnohem vážněji, než obvykle.

„Není pochyb o tom, že za tu exhibiční produkci můžeme poděkovat Alfondarimu,“ řekl hlasem sálajícím zlostí. Rozhlédl se. „Kde je?“

„Je pryč,“ nevzrušeně ho informoval Biggles.

„Kde pryč? Kam šel? Jak mohl odejít?“

„Přistálo tady turecké vojenské letadlo nebo lépe řečeno letadlo s tureckými státními znaky a velící důstojník ho zatkl. Přece jste musel slyšet hukot letadla.“

„Něco jsem slyšel, ale napadlo mě, že zkoušíte motory.“

„Nemám důvod zkoušet motory. Velící důstojník se představil jako pracovník hlavního stanu turecké tajné služby v Ankaře. Někdo prý viděl Alfondariho nastupovat do našeho letadla. Ten muž řekl, že Alfondari je vyzvědač a že si pro něho přiletěl.“

„Tak ho vzal s sebou?“

„Vzal.“

„Nepokusil jste se tomu zabránit?“

„Nepokusil. Proč bych měl? Rád jsem viděl Alfondariho záda. Už tu byl na obtíž.“

„Z vašich slov usuzuji, že jste uvěřil, co vám ten důstojník napovídal.“

„Zpočátku jsem o jeho slovech neměl důvod pochybovat. Překvapení jejich tak náhlou návštěvou jsme se ocitli v obtížném postavení. Napadlo mě, že byste si ani trochu nepřál dostat se do nějakých potíží s tureckými úředmmi místy. Kdyby totiž to letadlo bylo opravdu tím,

za co bylo vydáváno, a kdybych Alfondariho odmítl pustit, mohl by to být začátek nějakých nepříjemností. Nevidím žádný smysl v tom, mít na krku člověka, kterému nemůžeme věřit ani jediné slovo. Podle mého názoru je dobré, že jsme se ho zbavili.“

„Mluvíte, jako byste o tom letadle později zapochyboval.“

„Ano, teď už o něm jisté pochybnosti mám.“ Biggles mu vysvětlil své důvody.

Zorlan se kousl do rtu. „Měli jsme toho chlapa zastřelit okamžitě po zjištění, že je vyzvědač.“

„Měli jsme jen podezření. Nebyli jsme si jistí. Není přece možné zastřelit nějakého člověka jen na základě podezření.“

„Nerad riskuji.“

„To vidím. Ale co dobrého by to přineslo?“ mírně oponoval Biggles. „Příletu onoho letadla by to nezabránilo. A jak bych důstojníkovi vysvětlil zmizení Alfondariho? Věděli, že je s námi. Kdybych řekl, že jsme ho zabili a pak se ukázalo, že byl turecké národnosti, dá se předpokládat, že bychom si mohli velice podrobně prohlédnout vnitřek některého tureckého vězení. Nebylo by lepší, kdybychom místo postávání a maření času povídáním si o tom, co bychom mohli udělat, raději uvažovali a dospěli k rozhodnutí, co uděláme teď? Co vaši společníci, s nimiž jste se setkal na kopci? Doufám, že jste neměli ztráty na životech nebo zranění?“

„Vůbec jsme se neocitli v nebezpečí. Využili jsme výhody stínu a jednání jsme vedli v jednom z domů, odkrytých při vykopávkách.“

„Doufám, že jste dosáhli toho, kvůli čemu jste sem přišel.“

„Do určité míry.“

„Víte, že koně utekli?“

„Ano.“

„Viděli jsme je utíkat. Bude obtížné je nalézt a chytit. Myslím, že jeden se zabil. Ostatní jsou teď už mnoho mil daleko. Jak se vaši přátelé dostanou zpět tam, odkud přišli?“

„Hovořili jsme o tom. Nelze předpokládat, že v tomto vedru půjdou otevřenou pouští pěšky skoro třicet mil k nejbližší pitné vodě. Budete je muset odvézt letadlem.“

Biggles protáhl obličej. „Nemohu říci, že jsem tou představou nadšen. Uvědomujete si, že jestli se ty MiGy vrátí a přistihnou nás ve vzduchu, tak to stoprocentně slízneme a budeme vyřizeni? Vždyť se s nimi nemůžeme pustit do boje.“

„Jiná možnost neexistuje. To riziko budeme muset podstoupit.“

Biggles si z balíčku vytáhl cigaretu a poklepal s ní o nehet palce. „Profesore Zorlane, nemyslíte, že přišel čas, abyste nám konečně řekl, co se tady vlastně děje? Povinnost zachovat tajemství pominula. Nejsem ani zvědavý ani zvědavý, aby bylo jasné. Ani potentáti, ani politici Středního Východu nejsou ve středu mého zájmu, mám však pocit, že máme-li něco dělat, uděláme to rozhodně nejlépe, když budeme dobře informováni. Je přece lepší vizitkou pro vás, než pro nás, aspoň si to myslím, když dobře uspějeme; dělat něco v neznámé zemi, když ani nevíme, kam půjdeme příště nebo proč tam půjdeme, mi práci nijak neusnadňuje. Víím, že se mám řídit vašimi instrukcemi a jsem ochoten a připraven se jimi řídit; ale čím víc jsem o úkolu informován, jak

jsme říkali v Královském letectvu, tím lépe si budu vědět rady v mimořádné situaci, když k ní dojde. V současné době si ani nejsem jistý, kdo jsou naši přátelé a kdo naši nepřátelé. Kdo vůbec jsou ti lidé na kopci? Někdo to ví, to je naprosto jasné; ale my to nevíme.“ Když Biggles řekl, co mu leželo na mysli, zapálil si cigaretu.

Po krátkém zamyšlení Zorlan odpověděl: „Váš požadavek je oprávněný. Tak tedy, jedním z mužů na kopci je šejk Zoratu. S ním jsou ministerský předseda a ministr zahraničí. Další dva jsou průvodci – tedy, osobní strážci, chcete-li.“

„Děkuji vám. Jsem rád, že to vím. Směl bych podat návrh?“

„Rád si ho poslechnu.“

„Čím dříve odsud zmizíme, tím lépe. Ty MiGy si asi přepadení zopakují nebo je dokonce možné, že sem bude vyslána pozemní armáda. Jsem o tom víceméně přesvědčen, mám-li být upřímný.“

„Proč jste o tom přesvědčen?“

„Už je známo, že tady máme letadlo. Někteří lidé, včetně Alfondariho, o letadle už věděli dřív, než jsme odletěli z Ankary. Alfondari ví, kde je letadlo teď. To znamená, že to vědí i jiní lidé. Proto ten útok. Cílem bylo možná zničení letadla, aby nás tady pozdrželi nebo omezili naši činnost. Teď už jistě vědí, že letadlo zničeno nebylo. Kdyby bylo, piloti MiGů by zahlédli kouř. Jestli jste nikdy neviděl hořící letadlo, mohu vás ujistit, že vydává pozoruhodný mrak černého kouře.“

„Výborně. Můžeme říci, že jejich letadla přiletěla zničit naše letadlo a svůj úkol nesplnila.“

„Vy jste je viděl?“

„Ne zřetelně. A vy?“

„Dost zřetelně.“

„Takže víte, odkud nepřítel přiletěl?“

„Ne tak jistě. Nevím totiž nic víc, než že měla na sobě rudou hvězdu, což znamená, že přiletěla z některé komunistické země. Z které, to ovšem nemohu říci. Rusko dodávalo MiGy většině svých satelitních zemí. Na tom ale teď nijak zvlášť nezáleží. Ono to ve skutečnosti není nijak důležité. Ve všech případech bychom došli ke stejnému závěru. Rád bych teď ale věděl, čím byl vyvolán všecken ten poprask, při kterém chtěli vyřadit z činnosti civilní letadlo, které se stará o vlastní záležitosti? Nebo měl jejich přilet nějaký jiný důvod, a mnohem závažnější?“

„Je to možné.“

„Takže vy víte, o co tady jde.“

„Ano.“

„Snaží se někdo zabít šejka nebo jeho ministry?“

„I to by bylo dobře možné.“

„Proč? Co šejk udělal?“

„Nic neudělal.“

„Pak to nedává žádný smysl. Lidé se přece neodhodlají k vraždě bez nějakého důvodu. Je možné, že mu někdo předložil jistou nabídku a on ji odmítl?“

„Když už to musíte vědět, ano, přesně to se stalo.“

„Nabídka se pak může týkat jedině Zaratu. Což znamená, že musí jít o něco mnohem cennějšího, než si jsem schopen z povrchních informací domyslet.“

„Vy ale jste neodbytný. Záleží tak na tom?“

„Pouze do té míry, že, jak už jsem naznačil, bych byl schopen lépe posuzovat každou vzniklou situaci, kdybych věděl, po čem ti lidé jdou.“

„Nemůžete si to domyslet? Jaké bohatství tryská ze země v tolika zemích Středního Východu?“

V Bigglesových očích světlo pochopení. „Nafta! Tak je to tedy? Kde teče nafta, teče i krev, obvykle krev nevinných lidí, pro něž tato prokletá surovina neznamená nic než jen těžkou práci v rafineriích.“

Zorlan pokrčil rameny. „Tak teď už to víte. Věřím, že jste uspokojen. Ještě něco?“

„To je vše, co potřebuji vědět. Teď zvažme, jak se z toho dostaneme.“

„To by bylo rozumné.“

„Kam poletíme?“

„To už bylo rozhodnuto. Moje první záležitost s šejkem je skončena, teď už jen zbývá dopravit ho bezpečně domů, a to co nejrychleji. To ovšem neznamená, že ho musíme dopravit až do paláce v hlavním městě Zarana. To by mohlo být dokonce nebezpečné, protože tam lze počítat se špehy. Asi dvacet pět mil odtud k východu je oáza Suwara. Je obsazena předsunutou hlídkou šejkova vojska. Šejk oázu používá jako východisko k lovům. Říká, že bude stačit, když ho dopravíme tam. Oáza je obklopena sabkhou, takže s přistáním by neměly být žádné potíže. Pokud jde o zaběhnuté koně, šejk vyšle lidi, aby je pochytili, i když vzhledem k tomu, že vyrostli v poušti, by se asi sami vrátili domů.“

„To je zcela jasné,“ poznamenal Biggles. „A co po přistání, když vyložíme cestující? Poletíme domů?“

„Bohužel ne.“

Biggles se zatvářil zaraženě. „Chcete snad říci, že se sem vrátíme?“

„To bude záležet na okolnostech. V žádném případě se sem nevrátíme hned. Naším dalším krokem totiž bude let do Rasal al Sharabu.“

Biggles si zamračeně namáhal paměť, až mu konečně svítlo, že to byl druhý možný cíl, o němž se zmínil letecký komodor. „Je to ten druhý malý nezávislý stát, který leží dál k jihu někde v blízkosti hranic s Irákem a Persií?“ otázel se.

„Přesně.“

„Co tam budeme dělat?“

„Naložíme cestujícího.“

„Kam s ním poletíme?“

„Sem – tedy, do Zaratu.“

Biggles se neradostně usmál. „Kyvadlová doprava nad takovýmto územím, kde není letiště, není zrovna moje představa spokojeného života, ale když si to přejete vy, souhlasím. Jsme domluveni. Pokud jde o tu oázu, záleží na tom, kde tam přistaneme?“

„Ne, když přistaneme pokud možno nejbližší oáze, která není velká. Zajdu teď pro šejka. Doporučil jsem mu, aby ještě chvíli zůstal tam, kde je, dokud nebudete připraveni a pro případ, že by nás letadla ještě jednou poctila svou návštěvou. V době mé nepřítomnosti byste se mohli něčeho najíst.“

„Co vy? Vy nepotřebujete jíst?“

„Ne, jsem zvyklý vydržet dlouho bez jídla.“

„A šejk?“

„Ten nepochybně něco pojí až přijede do oázy.“

„Jak myslíte. Půjdeme očistit letadlo od větví a prachu.“

Zorlan vykročil na pahorek.

„Je to ale podivný ptáček,“ podotkl Bertie.

„Pojďme si vzít nějakou baštu, dokud máme čas,“ doporučil Biggles. „Podle vývoje situace se zřejmě může stát, že budeme bez jídla.“

Když asi o dvacet minut později sundávali z letadla kamufláž, Ginger poznamenal: „Už přicházejí.“

Všichni se pozorně zahleděli na skupinku, sestupující z kopce se Zorlanem v čele.

„Co o nich soudíš?“ zeptal se Bertie.

Biggles pokrčil rameny. „To se mě moc ptáš. Myslím, že jejich plet' je příliš světlá, než aby to byli Arabi. Vypadají spíše jako běloši. Nám ale může být jedno, kdo to je.“

Skupina došla k letadlu. K představování nedošlo, z autoritativního chování ale nebylo pochyb o tom, kdo z nich je šejk. Dvorně se uklonil posádce. Byl to dobře vyhlížející mladý muž, subtilní postavy a modrých očí, které neladily s poloorientálním střihem jeho oděvu, pozůstávajícího z nápadně krátkého červeného saka, pytlovitých, kolem kotníků stažených kalhot a žlutého turbanu. Nosil černou bradku a knírek. Diamanty vykládanou pochvu s dýkou měl v pase zavěšenu na zlatém řetězu. Jeho osobní ochránci byli vysocí, divoce vyhlížející muži s kníry, jejichž konce byly jako rohy buvola ohnuty vzhůru. Každý měl pušku. Náramenní pásy naplněné náboji měli křížem přes prsa. Pro Střední Východ typické zakřivené turecké šavle s jedním břitem jim visely po bocích.

„Dokonalá maškaráda do hudební komedie,“ zašeptal Ginger do Bigglesova ucha.

„Nebral bych to tak na lehkou váhu,“ usadil ho strážlivě Biggles.

„Jste připraveni?“ zeptal se odměřeně Zorlan. „Stačí nastartovat motory.“

„Tak tedy pojďme.“

Biggles nechal Gingeru, aby společnost pohodlně usadil v kabině a zůstal tam s nimi, a sám vylezl do pilotní kabiny, kde k němu přisedl Bertie se slovy: „Bude potíží najít tu oázu?“

„Ani bych neřekl. Zorlan řekl, že je dvacet pět mil na východ. Těch oáz tady nemůže být tolik, abychom se mohli zmýlit.“ Biggles nastartoval motory. „Přesvědč se, jestli jsou všichni v pořádku a naposledy se ještě rozhlédni po obloze, abychom si byli jisti, že tu někde nejsou MiGy.“

Bertie poslechl. „Nebe je čisté.“

„Tak jdeme na to.“ Biggles posunul škrticí klapku a letadlo se zvednutým ocasem rychle se zvyšující rychlostí uhánělo po otevřené pláni. Protože šlo o krátký let, nenabral velkou výšku. V tisíci stopách srovnal letoun a stále úzkostlivě prohlížel oblohu. Za tři minuty se v dohledu objevila oáza. Byla jen jedna, takže to nemohla být jiná než Suwara, jejich cíl. Úzký pás jasně zelených palem, podle všeho rostoucích kolem jezírka, vytvářel osvěžující barevnou skvrnu na jednotvárné šedi divočiny, velmi rozdílné od sluncem sežehnutých ruin, od nichž právě odletěli.

„Oáza je snad jediná věc na světě, která je ve skutečnosti taková, jak si ji člověk představuje,“ poznamenal Bertie, bedlivě zkoumající oblohu.

„A všechny si jsou tak podobné,“ doplnil Biggles; pak vypnul motory, klouzavým letem měkce přistál vlevo

od oázy a doroloval co nejbliže k palmám. Několik mužů zvědavě vyběhlo podívat se co se děje, nikdo se však nepřiblížil.

Biggles vystoupil. „Jsme tu dobře?“ zeptal se Zorlana, který z kabiny vystoupil první.

„Ano.“

„Zůstaneme tady?“

„Ano.“

„Jak dlouho?“

„Nevím. Tak dlouho, dokud šejk nezjistí, jestli sem došly nějaké zprávy z paláce. Domnívá se, že pro vás by bylo lepší, kdybyste se tu zdrželi do západu slunce, než odletíte.“

„Z jakého důvodu?“

„Bylo by menší nebezpečí, že vás někdo uvidí.“

„V tom by nebyl velký rozdíl. Stejně nás uslyší.“

„Ještě s ním o tom promluvím.“

„Podle mých informací je Rasal al Sharab odsud dvě stě mil.“

„Asi tak.“

„Pak byste mu mohl říci, že jestli odtud neodletíme před západem slunce, bude to znamenat přistávání ve tmě.“

„Dělá vám to starost?“

„Na neznámé půdě bych raději přistával ve dne.“

„Rozumím. Ta nepřátelská letadla narušila dohodnutý plán. Kdyby nás totiž neobtěžovala, nebylo by nutné sem letět.“

„Poletíte s námi?“

„Zajisté. I ti dva osobní strážci.“

„Proč oni?“

„Doprovodí pasažéra, kterého máme vyzvednout a přivést sem.“

„Myslíte sem nebo do ruin Quardy?“

„To se teprve bude muset rozhodnout. Bude to záviset na zprávách, pokud nějaké budou, které se šejk tady doví.“

„On zůstává tady?“

„Pokud nebude nutné, aby odešel do svého paláce. Koně jsou k dispozici. V tom případě by se sem vrátil co nejdříve. Kdyby při našem zpátečním letu z Rasal al Sharabu tady na nás číhalo nějaké nebezpečí, byli bychom varováni raketami.“

„Co by bylo v tom případě?“

„To bychom museli letět dál do Quardy,“ odpověděl Zorlan a vydal se za šejkem a jeho muži, kteří v té chvíli vcházeli do oázy a mizeli mezi datlovými palmami.

Bertie se nejistě podíval na Bigglese. „To je věc! Co o tom soudíš?“

„Víš tolik co já.“

„Ta naftařská záležitost osvětluje okolnosti zřejmě jen zčásti. Nic víc jsme se zatím nedověděli.“

„Uvědomil jsem si, že základní myšlenkou celého tohoto žonglování je plán oboustranné pomoci mezi Zaratem a Rasal al Sharabem. Teď už k tomu aspoň známe důvod. Až do nynějška žádná z těchto zemiček neměla nic, co by stálo za násilné přivlastnění. Nález nafty je najednou staví do naprosto rozdílné situace. Není divu, že tygři se plíží kolem a olizují si rty.“

„Něco vám řeknu,“ ozval se Ginger.

„Tak to vyklop.“

„Šejk hovoří anglicky stejně dobře jako my – možná dokonce lépe. Jeho přízvuk je obvyklý v Oxfordu.“

„Jak to víš?“

„Cestou sem začal se Zorlanem mluvit anglicky; ten mu ale k tomu nedal mnoho příležitosti. Skočil mu do řeči a pak ho zarazil, snad proto, že jsem tam byl já. Pak mluvili jinou řečí. Možná to nic neznamená, ale nemohu se zbavit podezření, že právě Zorlanovi šlo o to, abych neslyšel, o čem je řeč.“

„Ten podivný šejk by nebyl prvním, kdo vystudoval anglickou univerzitu. Tomu bych nepřikládal nějakou důležitost. Větší starost mi dělá to, že my jsme teď za něho zodpovědní, a protože právě takový druh zodpovědnosti se mi nelíbí, budu rád, až bude po všem a odletíme domů. Až příliš mnoho lidí ví, co se tady děje, a následkem toho se to tady určitě hemží nepřátelskými agenty, kteří mají příkaz za každou cenu překazit naši hru – pokud to lze hrou nazvat. Když už jsme do toho spadli až po krk, budeme muset vydržet tak dlouho, dokud nebude jednání ukončeno. Zorlan nám už sice něco odhalil, ale jsem si zatraceně jistý, že nám neřekl všechno. Domnívám se, že zbytek je v té jeho tak dobře střežené aktovce. Dává si velký pozor, aby nikomu neposkytl možnost ji otevřít.“

„Co by v ní tak mohlo být?“ dohadoval se Ginger.

„Zřejmě papíry. Možná návrh nějaké dohody se Zaratem nebo Rasal al Sharabem. Snad povolení těžit naftu za finanční pomoc. Ale takové dohadování nemá žádný smysl.“

Nám to může být jedno, co v té aktovce má. Jsme tady přece jen proto, abychom ji i jejího majitele převáželi sem a tam. Pojd'me se raději napít, ať nám to čekání lépe uběhne.“

KAPITOLA 7

ZASAHUJE PŘÍRODA

Zorlan se vrátil až za dvě hodiny. S ním se vrátili i oba bezvýrazně se tvářící šejkovi osobní ochránci. Dobře by se vyjímali jako postavy v nějaké hudební komedii, poznamenal Ginger, ale neměl chuť si je rozkmotřit. Měl totiž podezření, že své zakřivené šavle s ostrým břitem nenosí jen tak pro parádu.

„Byl jste dlouho pryč,“ přivítal Zorlana Biggles.

„V paláci vznikl nějaký problém, teď už je ale zase všechno pod kontrolou.“

„O jaký problém se jednalo?“

„O spiknutí s cílem úkladně zavraždit šejka. Bylo tomu zabráněno včas.“

„Mluvil jste se šejkem o době odletu?“

„Ano. Nemá nic proti tomu, abyste dobu určil sám.“

„Dobře. Ještě mi řekněte toto. Bude nás někdo v Rasal al Sharabu očekávat?“

„Ano. Tedy, až uvidí letadlo, budou znát účel jeho příletu a dokončí závěrečné přípravy. Tam letadla přilétají jen zřídkakdy.“

„A co osobní ochránci? Jsou opravdu tak nutní?“

„Mohli by být.“

„To nezní nijak povzbudivě,“ řekl Biggles s mírným sarkasmem. „Mluvíte jejich jazykem?“

„Ano.“

„To tedy opravdu už něco znamená.“

„Pokud by vznikly nějaké pochyby, oni poznají Rasal al Sharab. Dostal jste instrukce, kde to místo nalézt?“

„Pro krajní případ jsem od svého šéfa dostal mapu a letový kurs, ovšem z Quardy.“

„Takže nenastanou žádné problémy. Rasal je dost velké město, ovšem posuzováno pohledem této části světa. Sultánův palác je ve skutečnosti pevnost. Postávat tam někde na volném prostranství by mohlo vzbudit podezření.“

„Jak dlouho se tam asi zdržíme?“

„To nemohu říci. Musím něco se sultánem projednat dřív, než vyzvedneme své pasažéry. Můžete se ale spolehnout, že se vynasnažím, abyste mohli odletět co nejdříve.“

„Znamená to, že nás opustíte?“

„Ano, na nějakou dobu.“

„A co ti osobní strážci?“

„Ti půjdou se mnou, aby chránili cestující.“

„To je rozumné.“

„Ještě nějaké otázky?“

„Ne, to je všechno. Jestli jste hotov, mohli bychom odletět. Kdyby se totiž objevil nepřátelský letoun, naše zaparkované letadlo je tady stejně nápadné jako v poušti.“

Biggles zkontroloval cestující na sedadlech a nastartoval motory. Nebylo nutné je zahřívát. Všiml si, že jsou čtyři hodiny, což znamenalo, že slunce už bude nízko, až doletí do cíle.

„Budeme tam přibližně za půl hodiny,“ řekl Bertiemu, když si pro osvěžení paměti rozložil mapu. Pak ji složil a uložil do kapsy vedle sebe. „Měj oči stále

na stopkách,“ ponoukl ho, když roloval k místu vhodnému pro start.

„Nikde nic,“ hlásil Bertie. „Myslím, že ty MiGy budou spíš manévrovat někde v prostoru mezi svou základnou a Quardou.“

„S tím bych nijak moc nepočítal. Jestli některý z nich přistane u ruin a objeví, že jejich útok skončil fiaskem, budou chtít zjistit, kam jsme odletěli. Kdyby se rozhodli ke generálnímu průzkumu zdejší oblasti, mohli bychom na ně narazit kdekoli. Nezapomínej, že cestou do Rasalu musíme přeletět přes malý severovýchodní roh Iráku.“

Nevím, jak jsme na tom s Iráčany, není ale vyloučené, že mají prsty v této nechutné hře; někdo je mohl varovat a mohou být v pohotovosti. Cítil bych se mnohem lépe, kdybychom měli nějaké zbraně, abychom se mohli bránit proti každému, kdo by se o něco pokusil. Potíž je v tom, že turecká vláda by neriskovala potíže tím, že by našemu vojenskému letadlu dovolila se zbraněmi přeletět své území.“

„MiGy to přece dělají.“

„To je něco jiného. Ta sebranka zpoza železné opony má takovou moc, že si dovoluje na kdekoho dělat dlouhý nos a ono jí to prochází. Menší země si musí dvakrát rozmyslet, než by se s ní rozkmoťily, a nemůžeme se tomu ani moc divit a dávat jim za to vinu. Nu, tak se do toho dejme a uvidíme.“ Biggles odstartoval, zakroužil a uvedl letadlo do žádoucího kursu.

Letěl nízko, protože věděl, že proti nerovnému podloží je letadlo shora hůř viditelné, než kdyby letěl vysoko na obloze. Snadněji viditelné bylo ze země, ale celkem oprávněně věřil, že nějaký útok z tohoto směru je

velice nepravděpodobný, i kdyby na zemi někdo byl. Nanejvýš tam ale mohli být domorodci v táboře nebo na výletě, to bylo možné, ale ty nemusel brát v úvahu. Skutečné nebezpečí představovalo nepřátelské letadlo; starému kozákovi v leteckých soubojích nemusel nikdo říkat, že oproti letu ve výšce je při nízkém letu po zemi ubíhající stín letadla nápadnější, než letadlo samotné. Jedinou nepříjemností bylo, že v přehřátém, řídkém a podle terénu země se převalujícím vzduchu letadlo neletělo klidně, ale neustále klesalo a opět se zvedalo. Snažil se co nejlépe, ale nedařilo se mu tomu zabránit. Mohl jen doufat, že jeho pasažérům nebude špatně.

V první části cesty byl terén podobný jako v blízkém okolí Quardy a oázy Suwara; nedohledná bezútesnost neplodné, vyprahlé šterkovité půdy, tak vysušené, že se tu nedařilo žádné vegetaci, nepočítáme-li řídké porosty velbloudích hlohových keřů; v polovině cesty se však krajina začala měnit. Charakter pouště zůstával, ale beznadějně rovný terén byl přerušován roklemi, průrvami a strouhami, vymletými v půdě dešťovými bouřemi, protože písčitou půdu nic k sobě nespojuje. Znamky této eroze většinou probíhaly více méně paralelně ve směru letu a bylo možné pozorovat pokles půdy, až se tento přírodní jev změnil v široké a mělké vádí¹ – což byla strouha velikého rozsahu. Biggles už něco podobného viděl dříve.

Hlavním rozdílem bylo, že vádí si udržovalo jisté množství vegetace ve formě jiného odolného obyvatele nehostinných míst, trnovníku akátu. Rostl jako ojedinelá křoviska nebo v izolovaných rozsáhlých porostech

¹ vádí - řečiště, údolí většinu roku vyschlé, naplňující se vodou v době dešťů.

zřejmě v místech, kde se, třeba i hluboko v zemi, nachází voda. Když letěli dále, tato krajina se stala běžnější a Biggles došel k názoru, že ho vádí zřejmě dovede až k Rasal al Sharabu, protože stále pokračovalo tímto směrem. Jestli je někde v podzemí studněmi dosažitelná voda, umožňuje to existenci města uprostřed divočiny.

To ovšem nemělo rozhodující význam pro letadlo, pokud v místě určení bude dostatek vhodného místa k přistání. Nerovná půda při nízkém letu způsobovala, že se letadlo občas zakymácelo, když proud horkého pohyblivého vzduchu podfoukl jedno křídlo. Bylo-li spodním proudem podfouknuto celé letadlo, došlo k nepříjemnému pohazování celého letadla, což bylo dvojnásob nepříjemné pro ty, kteří na něco takového nebyli zvyklí.

Protože Biggles očekával hlavní riziko nějakého zásahu ze vzduchu, nijak hluboce neuvažoval o přírodních překážkách majících vliv na létání, kterých není zbavena žádná země. I s nejdokonalejším letadlem lze občas narazit na místní povětrnostní podmínky, které člověk nedokáže ovládnout a pravděpodobně nikdy neovládne. V mírných pásmech, jak je všeobecně známo, jsou největším nebezpečím mlhy a tvoření námrazy. V teplých krajích, obzvláště v těch, které jsou vystaveny monzunům, může dojít k tak prudkým vichřicím doprovázeným deštěm nebo krupobitím, že viditelnost často klesne na nulu. Na velikých pouštích světa je obrovským nebezpečím větrem unášený písek, který může být vyneseno do velké výšky a může zahalit pohled dolů z letadla letícího nad ním. To ovšem není jediné nebezpečí.

Merlin urazil dvě třetiny vzdálenosti a Biggles střídavě pozoroval zem a oblohu, když najednou ho Bertie upozornil na něco daleko vpředu. V jednom místě nad horizontem visel nějaký tmavý stín, uprostřed skoro černý. Biggles se na tento jev dlouze zadíval a pak pohlédl na slunce. Ztratilo svou zář a jevilo se jako bledá, nevýrazná, matně oranžová koule.

Tiše zaklel. „Zdá se, že letíme přímo do haboobu²,“ zabručel. „Zatraceně. To nám scházelo.“

„Co budeme dělat?“

„Nic nemůžeme dělat dřív, než zjistíme, v jakém směru postupuje.“

„Zdá se mi, že směřuje přímo na nás. Mohli bychom ho obletět?“

„Možná, kdybychom ze svého směru odbočili mnoho mil.“

„A co vylétět nad něho?“

„To by bylo nutné vystoupit do dvanácti, možná patnácti tisíc.“

„Vadí to?“

„V tom případě bychom v době bouře, která může trvat několik hodin, nemohli v Rasalu klesnout. Nemluvě o tom, že bychom ještě museli čekat, až se usadí prach. Místo abychom spotřebovávali benzín, což si stejně nemůžeme dovolit, bude asi lepší přistát tady někde ve vádí a počkat, až to přejde. Tedy, pokud se nám podaří najít dost velkou plochu bez porostu.“ Biggles se zadíval na zem a prohlížel si půdu vádí.

Letadlo se najednou nečekaně prudce naklonilo.

² haboob - domorodý název rychle se pohybující písečné bouře, které často mají zničující sílu, běžné v pouštích Severní Afriky a Středního Východu.

„Co, k čertu...!“ zařval Bertie a pevně se chytil sedadla.

„Na zemi jsou dva stíny – náš je jenom jeden,“ stručně odpověděl Biggles. „Jsi schopen zjistit jeho polohu?“

Zdálky se slabě ozval štěkot kulometu. Do podloží vádí se poměrně stranou od Merlina zarylo několik svítících střel.

Bertie se ohlédl, aby zjistil, odkud přišly. „MiG,“ vykřikl. „Klesá na pravoboku.“

Biggles sklopil letadlo k zemi a motal se jako raněný pták. Vyrovnal nad vádí, prudce přidal plyn a uháněl nad jeho dnem. Za méně než minutu vletěl do hnědé tmy, jejíž hustota každou vteřinu narůstala. Snížil rychlost a zvolal: „Kde je?“

„Už ho nevidím. Jestli to není nějaký praštěný cvok, tak se do toho svinstva neodváží. Jestli ano, octne se na zemi dřív, než ji zahlédne.“

„Najdu-li vhodné místo, přistanu.“

„Co kdybychom vzlétli a dostali se nad to?“

„Dokud tady je ten MiG, tak ne. Kdyby nás přistihl nekryté, byl by to náš definitivní konec. Běž dozadu a řekni Zorlanovi, že s MiGem za ocasem letíme do haboobu.“

„Tím ho určitě potěším.“ Bertie prošel dveřmi a zmizel v kabině.

Biggles, upřeně zírající do šera, si jazykem navlhl rty. Slunce zmizelo. Kolem se válely hnědé mraky, bylo kalné přítmí, ale stále viděl podloží vádí, protože vítr těsně nad jeho dnem unášel písek, aniž by mu dal možnost se usadit.

Viditelnost však byla menší než sto yardů a stále se zmenšovala. Najednou se vpředu objevil pás půdy bez keřů nebo jiných překážek, pokud se dalo dohlédnout. Co leželo dál, nevěděl, bylo mu ale jasné, že buď teď nebo nikdy a stáhl plyn. Jedna výhoda mu hrála do ruky. Vítr o síle vichřice se hnal přesně směrem vádí, jinak by je okamžitě převrátil.

Bertie se vrátil, praštil sebou na sedadlo a zapnul si bezpečnostní pás. Při pohledu na to, co se dělo venku, ztratil chuť něco říci.

Letadlo klesalo a Biggles se zatajeným dechem hleděl před sebe. Kola se dotkla země. Letadlo trochu poskočilo, ale vzápětí se už roztočila kola. Vpředu se objevil nějaký tmavý předmět. S koly zapadajícími do pohyblivého písku se letadlo zastavilo několik yardů před ním. Byl to křovinatý porost trnovníku akátu.

Biggles bleskově vypnul motory a rozepnul bezpečnostní pás. „Seber někde nějaké hadry a pomoz mi utěsnit sací otvory,“ vybafl. „Vezmi třeba rezervní košile. Ale pohyb.“

Bertie zalezl do kabiny. Za pár vteřin přinesl požadované košile. S kapesníky přes ústa a nos ucukli bolestí, když vystoupili a létající písek se jim zabodl do očí. Udělali co bylo nutné a bez meškání se vrátili na svá sedadla.

„To tedy ale je bída,“ bručel Bertie, když rychle zabouchl dveře, aby dovnitř nafoukalo co nejméně písku. Přes veškerou námahu si ale písek stejně dovnitř našel cestu. „Musíme být vděční za to, že jsme na zemi.“

„A co když se ten zatracený písek navrší pod námi před letadlem?“ neradostně zareagoval Biggles. „Co řekl Zorlan, když jsi mu řekl, jak na tom jsme?“

„Nic moc. Tvářil se trochu otráveně. On totiž vypadl ze sedadla, když ses při ostré zatáčce naklonil.“

„Může být zatraceně šťastný, že je naživu,“ kousavě poznamenal Biggles.

„Doufám, že si toho je vědom.“

„Jen ať si to uvědomí, protože jestli začne naříkat přede mnou, řeknu mu to na rovinu. Zůstaň tady, jdu si s ním promluvit.“

„Myslíš, že letadlo bude v pořádku?“

„Pokud bude vítr foukat přímo proti němu, mělo by být. Stejně ho nemáme čím zajistit nebo zakotvit. Brzy se vrátím.“ Biggles vešel do kabiny.

„Bylo to opravdu nutné?“ jízlivě ho přivítal Zorlan.

„Kdybych o tom nebyl přesvědčen, tak bych to nedělal,“ stroze odpověděl Biggles. „S haboobem neumím nic udělat, jedině mu jít z cesty, pokud to je vůbec možné. V tomto případě to možné nebylo.“

„Proč ne?“

„Z toho dobrého důvodu, že nás pronásledovalo letadlo vyzbrojené kulomety. Dokonce na nás vystřelilo. Můj stroj není vybaven pro letecký souboj. Vy si nemáte na co stěžovat. Můžete být rád, že jsme v pořádku na zemi. Laskavě si zapamatujte, že mám jen jeden život, stejně jako vy, a nerad bych o něj přišel.“

„Kam ten MiG odletěl?“

„Jak to mám vědět? Asi domů, pokud ten pilot má kousek zdravého rozumu. V tomto počasí by byl stejně bezmocný, jako my. Písek v motoru nezlepšuje jeho chod.“

„Pilot si jistě domyslel, kam letíme.“

„Tomu jsem nemohl nijak zabránit. Asi věděl, kde nás má hledat. Za této situace by o přistání v Rasalu

nebylo možné ani uvažovat, o hledání paláce uprostřed bouře ani nemluvě.“

„Co budeme dělat?“

„Sedět, dokud se bouře nepřežene – pokud se ovšem nechcete jít projít.“

„Nebud’te drzý.“

„Tak mi nepokládejte tak zatraceně pitomé otázky.“

„Jak dlouho tu pravděpodobně budeme tvrdnout?“

„Myslel jsem si, že v těchto věcech máte víc zkušenosti vy, než já. Budeme-li mít štěstí, mohla by bouře trvat hodinu nebo dvě. Záleží to na rychlosti jejího postupu. Už jsem ale zažil haboob, který trval několik dní.“

„Bude-li bouře trvat třeba jen dvě hodiny, setmí se dřív, než budeme moci letět dál.“

„Jaképak letět dál! Budeme muset ještě počkat, až se usadí prach. Bude dobré, když se odsud dostaneme za svítání. Předně, i kdyby nás písek nezasypal, teprve pak uvidíme, kolik písku budeme muset uklidit, abychom mohli odstartovat. O tom nemám v současné době ani potuchu. Za druhé, motory nenastartuji dřív, než se písek ze vzduchu usadí. Už jsem přece řekl, že motory a písek nejdou dohromady. Písek znamená tření. Vedro znamená oheň. Všechny podobné drobnosti budete muset nechat na mém posouzení. Ať na nás v Rasalu čeká kdokoli, bude muset počkat. Víc k tomu nemám co říci. Nejsem žádný kouzelník. Bouře se přihnala směrem od Rasalu, tak si tamější lidé jistě uvědomí, proč jsme nedoletěli. V tomto ohledu můžeme mluvit o štěstí. Kdybychom totiž odletěli později a vletěli do toho ve tmě – nu, pokuste si představit, co by se mohlo stát. Teď si ale musím

vypláchnout písek ze zubů, proto promiňte.“ Biggles musel hlasitě křičet, aby ho slyšeli.

Otevřel láhev sodovky, pomalu vypil obsah a vrátil se k Bertiemu do pilotní kabiny. Venku burácela vichřice a odporně hnědý závoj se neustále převaloval, už byla skoro tma. Skučící vítr narážel tak hlučně do letadla, že to připomínalo konec světa. Nějaké kousky, snad z keřů urvané větévky nebo malé oblázky, jako kulky narážely na přední ochranné sklo. Jemný prach si nacházel cestu do kabiny, přestože spáry byly tak těsné, jak to současná lidská řemeslná dovednost dokázala udělat.

„Jak to Zorlan přijal?“ zeptal se Bertie.

„Kvůli narušení časového programu byl rozladěný, ale k žádné změně mne nepřinutil. Vždycky mi šlo jeho chování tak trochu proti srsti, ale teď už ho mám plné zuby, jak mi jde na nervy. Dovedu pochopit, že může tak tvrdošíjně lpět na své práci, protože sám jsem tak trochu stejný, ale u něho je za tím něco víc, než aby to bylo přirozené. Nikdy jsem ho dobře nepoznal. Je hluboký jako oceán. Vzbuzuje ve mně pocit, že to, co říká, není vždycky totožné s tím, co si myslí. Ono ale na tom nezáleží. Běž se raději dovnitř napít. Nemáme naspěch. Ještě se tu nějakou dobu zdržíme.“

KAPITOLA 8

RASAL AL SHARAB

Následujících šest hodin v Merlinu nebylo vůbec příjemných. Z akumulátoru napájená světla sice ještě stále svítla, ale v mraku jemného písku, který si našel cestu dovnitř, vydávala pouze temnou, pošmourně žlutou zář.

Po většinu času panovalo trapné ticho, i když hluk zvenku byl značný a prudké poryvy běsnícího větru cloumaly letadlem. Zorlan se stále choval tak, jako kdyby za nepříjemné nesnáze byl zodpovědný Biggles. Neřekl nic, ani když Ginger roznášel jídlo a pití. Ginger se jednou pokusil zmírnit napětí humornou poznámkou, ale protože jeho snaha vyzněla naprázdno, už se o to víc nepokoušel. Po občerstvení se Biggles a Bertie vrátili do pilotní kabiny, kde atmosféra byla přece jen méně deprimující.

Mělo to však jen tuto jedinou výhodu. Venku řádící haboob jako by se rozhodl odváť povrch pouště; a podle hluku písku bičujícího letadlo se zdálo, že se mu to daří. Prach, většinou tak jemný, že byl neviditelný, si nacházel cestu dovnitř, dráždil oči, nos i chřípí. Skřípal mezi zuby. Na tom nebylo nic neobvyklého. Pro pouštní oblasti jsou takové bouře charakteristické. Arab, přistižený takovým počasím v otevřené krajině, ví co má dělat. Jeho jedinou nadějí přežít je přinutit velblouda, aby si klekl, a s hlavou dobře zabalenou se skrčit na závětrné straně vedle něho.

Už byla skoro půlnoc, když Bertie poznamenal, že zřejmě mají nejhorší za sebou. Nárazy větru byly méně

prudké a místo vytrvalého tlaku přicházel vítr jen v poryvech. O hodinu později už o tom nebylo pochyb. Poryvy přicházely ve stále méně častých intervalech. Střed vichřice postoupil dál, za sebou však nechal ovzduší tak husté prachem, že připomínalo mlhou zahalený Londýn v listopadovém dni.

Bigglesovi dělalo největší obavy množství písku, který mohl být navršen před letadlem; obzvláště před koly, protože kdyby byla kola pohřbena v písku, byl by problém ho bez potřebného nářadí odstranit. Za chvíli už tu nejistotu nevydržel, vzal světlo, dolní část obličeje si zakryl ručníkem a vyšel ven na obhlídku.

Vrátil se brzy. „Není to tak zlé,“ oznámil s úlevou v hlase. „Kolem kol je naváto méně písku, než jsem předpokládal. Vítr byl zřejmě tak silný, že většinu písku odnesl až nad vádí. Je možné, že mnoho písku zadržely trnité keře před námi. Určitě na to měla vliv poloha zaparkovaného letadla ve směru větru. Po nastartování motorů vrtule odfouknou volný písek. Teď ale je ještě předčasné přemýšlet o startu. Ať si Zorlan myslí co chce, k ničemu mne nepřinutí proti mé vůli. O době odletu rozhodnu jediné já.“

Bertie se podíval přes sklo spojovacích dveří. „Všichni zřejmě spí.“

„To je výborné. Aspoň mi to ušetří zbytečné dohadování.“

Čas se vlekl. Hodiny na přístrojovém panelu odtikaly třetí, čtvrtou, pátou hodinu. Bertie usnul. Biggles, vědom si své zodpovědnosti, jen neklidně podřimoval.

Když se po jednom delším zdřímnutí s trhnutím probudil, zjistil, že předním ochranným sklem se dovnitř

dere blede svítání v barvě khaki. V bočním okně k východu viděl slunce, ukazující svou tvář v podobě nestvůrné, kalné, oranžové koule, nadmuté a deformované závojem prachu, který se stále vznášel ve vzduchu. Bylo ale potěšující, že to vše mohl vidět, což dávalo naději, že už zakrátko ovzduší nebude tak přeplněné prachem a budou moci překonat krátkou vzdálenost, kterou mají před sebou.

Dloubl Bertieho pod žebro. „Už se rozednívá. Je čas se rozhýbat. Řekni Gingerovi, aby sebou hodil a připravil trochu kávy. Pusu mám na troud vyschlou.“

Vyšel ven, aby zjistil stav letadla. Začal u kol. S uspokojením shledal, že jsou zabořena jen po nápravy a na jejich očištění stačí ruce. Zdálo se, že ani zbytek letadla neutrpěl žádnou újmu. Pak se rozhlédl po krajině. Funkci křovinatého porostu trnovníku odhadl dobře, protože byl do poloviny pohřben nově navršenou dunou. Byla sice v cestě letadlu, ale za porostem byla půda volná, takže stačilo dunu objet. Podloží vádí bylo dokonale rovně vymeteno, v dohledu nebylo vidět žádné překážky. Povrch se mu ale zdál být až příliš rovný. Otázka byla, jak je pevný.

Přešel se po něm. Tušení ho neklamalo; na povrchu byla vrstva větrem naneseného písku. Nebyla ale tak hluboká, aby omezila pohyb kol a zabránila letadlu nabrat rychlost potřebnou ke vzletnutí. Právě něco takového v silné vrstvě navátého písku postihlo už více než jedno letadlo a jiná kolesová vozidla. Jak to půjde tentokrát, ukáže až samotný pojezd letadla³.

³ Způsob ukládání písku je zcela nepředvídatelný. Stupeň jeho pevnosti závisí na způsobu, kterým zrnka písku dopadnou na zem. Mohou se stlačit až do tvrdosti kamenné dlažby nebo vytvořit zrádný

Viditelnost byla zhruba sto yardů, neustále se však zlepšovala, protože ve vzduchu rozptýlený prach se usazoval a paprsky vycházejícího slunce jím pronikaly se stále větší intenzitou. Vytahal kusy košile, které chránily motory, a vrátil se do kabiny.

Bertie mu podal šálek kávy a talíř sušenek. „Jak to vypadá?“ zeptal se.

„Myslím, že to bude v pořádku. Mohl bys říci Zorlanovi, že odletíme přibližně za půl hodiny. Viditelnost se do té doby jistělepší a já budu mít po snídani ještě čas na cigaretu. Ty sušenky by se ale líp polykaly, kdyby v nich bylo méně písku. Ale nesmíme být příliš zhýčkaní. Nenapadlo mě, že se budeme nějakou dobu víceméně pohybovat v písku. Ať už mi nikdo nic neříká o romantice pouště.“

Uběhl určený čas, pasažéři v kabině byli požádáni, aby si zapnuli bezpečnostní pásy a Biggles se chystal odstartovat. „Chvilku nechám běžet motory, aby vrtule odfoukly volný písek,“ řekl Bertiemu. „Ty hlídej oblohu. Ani by mne moc nepřekvapilo, kdyby se tu na obhlídce objevil nějaký MiG.“

K Bigglesově velké spokojenosti se motory probudily k životu hned napoprvé. Nechal je několik minut běžet naprázdno, a pak pomalu přidal plyn až skoro na plné obrátky. Z přístrojů poznal, že motory se chovají tak, jak od nich očekává, a jakmile se letoun začal hýbat dopředu, ubral plyn.

povrch, měkký jako hluboké bláto. Z tohoto důvodu v Iráku a podobných krajích jsou auta u benzínových stanic vybavena kotouči drátěného pletiva, aby s jejich použitím mohlo být pomoheno řidičům, kteří v měkkém písku uvázli.

„V pořádku,“ řekl Bertie. „Nikde po nikom ani vidu.“

„Skvělé.“ Letadlo krátce zůstalo na místě, ale po opatrném přidání plynu se kola s lehkým trhnutím pohnula a uvolnila se z objetí písku. Pak už bylo poměrně snadné najet na postavení vhodné ke startu. V dohledu nebyla na rovině žádná překážka.

Biggles čekal, až se usadí prach, který sám zvířil. Přišel rozhodující okamžik. Kdyby prach ulpěl na kolech jako hluboké bláto nebo sníh, což nebylo nemožné, mohlo by se stát cokoli. Letadlo by se mohlo zabořit tak, že by už nikdy nevzlétlo. Přidání příliš mnoho plynu ve snaze dosáhnout vzletové rychlosti by mohlo skončit převrácením letadla na nos. Příliš dlouhý rozjezd by mohl skončit nárazem na nějakou překážku, která v tak ubohé viditelnosti byla zatím mimo dohled. Prohlídka vádí po celé délce by trvala příliš dlouho. On v tom ale nebyl velký rozdíl. Letadlo stejně nemohlo zůstat tam, kde bylo. Krátce řečeno, všechno teď záleželo na následující minutě, možná i životy všech v letadle.

Nakonec všechno proběhlo podle nej lepšího očekávání. Letadlo pomalu nabíralo potřebnou vzletovou rychlost.

Ocas stále ryl v zemi. Vzrušený Biggles s očima upřenýma dopředu se mazlil s motory, neodvažoval se přidat plyn příliš rychle. Cítil, že se ocas zvedl. Když zadní ostruha přestala rýt v písku, uvolněný stroj na to okamžitě zareagoval. Vše se zdálo být dobré, když se najednou vpředu objevilo nebezpečí v podobě výchozu skály, vystavené vlivu eroze. O zastavení nemohlo už být řeči. Prudká změna směru s koly stále vězícími v měkkém písku mohla skončit jedine katastrofou; jakákoli

změna směru kol, která mají určený dopředný pohyb, by skončila jejich utržením. Zbývalo jediné řešení a Biggles se k němu odhodlal. Otevřel škrťací klapku naplno a pomalu, ale pevně začal k sobě přitahovat řídicí páku. Vibrace letadla přestala, když se kola uvolnila z písku. V následujícím okamžiku jen ve výšce několika palců přeletěli nad vrškem šedivého nebezpečí, které jako obrovský krokodýl leželo přes rozjezdovou dráhu.

Bertie spustil nohy, které měl zvednuté k bradě, aby si je ochránil, kdyby letadlo narazilo do skály. Otřel si pomyslný pot z tváře, z níž se trochu vytratila barva. „Kamaráde, už mi nikdy nic takového nedělej,“ prosil Bigglese s hlubokým procítěním. „Nějak mi to nedělá dobře.“

Biggles se nuceně usmál. „Ani mně ne. Když jsem byl mladý, dovedl jsem všechno brát s úsměvem, i když jsem měl někdy namále – teď už ale ne. Už v tom nevidím žádnou legraci. Dávej pozor na MiGy. Za deset minut bychom měli být v Rasalu.“

Jeho odhad byl správný. Vádí postupně přešlo v rovinu, a najednou se před nimi vznášel porost datlových palem jako mrak zelených pér. Na mírném svahu za nimi se choulila veliká skupina malých stejných domků ze sušených hlíněných cihel, vypadajících jako poskládané krabice. Všechny byly posety malinkými černým dírkami; byla to zřejmě nezasklená okna. Poněkud stranou se objevila nápadná, zdí obehnaná větší budova, korunovaná kupolí.

„To je určitě ono,“ řekl Biggles. „Ale raději si to nech potvrdit Zorlanem dřív, než přistaneme.“

Bertie se odešel zeptat. „Je to správné,“ oznámil. „Je to Rasal. Zorlan říká, že můžeš přistát kdekoli najdeš volný prostor, jen aby to bylo co nejbližší u města.“

Biggles dvakrát město obletěl, aby si prostudoval povrch jeho okolí. Pak si vybral místo, které považoval za nejlepší. Přistál vedle dlouhého lesíku a zaroloval ke stromům tak blízko, jak to bylo možné. Zčásti aby využil výhody každého možného stínu, ale hlavně proto, aby znemožnil zhlédnutí letadla shora. Vypnul zapalování, vystoupil, zapálil si cigaretu a opětoval upřené pohledy několika mužů, kteří se vynořili z hloubi tmavého lesa.

Zorlan s nezbytnou aktovkou v ruce a oba ochránci vystoupili z kabiny. „Počkejte tu na mne,“ rozkázal. „Vrátím se tak brzy, jak to bude možné, i když těžko budu moci odmítnout pohostinství, bude-li mi nabídnuto – to jistě chápete.“

„Mám tomu rozumět tak, že se nám tady nic nestane?“ zeptal se s jistým váháním Biggles. „Chci tím říci, nepřijdou na nás místní mládenci s noži, aby nás podřezali? Slyšel jsem, že tito válečníci pouště nemají nijak v lásce cizince, obzvláště nevěrce jako jsme my.“

„Budete v úplném bezpečí. Považuji za jisté, že sultán vydá rozkaz, abyste nebyli obtěžováni.“

„Doufám, že máte pravdu. Přivedete dalšího pasažéra, až se vrátíte? Je to v plánu?“

„Tak je s tím počítáno.“ Zorlan s oběma ochránci v patách odešel.

Biggles s uspokojením zatáhl z cigarety. „Aspoň že se nám podařilo sem dostat. Na průzkum města nejsem zvědavý, proto navrhuji udělat si pohodlí v kabině a pochutnat si na časném obědě. Na tak bláznivém výletě

není nikdy jisté, kdy se zase budeme mít možnost v pohodlí najíst.“

Ostatní souhlasili.

„Jsem zvědav, jakého pasažéra Zorlan vytáhne ze svého pytle tentokrát,“ řekl Ginger, když vcházeli dovnitř.

„Ted’ už by mne asi nic nemohlo překvapit,“ přidal se Biggles – tato slova si později připomene a odvolá. „Musím říci, že takové poflakování a neustálé čekání na něco nebo na někoho je pro mne opravdu únavné. Trpělivost nikdy nebyla mou silnou stránkou. Mám-li ale před sebou nějakou práci, s potěšením se do ní pustím.“

Pak se pořádně najedli. Na okraji lesíka se shromáždilo několik lidí, zřejmě z pouhé zvědavosti. K letadlu se nikdo nepřiblížil. Vzduch se dál pročišťoval, prach rozvířený bouří pomalu klesal k zemi. Vedro však bylo stále větší, když slunce na své věčné pouti už zase mohlo zářit z bezmračné oblohy.

„Co si myslíš, že dělá Zorlan teď?“ podrážděně zabručel Bertie po dlouhé chvíli ticha, během níž se zásoba Bigglesových cigaret nápadně zmenšila.

„Pravděpodobně obhazuje nějakou doložku nebo se snaží získat sultánův podpis na některý z dokumentů, které neustále nosí s sebou,“ mrzutě odpověděl Biggles. „Jestli ted’ se sultánem sedí v tureckém posedu kolem jídla a prsty si bere vařené skopové a rýži, nechť je mu přáno. Před odletem z domu mi bylo nejasně naznačeno, že účelem sahajícím za veřejně známý cíl expedice je zorganizovat nějakou spolupráci, určitou formu dohody mezi Zaratem a Rasalem. Mám ale pocit, že jednání narazilo na neočekávanou překážku. Není na tom nic neobvyklého. Nikdy jsem neslyšel o jednání, které by na

nějakou nenarazilo. Ale ani slovem se přede mnou nikdo nezmínil, že na scéně hraje roli nafta, i když letecký komodor o tom jistě věděl. Snad si myslel, že není nutné se o tom zmiňovat. Teď to vidím tak, že právě nafta je jádrem celého jednání. Jak jsou daleko, to nevím a ani mne to nezajímá. Není pochyb o tom, že jakákoli dohoda mezi těmito zeměmi může být považována za žádoucí, ale mám podezření, že koncese na těžbu ropy, kterou tady má Zorlan dojednat, dává celé záležitosti poněkud jiné zabarvení. Nafta je tekuté zlato. Z majetnictví ropy vznikají milionáři rychleji, než z čehokoli jiného na světě. Kde je nafta, nikdy nejsou daleko problémy. Při představě, kolik životů má na svědomí, je to pro mne zatraceně smrdutá surovina.“

„Ale ať ty miliony vydělá kdokoli, my to rozhodně nebudeme,“ povzdechl si Bertie.

„Máš stoprocentní pravdu. My to opravdu nebudeme.“

„Zajímalo by mne, co z toho bude mít Zorlan,“ vložil se do řeči Ginger.

„Jedním si můžeš být jistý. Buráky to nebudou.“

Ginger došel ke dveřím, aby zjistil, co se děje venku.

„Hej! Pojd'te se mrknout, co se to k nám blíží,“ vyzval ostatní.

„Jde to sem?“

„Aspoň se to tímto směrem blíží.“

„Co to je?“

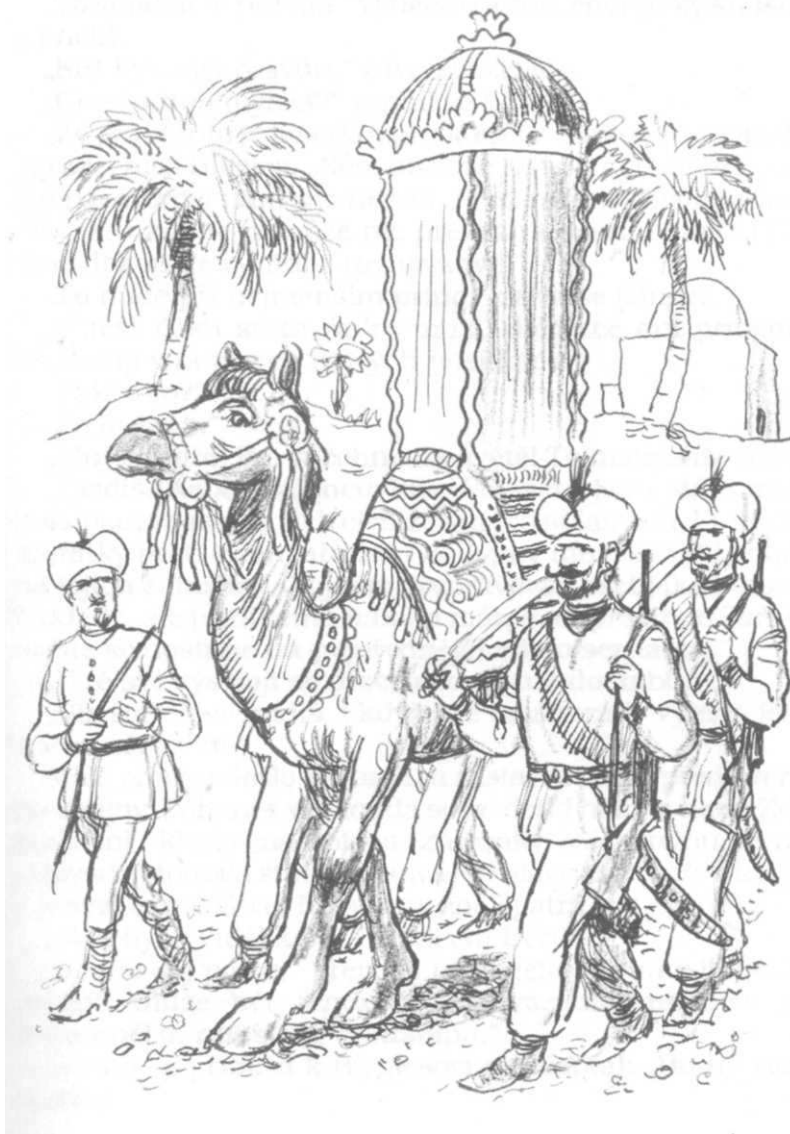
„Připomíná to tak trochu průvod cirkusáků, který si zmýlil cestu.“

Biggles i Bertie vstali a šli se podívat.

„Ale ale,“ zašeptal Bertie. „Ta maškaráda mi hrozně moc připomíná pohádky z Tisíce a jedné noci.“

Biggles se nevyjádřil. Čelo mu zbrázdily vrásky nesouhlasu, ne-li zlosti.

V čele cirkusu, jak to nazval Ginger, šel fantasticky ozdobený velbloud, na jehož hřbetě bylo vidět nějaký vysoký černý předmět, připomínající napůl nahuštěný balón. Po každé straně zvířete kráčeli tři muži s tasenými tureckými šavlemi na ramenou, oblečení v uniformách, které mohly být okopírované z nějakého iluminovaného orientálního rukopisu. To ale nebylo všechno. Před nimi, ve směšně vypadajících šatech západního střihu a s nezbytnou aktovkou v ruce, mezi dvěma zaratskými ochránci kráčel Zorlan.

„To snad není pravda,“ vydechl Bertie, energicky si čistící monokl.

„Kéž bys měl pravdu,“ zavrčel Biggles.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Ginger.

„Že právě toto je pasažér, pro kterého jsme sem přiletěli,“ povzdechl si Biggles. „Není divu, že Zorlan byl tak nervózní a o pasažérovi nám nic neřekl. Před malou chvilkou jsem řekl, že už mne nemůže nic překvapit. Beru to zpět. Toto mne dokonale vyvádí z rovnováhy.“

„To bude při nejmenším princ,“ ozval se Ginger.

„V této části světa žádní muži, dokonce ani princové, necestují v takových krytých nosítkách.“

„Takže co?“

„Je to žena.“

„Můj ty bože! Pro všechno na světě! To nemyslíš vážně!“

„Uvidíš. Nebo spíš neuvidíš. Ve světě jsou stále muži, dokonce i v tak zvaných civilizovaných oblastech, kteří mají námitky proti tomu, aby kterýkoli jiný mužský vrhl pohled na jejich samičky. Už jsme přepravovali všelijaké podivné náklady, ale jestli tento náklad máme přepravit do Zoratu, určitě se dostane na nejpřednější místo seznamu.“

„V té své výstroji se přece nedostane do kabiny.“

„Víc stejně neuvidíš, i když z té maškarády vyleze, jestli o tom něco vím.“

Malé procesí došlo k letadlu a zastavilo těsně před dveřmi do kabiny. Poháněč velblouda se ho dotkl holí na noze. Zvíře poslušně kleslo na kolena. Záclonky baldachýnu se roztáhly a vystoupila štíhlá postava, od

hlavy až k patě zahalená v jemné černé látce. Nebylo možno spatřit ani jediné oko.

„Rád bych viděl kdo...“, vydechl Bertie.

„Jen si dej pozor,“ přerušil ho Biggles. „V muslimských zemích může být tento druh zavazadla mnohem nebezpečnější, než silná výbušnina.“

Zorlan se přiblížil k Bigglesovi a zašeptal: „Bud’te velmi opatrní.“

„Co to má znamenat?“ zeptal se Biggles.

„Je to náš cestující, samozřejmě.“

„To jsem pochopil. Kdo to je?“

„Dcera sultána Rasal al Sharabu.“

„Co se od nás očekává, že s ní uděláme?“

„Bezpečně ji dopravíte k jejímu zaslíbenému ženichovi. Právě jsem uzavřel manželskou smlouvu mezi sultánem Rasal al Sharabu a šejkem Zaratu. Bud’te velmi opatrní. Sultán považuje svou dceru za celý svůj svět.“

„Tak moc si ji považuje, že je ochoten ji prodat za podíl na zisku z těžby nafty,“ chladně řekl Biggles.

„Do toho vám nic není.“

„Máte v rukávě ještě nějaké jiné překvapení?“

„Ne. To by mělo být všechno. Jakmile šejk podepíše formální dokumenty, budeme volní a vrátíme se domů.“

„Nepodstupuje sultán velké riziko, když za stávající situace dovoluje, aby jeho drahá dcera odletěla do Zaratu?“

„Rychlost je teď nanejvýš důležitá.“

„Pro koho? Pro vás nebo pro tu dámu?“ Biggles si sarkasmus nedokázal odpustit.

„Řekněme, že pro všechny.“

„Varoval jste sultána, že tady kolem poletují nepřátelská letadla?“

„Ne. Nepovažoval jsem za nutné ho nějak přehnaně znepokojovat.“

„Líbí se mi slovo přehnaně,“ ironicky, se sevřenými rty odpověděl Biggles. „O co se to tady snažíte? Chcete na mne přesunout zodpovědnost pro případ, že by se stalo něco zlého?“

Zorlan neodpověděl.

„Ze slušnosti k sultánovi, když už ne k jeho dceři, jste ho měl upozornit na hrozící nebezpečí,“ namítal Biggles. „Zdá se mi, že na politického zprostředkovatele nějak pozoruhodně horlivě prosazujete uzavření oné dohody, zřejmě bez ohledu na jakékoli následky.“

„Cožpak já sám nepodstupuji stejné riziko?“ zeptal se mrazivě Zorlan. „Jakékoli zdržení by teď mohlo úplně znehodnotit několikaměsíční práci.“

„Tak dobře. Nemarněme čas dalším dohadováním. Aspoň víte, co si o tom všem myslím. Nastupme si,“ uzavřel debatu Biggles.

Cestující už byla zatím pod vedením Bertieho a Gingera uvedena na své místo. Zorlan s oběma strážci nastoupili a také zaujali svá místa. Ginger dal Bigglesovi znamení a zevnitř zavřel spojovací dveře.

„Jestli se nedostaneme do nějakých potíží, měli bychom do oázy Suwara doletět ještě za denního světla,“ řekl Biggles Bertiemu. „Poletím raději nízko nad zemí. Pozorně se dívej na všechny strany. Kdyby se něco mělo stát té milostslečně, která nám byla hozena na krk, naděláme si víc nepřátel než přátel, nemluvě už vůbec o mezinárodním skandálu. Možná se mýlím, ale domnívám se, že při nějaké nepředvídané události by ta dívčina v kabině byla stejně bezmocná jako jednodenní kuřátko. Vůbec se mi to nelíbí. Nu... tak letíme.“

Biggles nastartoval motory, naposledy se rozhlédl po obloze a popojel od lesíka.

„Všude čisto,“ hlásil Bertie.

Rytmické bručení motorů se změnilo v burácení a Merlin se rozjel po vyprahlé půdě, zanechávaje za sebou rozvířený mrak písku.

PRAVDA VYCHÁZÍ NAJEVO

Biggles byl vděčný za každou minutu, která cestou do Zaratu uplynula bez incidentu, protože si byl vědom, že i když jen nepatrně, přece jen se tak snižuje riziko náhlého přepadení stíhačkou. Napětí v jeho mysli však nepolevovalo.

Každé slovo, které před startem řekl, myslel vážně. Kromě přirozeného pocitu úzkosti z představy, že má na starosti ženu, si uvědomil, že je zapleten do mise, která stále ještě může ztroskotat. Byla to děsivá představa. Na základě stávajících vědomostí byl stále víc a víc přesvědčen, že letecký komodor nebezpečí podcenil. Snad z nevědomosti. Celá záležitost se ukazuje být ve skutečnosti mnohem složitější, než se dalo předvídat, jinak by se o ní jistě zmínil podrobněji. Bylo něco nesprávně provedeno, nebo pochopeno? Vyvstal nějaký neznámý faktor, který záležitost zkomplikoval? Biggles si marně lámal hlavu.

Kdyby mise skončila nezdarem, nutně by následovaly otázky z více než jedné strany. Co dělá britské letadlo v této části světa? Kdo ho tam poslal? A s jakým záměrem? Kdyby došlo k usmrcení ženského pasažéra, nebo jen k jeho zranění, potentáti Středního Východu by obvinili britskou vládu, že něco takového mohla vůbec připustit. Zodpovědnost za to, aby se nic takového nestalo, teď spočívala na Bigglesových ramenou. Žádná omluva by mu ji z ramen nesejmula.

Letěl na plný plyn a neustále, část po části, pozorně prozkoumával oblohu – nebo aspoň tolik z ní, kolik mu výhled umožňoval. Ani chvilku neletěl výše než padesát stop nad zemí, takže téměř vyloučil nebezpečí zespoda, s výjimkou náhodného výstřelu nějakého potulného Araba. S tím si ale starost nedělal. Pravděpodobnost, že by mohl být takto zasažen letoun nebo dokonce nějaký životně důležitý díl, byla zanedbatelná. Bertie upozornil na dva jezdce na koních, tryskem uhánějící k jihu, kteří se ani nezastavili, když jim burácející letadlo přeletělo nad hlavami.

Přehřátý vzduch se podle Bigglesova předpokladu neustále vlnil, ale rychlost Merlinu většinou zabránila propadání letadla ve vzdušných dírách. Prolétal jimi jako šíp.

Vádí postupně přešla v otevřenou sabkhu a po překonání tří čtvrtin vzdálenosti k oáze začal Biggles dýchat trochu volněji. Obloha vpředu byla neustále čistá, bez jediné skvrny jako čerstvě natřený strop. Jako obrovský pomeranč viselo vlevo nízko nad horizontem slunce, den se ale už chýlil ke konci ve zlaté záři, která v pouštních oblastech jako by pronikala vším, i samotným vzduchem. Pak se daleko před letadlem, jakoby na hraně světa, objevila skoro nepostřehnutelná šmouha se střapatým vrškem.

„Dokázali jsme to,“ vítězoslavně vykřikl Bertie. „Tamhle je oáza.“

„Jen ještě podrž prsty zkřížené,“ opatrně ho prosil Biggles. „Ještě tam nejsme.“

Nicméně oáza se rychle zhmotnila a už za několik dalších minut letadlo kroužilo kolem ní. Nikde v dohledu

nebyla jediná živá duše. V ubývajícím denním světle bylo všechno pod palmami temně nejasné.

Biggles dokončil okruh, navedl letadlo tam, kde přistál při minulé návštěvě a nasazoval k přistání, když najednou odněkud zpoza palem vyletěla raketa a rozlétna se ve spršku karmínových jisker. Za ní vyletěla další; ale dřív, než mohla druhá raketa splnit své varovné poselství, Biggles už přidal plyn a letadlo z nasazeného směru vychýlil.

„Moc brzy jsme si poplácávali po zádech,“ jízlivě zahuhňal. „Běž řici Zorlanovi, že z oázy někdo vystřeluje červené rakety. Zeptej se ho, co máme dělat.“

Bertie prošel dveřmi. V minutě byl zpátky. „Říká, abys letěl do Quardy.“

„A přistál tam?“

„Pravděpodobně.“

„Má tušení, co se tady mohlo stát?“

„Jestli má, neřekl mi to. Tvářil se zatraceně znepokojeně.“

„Už mi bylo divné, že cesta probíhá nějak příliš snadno, aby to mohlo vydržet,“ bručel Biggles, když přidal plyn a namířil k ruinám. „To už začíná být neskutečné. Co, proboha, uděláme s dívkou, která nesmí odkrýt svou tvář? Jako bychom neměli dost starostí i bez ní.“

„Vrcholem by bylo, kdyby nás rakety přivítaly i v Quardě. To bychom se octli dokonale v troubě,“ truchlivě poznamenal Bertie.

„V každém případě se zdá, že se něco děje,“ odpověděl Biggles. „Podívej se tamhle dolů.“

Zhruba pět mil od ruin, ve stejném směru jako letadlo, se tryskem hnala malá skupina jezdců na koních.

V zapadajícím slunci skupina vrhala neuvěřitelně dlouhé stíny. Za jiných okolností by to byla fantasticky vzrušující podívaná.

„Ať to je kdokoli, my tam budeme první,“ optimisticky poznamenal Bertie.

„Může nám to být pendrek platné, když se ukáže, že to je nějaká puškami ozbrojená Alfondariho smečka.“

„Tak to bychom se moc nevyspali.“

Doletěli k oáze. Biggles ji nejprve obletěl dokola a několikrát napříč a teprve když nikde nezahlédl žádný podezřelý pohyb, klesl a přistál poblíž rozházené kamufláže, použité při dřívější návštěvě. Minutu či dvě nechal ještě pro jistotu motory běžet a rozhlížel se po kopci posetém ruinami. Teprve pak vypnul zapalování a vystoupil z kabiny ve stejném okamžiku jako Zorlan a Ginger.

„Tak, jsme zase tady. Co dál?“ zeptal se Biggles.

„Buď v Suwaře nebo v šejkově paláci v Zaraně se muselo něco stát.“

„To je celkem jasné, pokud si některý hlupák nespletl den s pátým listopadem, kdy se v Británii vystřelují rakety na připomínku Guy Fawkese. Pomalu to už vypadá, že kdykoli se někam přemístíme, vždy se něco přihodí.“

„Šejk se s námi zcela určitě nějak spojí.“

„Ví vůbec, že pro něho máme na palubě dárek?“

„Ovšem.“

„Měli jsme ji přivést sem v případě, že nebudeme moci přistát v Suwaře?“

„Taková byla dohoda.“

„Takže šejk nějaké potíže předvídal?“

„Byl na ně připraven.“

„Předehnali jsme několik jezdců na koních, uhánějících plným tryskem sem.“

„Mohl by to být šejk nebo některý z jeho mužů, přinášející zprávu.“

„Co uděláme s lady?“

„Zatím bude muset zůstat tam kde je, v kabině.“

„Muži uhánějící sem na koních by mohli být nepřátelé. Nebylo by lepší dopravit ji do Ankary, kde by byla v bezpečí?“

„Ne. Něco takového nepřichází v úvahu. Nemohu ji spustit z očí.“

Biggles pokrčil rameny. „Tak dobře. Necht' je po vašem. Jste nejlíp informován.“

„Teď nemůžeme dělat nic, než čekat na zprávu.“

„A když se ukáže, že jezdci na koních jsou nepřátelé?“

„Měl byste dost času, abyste mohl vzlétnout a odvézt lady k jejímu otci. Byla by to sice tragédie, ale bylo by to přece jen lepší, než kdyby byla zajata.“

„Dobře. Musím vám ale připomenout jednu maličkost, kterou jste možná přehlédli. Aby letadlo mohlo létat, potřebuje benzín. Pro předpokládanou potřebu jsme měli bohatou zásobu, nádrže byly až po okraj; ale půjde-li to se spotřebou takhle dál, dlouho s benzinem nevystačíme.“

„Snad stávající zásoba postačí.“

„Věřím, že budete mít pravdu. Protože vy jste zodpovědný za lady, měl byste teď raději zůstat v její blízkosti. Já zatím zajdu na nějaké vyšší místo a podívám se, jestli už jsou v dohledu muži, které jsme cestou předhonili. Určitě nás viděli, možná ale nevědí, že jsme tu přistáli.“

„Souhlasím, nechod'te ale daleko pro případ, že bude nutné rychle odstartovat.“

„Moi přátelé jsou stejně schopní piloti jako já,“ Biggles se obrátil k Bertiemu a Gingerovi. „Buďte připraveni ke spěšnému odletu,“ řekl a rychle stoupal do kopce.

Slunce zapadlo, na kraj padl soumrak, ale stále bylo dost světla, umožňujícího dobrý výhled na plochou krajinu. Biggles došel k místu, odkud byl výhled žádoucím směrem, zastavil se, a když se rozhlédl, viděl, že přišel právě včas. Šest jezdců na koních bylo blíž, než předpokládal. Tiše stál a čekal, až se přiblíží. Brzy podle červené tuniky s uspokojením zjistil, že v čele skupiny se blíží šejk. Muži dojeli k nejbližším palmám a seskočili.

Biggles vykročil, aby ho viděli. V tom okamžiku na něho mířilo pět pušek. Zvedl vysoko ruku a šel dál. Šejk řekl něco mužům a vyšel mu naproti. Pušky byly skloněny.

Když šejk vyšel nahoru, k Bigglesovu překvapení mu nabídl kávově zbarvenou drobnou ruku, hezkou, podobnou ženské. „Tak jste bezpečně dorazili,“ příjemně měkkým hlasem a dokonalou angličtinou se přivítal s Bigglosem.

„Ano, pane. V Suwaře jsme viděli rakety, tak jsme přiletěli sem. Doufám, že nevznikly vážné potíže.“

„Ne. Jeden můj bratranec, zastupující lidi jiného politického přesvědčení, se pokoušel vyvolat povstání s cílem zmocnit se mého postavení. Byl jsem na něco takového připraven. On nesprávně posoudil loajalitu mých lidí. Už je po všem, jinak bych tady nebyl. Několik rebelů uteklo do Suwary. Už tam na ně dělají zátah. Protože pro vás tam přistání nebylo zcela bez nebezpečí,

vydal jsem rozkaz vypálit rakety, kdybyste chtěli přistát a hned jsem se rozjel do Quardy.“ Šejk se upřeně díval do Bigglesovy tváře. „Přivezl jste sem, co jste naložil?“

„Ano, pane.“

„Kde je letadlo?“

„Hned za kopcem. Zavedu vás tam a splním všechny vaše rozkazy.“

„Vy jste velitel?“

„Jsem.“

„Jste Angličan?“

„Jsem.“

„Oficiálně zaměstnán vládou?“

„Nepřímo. Jsem důstojníkem letecké policie.“

„Víte, o co se tady jedná?“

„Teď vím víc, než na začátku. Nebyl jsem dostatečně informován, mohlo to ale být jen následkem nepředvídaných okolností. Příkaz jsem dostal jednoduchý, dopravit sem profesora Zorlana. Bylo mi řečeno, že další instrukce budu dostávat od něho, ale jako velitel letadla jsem zodpovědný za jeho provoz. Pro případ nutnosti mám dva náhradní piloty, schopné mne zastoupit.“

„Výborně. Pojd'te se mnou. Byl bych rád, kdybyste mi byl ochoten zodpovědět jednu nebo dvě otázky.“ Šejk uchopil Bigglese za paži a zavedl ho do hlubokého šera pod několik palem. „Znáte dobře profesora Zorlana?“ zeptal se, když se zastavili.

„Abych řekl pravdu,“ odpověděl Biggles, poněkud vyveden z míry touto neočekávanou otázkou, „nemohu říci, že ho znám. Nikdy jsem ho neviděl, ani o něm neslyšel, teprve když jsem dostal rozkaz dovézt ho sem.“

„Jaký úsudek jste si o něm udělal, když jste ho už trochu poznal?“

„Je pro mne těžké na tuto otázku odpovědět.“

„Vaším slovům rozumím tak, že jste si ho nijak neoblíbil,“ bystře zareagoval šejk.

„Nemohu dost dobře kritizovat někoho, kdo mi byl svěřen vyšším vládním představitelem. Co si osobně myslím, to s tím nemá nic společného.“

„Zeptám se takto. Měl jste někdy nějaký důvod zapochybovat o jeho poctivosti?“

„Ne o jeho poctivosti. Snad o jeho metodách. S těmi jsme se dostali do rozporu. Máte nějaký důvod klást mi takové otázky?“

Šejk chvíli váhal a upřeně se díval do Bigglesovy tváře. „Zasvěťm vás do jednoho tajemství,“ pokračoval. „Víte, že v Zaratu byl objeven pramen ropy?“

„Před příletem sem jsem se dověděl o objevu pramene někde v těchto končinách, ale až do tohoto okamžiku jsem nevěděl přesně kde.“

„Profesor Zorlan, který zde jedná v zastoupení britské vlády, měl ke svému příletu dva důvody. Tím prvním bylo uvést v život alianci mezi mnou a mým sousedem, sultánem Rasal al Sharabu.“

„To jsem pochopil.“

„Tento spojenecký pakt má být podle zdejších zvyklostí podpořen mým sňatkem se sultánovu dcerou, která je teď tady.“

„To jsem si domyslel po návštěvě Rasal al Sharabu.“

„Druhým důvodem návštěvy profesora Zorlana, který s prvním vůbec nesouvisí, bylo získat ode mne koncesi na těžbu ropy a tím zejména zabránit, aby ložisko nepadlo do jiných rukou. Já bych totiž ze své

poměrně chudé státní pokladny tak nákladný projekt nemohl financovat.“

„Domyslel jsem si to.“

„Profesor Zorlan mi přinesl jisté dokumenty, připravené vaší vládou k podpisu, aby o uzavření dohody byl písemný doklad.“

„Přirozeně. To je pochopitelné.“

„Souhlasil jsem. Dokumenty jsou v pořádku a až na jednu výjimku jsem je podepsal. Tou výjimkou je samostatný, od ostatních oddělený doklad, jehož obsahu mohu jen stěží uvěřit. Jsem, nebo se vždycky snažím být čestným člověkem. Kdybych podepsal tento dokument, vždycky bych už za svým podpisem stál. Musím se ale otevřeně přiznat, že předložením tohoto vládního návrhu k podpisu jsem byl ohromen. Jeho obsah je zcela překvapující a mám pocit, že než na něj připojím své jméno, měl bych si ověřit důkaz o jeho pravosti.“

Biggles se zatvářil zaraženě. „Jaký dokument to je?“

„Za prokázané služby zaručuje profesor Zorlanovi osobně sedm procent ze všech příjmů z prodeje ropy.“

Bigglesovi překvapením poklesla brada. Chvilí jen nechápavě třeštil oči, nebyl schopen slova. „Kolik jste řekl?“ nevěřícně se zeptal.

„Sedm procent.“

„Do jeho vlastní kapsy?“

„Ano.“

„To by se z něho velice brzy stal několikanásobný milionář.“

„O tom není sporu.“

Biggles se zhluboka nadechl, když si uvědomil rozsah sdělené informace. Vysvětlovala také Zorlanovo chování – jeho úzkost, netrpělivost, vynucovaný spěch,

úzkostlivé hlídání aktovky i bezohledný postoj... „Nepodepisujte ten dokument, pane,“ doporučil energicky.

„Myslíte, že není pravý?“

„Nechce se mi věřit, že by britská vláda mohla vystavit doklad s tak neobvyklým nárokem. Ale i kdyby tak učinila, byla by tato zvláštní podmínka zahrnuta do hlavní smlouvy, a ne, jak říkáte, na volném listu papíru.“

„Přesně to mi napadlo. Pokud si myslíme totéž, pak to může znamenat jediné: Zorlan musel ten dokument napsat sám a zahrnout ho mezi ostatní.“

„Právě tak mi to připadá, pane.“

„Můžeme mu to nějak dokázat?“

„Jestli ten dokument zpochybníte před ním, je samozřejmé, že to popře.“

„Přesně tak. Co ale v případě, kdyby dokument byl přece jen pravý? Nechtěl bych, aby si vláda myslela, že nechci dodržet slovo. Slíbil jsem totiž, že příslušné doklady podepíši, až mi budou předloženy.“

„Vy jste neviděl koncept dohody?“

„Ne. Víte, jednání vedl můj mladší bratr, který mne zastupuje v Londýně.“

„Nechejte to na mně,“ požádal Biggles. „Zjistím to. Nebude to trvat dlouho. Odložení podpisu o několik hodin nehraje roli. Ostatní doklady, související s ropnou koncesí a paktem se sultánem Rasal al Sharabu, jste už podepsal?“

„Ano. Pokud jde o Rasal al Sharab, není pochyb, že sultán, kterého velmi dobře znám, pakt podepíše také. Co mám říci profesorovi Zorlanovi na vysvětlenou, proč jsem zatím pozdržel svůj podpis na dokladu, který se týká osobně jeho?“

„Vůbec bych se s ním o tom nebavil. Je přece vaším právem nepodepsat doklad do doby, než si jeho hodnověrnost ověříte.“

„Mám podezření, že by se mohl stát nebezpečným, až vycítí, že něco nejde podle jeho představ.“

„O tom nepochybuji.“

„Co chcete dělat?“

„Pokusím se získat zprávu z Londýna.“

„Jak? Nemám tady vysílačku.“

„Mám letadlo.“

„Cesta do Londýna ale nějakou dobu potrvá.“

„Nebude asi nutné letět tak daleko. Jeden z mých pilotů by se mohl dostat k telefonu v Ankaře. Ne, v Ankaře raději ne. Tam se pohybuje až příliš mnoho slídivých očí a uší. Už jsme se o tom přesvědčili. Letadlo musí natankovat, takže se někde bude muset zdržet. Athény by byly lepší. Nebo snad Kypr, kde je stanoviště posádky Královského letectva.“

Rozhodnu se, až zjistím, kolik máme v nádržích benzínu. Z Athén by můj druhý pilot mohl promluvit přímo s náčelníkem v Londýně.“

„To zabere čas.“

„Máme rychlé letadlo a bez mezipřistání by tady celkem snadno mohlo být zpátky zítra za svítání. Moderní letadlo uletí za dvanáct hodin velký kus cesty. Protože ale nemůže být současně na dvou místech najednou, naskytá se otázka, co vy považujete za důležitější: odvézt vaši snoubenku domů nebo letadlo okamžitě poslat do Athén, pokud máme na takovou cestu dostatek benzínu bez natankování. Stejně by bylo bezpečnější letět raději v noci než ve dne. Už jsme byli

napadení a nepřátelská letadla jsou zcela jistě někde v nedalekém sousedství.“

„Mnohem důležitější je uvést do pořádku záležitost se Zorlanovým osobním dokumentem. Vše ostatní může počkat. Myslím, že letadlo by mělo odletět okamžitě. Pochopil jsem dobře, že vy zůstanete tady?“

„Právě to mám v úmyslu. Jádrem celého problému je totiž tady.“

„Vaše rozhodnutí mi velice vyhovuje.“

„Máte k tomu nějaký konkrétní důvod?“

„Jsem přesvědčen, že se na vás mohu spolehnout a že si poradíte v jakékoli nepředvídané situaci, která by mohla vzniknout v době mé nepřítomnosti.“

Biggles zvedl obočí. „Vaší nepřítomnosti – jak tomu mám rozumět?“

„Je nejvyšší čas, abych se vrátil do hlavního města Zarany a ukázal se svému lidu, abych si udržel jeho důvěru. Vydal jsem sice příslušné rozkazy, mohlo by ale být pro mne nebezpečné, kdybych byl pryč příliš dlouho. Doutnající politické nepokoje by mohly vypuknout znovu, kdybych se tam brzy neukázal.“

„Co provedeme s naší cestující? Je v kabině letadla. Jestli má letadlo odletět, nemůže v něm zůstat.“

„Bude muset počkat tady. S vámi bude v bezpečí. Nejpozději zítra časně ráno se vrátím a odvezu ji do svého paláce. S sebou si vezmu jen dva muže. Zbývající tři tu mohou zůstat, takže v případě, že by vznikl nějaký problém, budete tu mít pět mých mužů. To by mělo stačit.“

„Vaši koně jsou ale jistě unavení, ne?“

„Není to tak zlé. Cesta je poměrně snadná. Právě je napájejí a po odpočinku budou v nejlepším pořádku. Jsou zvyklí na dlouhé cesty.“

„Výborně, pane. Je-li to vaším přáním, nemám k tomu co dodat.“

Právě v tomto kritickém okamžiku rozhovoru se zdálky ozvalo volání.

„To je Zorlan,“ řekl Biggles. „Už se zřejmě diví, co tady tak dlouho dělám. Měli bychom raději jít.“

„Řeknete mu, na čem jsme se dohodli?“

„Ne. V žádném případě.“

Odešli od dvou mužů, kteří z přinesených kožených vaků napájeli koně, a začali sestupovat z kopce k letadlu. Zorlan jim vyšel kousek naproti. Podezřívavě se podíval na Bigglese. „Tak přece to byl šejk.“

„Jak vidíte.“

„Byl jste dlouho pryč.“

„Šejk mi vyprávěl o událostech v Zaraně.“

„Co se tam stalo?“

„Bratranec, který zastává jiný politický názor, se pokusil uchvátit moc. Jeho odvážný čin však ztroskotal.“

„Co je teď v plánu?“

„Podle šejkova názoru je teď pro něho nejrozumnější vrátit se domů, aby mohl svému lidu osobně říci, že je vše zase v pořádku. Tady nechává své tři muže, aby nám pomohli v případě nějakých potíží. S ochránci, kteří jsou s lady, jich tady bude pět.“

„Proč sem vlastně přišel?“

„Na to se ho zeptejte sám. Předpokládám ale, že byl velice zvědavý, jestli jsme mu přivezli jeho budoucí manželku; a ovšem také proto, aby nás informoval, proč jsme nemohli přistát v Suwaře.“

„Co bude s tou ženou? Nechá ji tady?“

„Ano.“

„Proč?“

„Nejsem čtenářem myšlenek. Možná usoudil, že jet do jeho paláce třicet mil na koni by asi pro ni byla příliš velká vzdálenost. Nemluvě o tom, že tam momentálně není příliš bezpečno.“

„Nebylo by přece jen lepší odvézt ji letadlem, když ne do paláce, tak do stejné vzdálené Suwary, místo nechat ji celou noc v letadle?“

„Nezůstane v letadle celou noc.“

„Proč ne?“

„Posílám letadlo doplnit nádrže. Hladina v nich stále klesá, a bylo by pošetilé riskovat, že spotřebuji veškerý benzín.“

„Posíláte? Znamená to, že vy sám zůstáváte tady?“

„Ano. Moji hoši jsou schopni zajistit vše potřebné. S tím si nedělejte starosti. Letadlo by se mělo vrátit nejpozději zítra časně ráno.“

„Proč najednou takový spěch? A proč mají letět v noci?“

„Asi jste zapomněl, že někde v nevelké vzdálenosti jsou letadla, která nám už názorně ukázala, jaké jsou jejich úmysly. Rád bych vám ještě připomenul, že starost o letadlo je výhradně v mé kompetenci.“

„Ano, rozumím,“ se zvláštním podtónem v hlase řekl Zorlan.

Biggles ho opustil a šel za šejkem. „Požádal byste lady, aby vystoupila z kabiny, pane? Obávám se, že tato noc nebude pro ni příliš příjemná, o pohodlí nemluvě, a bohužel ji ani nemohu zaručit soukromí.“

„To zařídím sám. Moji muži už stavějí přístřešek z palmových listů. Pokud se nezmění počasí a lady se udrží v teple, bude se moci aspoň trochu vyspat. Pokud jde o její soukromí, tím se příliš neznepokojuji; to je totiž spíše věc poplatná tradičním zvyklostem. Muži u ní zůstanou na stráž.“

„Nebude potřebovat nějaké občerstvení?“

„Jestli něco máte...“

„Jakmile dám instrukce svým pilotům, přinesu něco z našich zásob. Ted' mne omluvte.“ Biggles odešel za Bertiem a Gingerem, kteří zpovzdáli pozorovali jeho jednání. „Pojďte se mnou, potřebuji si s vámi promluvit.“

ZORLAN ČINÍ NABÍDKU

Biggles odvedl Bertieho a Gingera na vzdálenost, kde nebylo riziko, že je někdo uslyší a. vážně jim řekl. „Dobře poslouvejte. Tady se chystá nějaká lumpárna. Zkontrolujeme stav benzínu, a potom oba odletíte do Athén.“

„Do Athén!“ skoro vybuchl Ginger.

„Právě jsem hovořil se šejkem. Vůbec nepřetéká štěstím. Existuje totiž určité podezření, že Zorlan je darebák – a pokud jím ještě není, tak k tomu nemá daleko.“

„Jak to?“

„Chce, aby mu šejk podepsal dokument, který mu zajišťuje sedm procent příjmů z veškerých tržeb za ropu. Tento doklad předložil spolu s ostatními doklady oficiálního kontraktu, jako by byl jeho součástí.“

„Sedm procent! To se snad někdo pomátl na rozum!“

„Ne šejk. Ten není hlupák. Větrí lumpárnu. Já také. Až dosud odmítl podepsat, dělá si však starost se vzdálenou možností, že doklad by mohl být přece jen pravý. V tom případě se totiž obává, že by ho naši lidé mohli obvinít, že nedrží slovo. Něco takového nechce riskovat, proto by si rád ověřil pravost tohoto dokladu, než se podpisem vzdá milionů liber ročně.“

„To je moc dobrý nápad,“ rozhořčeně poznamenal Bertie. „Proč si to se Zorlanem raději nevyřídít hned?“

„To nejde, jen na základě podezření si něco takového nemůžeme dovolit. Nemáme v ruce žádný důkaz, žádný usvědčující materiál, že porušuje pravidla hry a hraje na vlastním písečku. Nic bychom nemohli dokázat, i kdyby se naše podezření ukázalo jako oprávněné. Musíme si být stoprocentně jisti. To je jediný správný postup. V posledních dnech proběhla proti šejkovi menší revoluce. Věří sice, že už je všechno pod kontrolou, chce se však o tom ujistit dřív, než svou snoubenku odveze do paláce. Teď odjede domů, a shledá-li všechno v pořádku, ráno se pro ni vrátí.“

„On ji tady nechá přes noc?“

„Jiná možnost není.“

„Neobáváš se, že kdyby Zorlan zavětil, co se chystá, mohl by způsobit nějakou rošťárnu?“

„Ne. Co by mohl udělat? Bude-li letadlo pryč, ani odtud nebude moci odejít. Pět mužů bude na stráži a on ví, že se šejk zítra časně ráno vrátí. Nechejte to na mně. Teď bude nej důležitější ověřit si oprávněnost nebo neoprávněnost onoho sedmiprocentního vyděračského požadavku. To se můžeme dovědět jedině od leteckého komodora, a nejbezpečnější to bude ústně. Zasílání jakéhokoli jiného písemného potvrzení, ať už radiotelegramu nebo kabelogramu, by bylo příliš nebezpečné, protože by ho mohlo zaslechnout nebo zahlédnout příliš mnoho lidí. Budete se muset s náčelníkem spojit telefonicky.“

„Proč ale zrovna do Athén? Ankara je přece blíž a bylo by to rychlejší.“

Biggles zavrtěl hlavou. „To je příliš riskantní. Mohl by tam být Alfondari nebo někteří jeho lidé a čekat na návrat letadla. Ti by z vás už ani na vteřinu nespustili oči.“

Docela vážně jsem ještě uvažoval o Kypru, nejsem si ale jistý, jestli má dobré spojení s Londýnem. Raději nebudeme riskovat a zůstaneme u Athén. Benzínu máme dost. Až tam přiletíte, jeden z vás bude při doplňování nádrží a druhý zatelefonuje do Yardu. Kdyby už byl náčelník pryč, nechtejte se přepojit k němu domů.“

„Co přesně chceš, abychom mu řekli?“

„Je to celkem jednoduché. Řekněte mu, že Zorlan chce, aby mu šejk podepsal na první pohled úřední dokument, který mu zaručuje sedm procent z veškeré tržby za ropu.

Šejkovi se to zdá být podezřelé, což není vůbec překvapující. Otázka zní: má tento doklad podepsat? Od náčelníka potřebuji naprosto jednoznačnou odpověď, ano nebo ne. Je to jednoduché. Snažte se, abyste byli do svítání zpátky. V žádném případě se nepřibližujte k Ankaře ani k Istanbulu. Ty budou od vašeho kursu daleko k severu. Rozhodně byste se neměli s nikým setkat, bude proto lepší, když při přeletu Turecka poletíte se zhasnutými světly. A na žádné signály ze země neodpovídejte, i když budete vyzváni. Rychle leťte dál. Budete to muset risknout.“

„Hned po vzletnutí vypočítám kurs,“ řekl Ginger.

„Dobře. Jsem si jistý, že šejk už vyložil naši vzácnou pasažérku, pojďme tedy zkontrolovat stav benzínu.“

Nastoupili a ověřili si, že mají na cestu dostatek benzínu i dostatečnou rezervu.

„Okay,“ řekl Biggles. „S tím vystačíte. Čím dříve odletíte, tím líp. Ještě ale něco. Kdybyste sem náhodou přiletěli už před úsvitem, vypalte červenozelelou raketu. Já pak stranou od kopce zapálím oheň, abyste se mohli při přistání dobře orientovat. To je všechno. Gingere,

podej mi laskavě několik láhví sodovky a jeden nebo dva balíčky sušenek.“

Vystoupil. Ginger mu ze dveří podal láhve a něco k snědku. Biggles zamával, ustoupil a počkal, až se rozběhly motory a letadlo se rozjelo. Když se vzneslo, obrátil se a nedaleko uviděl šejka.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se šejk.

„Ano, pane. Neměly by být žádné problémy.“

„Výborně. V tom případě se mohu vzdálit. Jsem vám velice zavázán – za vaši pomoc. Doufám, že se ráno uvidíme.“

„To nestojí za řeč. Za stávajících okolností to je to nejmenší, co mohu udělat. Dříve než odejdete, vezměte laskavě toto své snoubence.“ Podal mu dvě láhve, otvírák a balíček sladkých sušenek.

„Děkuji vám.“ Šejk odešel.

Za hukotu vzdalujícího se letadla Biggles vytáhl z kapsy cigaretu, došel k úpatí kopce a sedl si na kus sloupu s drážkami vysekanými rukama, které se dávno rozpadly v prach. Tma, která už zahalila unavenou zem, byla prozářena třepotavým plamenem zápalky, když si mechanicky zapaloval cigaretu. Vzduch se nehýbal. I větve palmy přestaly šumět svou věčnou píseň. Stále tíživé vedro, zbaveno svého mučitele, slunce, bylo přece jen o poznání snesitelnější. Vidět bylo málo, protože měsíc ještě neukázal svou tvář, a hvězdy, přestože svítily stále jasněji, byly na sametově nachové obloze stále matné, jakoby zakalené. Strážci, přecházející jako duchové po měkkém podloží navátého písku, nevydávali žádný zvuk. Zorlana nebylo nikde vidět, Biggles však neviděl ani palmový přístřešek, o němž se šejk zmínil; ani o to moc nestál, nebyla to jeho starost. Se strážci

stejně nemělo smysl se dávat do řeči, protože si byl jistý, že oni by nerozuměli jemu a ani on by nerozuměl jim.

Bylo toho stále dost, o čem mohl přemýšlet, i když si nebyl schopen vysvětlit okamžitý důvod svého znepokojení. Jak se sám vyjádřil, bylo těžké odhadnout, co by Zorlan mohl udělat, přece jen ale ze změny vývoje událostí mohl pojmout podezření. Že tomu tak je, vyplývalo z otázek, které položil. Ví, že šejk hovořil s Bigglesem a jistě zvažuje, kolik toho bylo řečeno. Náhlým rozhodnutím poslat letadlo natankovat se asi nedal oklamat. Skutečný důvod mu možná nenapadl, ale asi mu došlo, že ten, který mu byl řečen, byl jen výmluvou. Letadlo teď už totiž nemá v Zaratu nic na práci, protože úkol je dokončen a mohlo by se vrátit domů, tak proč najednou ta nutnost doplnit nádrže?

Ano, to Zorlanovi neujde, uvažoval Biggles. Muž jeho intelektu si uvědomí, že se děje něco, o čem není informován. Existuje však ještě jiný úhel pohledu. Když letadlo už svůj úkol skončilo, což bylo zřejmé, proč Zorlan nedal příkaz k návratu do Londýna? Proč stále otálí v nebezpečném kraji, když už to není nutné? Biggles odpověď znal. Zorlan splnil úkol, kterým byl pověřen. Oficiální dohoda mezi Zaratem a Rasal al Sharabem byla dokončena; jenže doklad, na kterém mu záleží nejvíc, protože mu zaručuje sedm procent z prodeje ropy, ještě podepsán není. Proto se o odletu nezmínil. Pravděpodobně stále doufá, že se mu podaří přimět šejka, aby své jméno napsal na doklad, který pro Zorlana představuje životně důležitou obchodní transakci.

Zorlanovou hlavou teď jistě probíhá hlavní otázka, uvažoval Biggles, jestli se mu o tom šejk zmínil. Kriticky

posouzeno, Zorlanův plán – představa, jak snadno přijít k bohatství – téměř mohl úspěšně vyjít. Důvod selhání by se dal vyjádřit dvěma slovy. Lakotná hrabivost. Požadoval příliš mnoho. Kdyby se spokojil s nižším procentem, které by ho stejně učinilo bohatcem, asi by mu to vyšlo a situace, do jaké se teď dostal, by vůbec nenastala. Zřejmě podcenil šejkovu inteligenci. Požadavek na tak obrovský podíl v šejkovi vzbudil podezření, proto odmítl doklad podepsat.

Když tak teď o tom Biggles přemýšlel, usoudil, že se Zorlan octl doslova v překérní situaci. Co teď může udělat? Upustí od svého nápadu a spokojí se s tím, že dostane zapláceno jen za svou práci? Konec konců, i kdyby byl veřejně zdiskreditován a zahrnut ostudou, žádný zákon neporušil, takže by proti němu nemohlo být zahájeno trestní řízení. Kdyby zavedeno bylo, výsledný skandál by nikomu neposloužil. Biggles se však nedomníval, že ustoupí a vzdá se příliš snadno. Spíše se dalo předpokládat, že se pokusí využít jediného trumfu, který ještě má. Totiž šejkem a sultánem podepsaných dohod, které má ve své aktovce. Bigglesovi při této představě přejel po zádech mráz. Co s nimi může udělat? Zničit je a tím, tak řečeno, potopit loď? Nebo se je s pocitem křivdy pokusí prodat některé zahraniční mocnosti, která by jejich hodnotu dovedla ocenit? Něčemu takovému by však bylo nutno zabránit za každou cenu.

Další vývoj situace, říkal si v duchu Biggles, když zašlapával špačka do písku, bude záležet na zprávě, pro kterou odletělo letadlo. Nic nelze podniknout před jeho návratem, než bude známa pravda.

Stříbrná zář, která je předvojem měsíce, vytryskla zpoza horizontu a vrhla tajuplné světlo na nemilosrdnou poušť, jako tomu nepochybně je už od začátku věků. Biggles v hloubavé náladě přemítal, jak zřídka kdy, pokud vůbec někdy, dopadla tato zář na něco jiného, než na problémy sužující tuto zem. Od úsvitu dějin těmito místy pochodovaly uchvatitelské armády a stejnou cestou, přes místo, na němž teď sedí, se domů vraceli otrlí, lítost neznající muži, pobíjející každého, muže, ženy i děti, kteří jim padli do rukou. Ať se vydali kterýmkoli směrem, vždy se před nimi hnala vlna teroru. Někteří byli dokonce na svou ďábelskou pověst tak pyšní, že zprávu o ní nechali vytesat do kamene. Co nezničili lidé, dokázaly bouře a zemětřesení. Není divu, že se tato země stala divočinou. Válečné mraky dokonce ani teď nebyly nijak vzdálené. ‘

Blížila se nějaká postava. Byl to Zorlan. Když došel blíž, řekl: „Tak tady jste? Nevadilo by vám, kdybych si na chvíli přisedl?“ Nečekal na odpověď a přisedl si k Bigglesovi na zlomený sloup.

Biggles neměl náladu k hovoru, ale nenašel vhodnou výmluvu, aby ho odmítl. „Máte něco na srdci?“ zeptal se a zapálil si další cigaretu v naději, že Zorlan narážku pocítí a odejde.

„Nic zvláštního,“ přívětivě odpověděl Zorlan. „Velmi mne mrzí, že se situace takto zkomplikovala.“

„Jak?“

„Nu, myslím ten zmatek a zdržení.“

„Mě to nijak nevzrušuje. Beru věci tak jak přicházejí.“

Zorlan po krátké odmlce pokračoval: „Vaše práce je velmi těžká a zodpovědná.“

„Kdyby se mi nelíbila, nedělal bych ji.“

„Chci tím říci, že je jistě dobře placená. Nechci být příliš osobní, ale kolik vám zaplatí za tak riskantní operaci?“

Biggles ztuhl, když vycítil, co bude následovat. „Nemám pevný plat,“ odpověděl, aniž by změnil tón hovoru, zvědav, jak daleko Zorlan půjde.

„Určitě dostáváte příplatek za nebezpečí při úkolu, jako je například tento.“

„Nedostávám. Spokojím se s tím, co dostávám.“

„To je ale hanebné. Zřejmě si můžete přijít tu a tam na něco bokem, že?“

„Takové peníze si ke mně cestu nenacházejí.“

„Pokud jde o mne, očekávám, že dostanu zaplacenou úměrně k hodnotě své práce. Vezměte si, například, stávající případ. Za předpokladu, že ho dotáhnu do úspěšného konce, obdržím peněžní sumu, na kterou byste asi musel velmi dlouho vydělávat.“

„To je pro vás moc hezké. Existuje vůbec možnost, že akce úspěšně neskončí?“

„Musím říci, že jednání neprobíhalo tak hladce, jak se očekávalo. Předpokládal jsem, že teď už budu na cestě domů.“

„V čem je problém?“

„U šejka. Předal jsem šejkovi doklady k podpisu, ale ten z ničeho nic v poslední minutě podepsat odmítá.“

„Chcete říci – že dosud nepodepsal?“

„Ne všechno.“

„To opravdu není dobré. Jenže já s tím nemohu nic dělat.“

„Napadlo mi, že byste mohl využít svého vlivu.“

„Co vás vede k předpokladu, že na něho mám vliv?“

„Mám dojem, že si vás oblíbil.“

„Nu, a co dál?“

„Napadlo mi, že kdybyste ho dokázal přemluvit, aby na tento jeden nedořešený doklad napsal své jméno, nemuseli bychom už tady ztrácet čas a po návratu letadla bychom mohli okamžitě odstartovat na cestu domů.“

„Mně ale nezáleží na tom, jak dlouho tady ještě zůstanu.“

„Mohlo by.“

„Co tím chcete říci?“

„Nezatajil jsem, že za své služby získám značnou odměnu. Šejk se sem vrátí zítra ráno. Dokumenty mám u sebe. Každá hodina, kterou tu trávíme, je nebezpečná. Kdybyste náš odlet mohl urychlit tím, že byste poslední dokument předložil šejkovi k podpisu, bohatě bych se vám odměnil.“

„Co máte na mysli?“

„Řekněme, sto liber.“

Biggles se rozesmál málem nahlas. Před ním stojí muž hrající o miliony, a není schopen přemoci svou lakotu a nabídnout větší úplatek než mizerných sto liber. Podařilo se mu ovládnout se.

„Ne, díky,“ řekl. „V prvé řadě, šejk, který nemá žádný důvod mi důvěřovat, by pravděpodobně odmítl podepsat. Za druhé, vždycky jsem se držel zásady nemíchat se do politických problémů, jako je tento. Mým zaměstnáním je létat s letadlem, ne si zahrávat se záležitostmi, které jsou mimo mou úřední povinnost.“

„Zlákalo by vás čtyři sta liber?“

„Ne, nezlákalo. Zásadu, kterou si jednou stanovím, vždycky dodržuji. Ať od šejka chcete cokoli, budete si to muset od něho získat sám.“

Nastala delší odmlka. „Samozřejmě, jeho ruka může být k podpisu přinucena,“ přemítavě řekl Zorlan.

„Přinucena? Jak?“

„Máme tu přece po ruce rukojmí.“

„Rukojmí?“ Biggles si jeho slova nemohl srovnat v hlavě, teprve za okamžik mu to došlo. „Snad nemluvíte o té dívce?“ vykřikl nevěřičně.

„O kom jiném?“

„Proboha, člověče! Zbláznil jste se?“

„Rozhodně budu muset něco udělat.“

„O něco takového bych se ani nepokoušel,“ mrazivě ho varoval Biggles. „V blízkosti jejích strážců byste o svou hlavu mohl přijít doslova. S něčím takovým bych si nezačínal. Jestli toto je už všechno, co jste mi chtěl říci, dovolte, abych se trochu vyspal, dokud tu je ticho.“

Zorlan vstal a bez dalšího slova odešel.

Biggles se za ním díval s chladným pohledem. Věděl sice, že tento muž nemá žádné svědomí, ale nečekal, že hloubka jeho bezohlednosti je taková, jak ji teď projevil. Nikdy mu ani nenapadlo, že by se ho Zorlan mohl snažit podplatit, a to, že se o něco takového pokusil, jen naznačovalo, do jak zoufalé situace se dostal. Jakákoli přetrvávající pochybnost, kterou Biggles snad ještě o pravosti pro Zorlana tak životně důležitého dokladu měl, se rozplynula.

Bylo však pro něho určitou záhadou, jak se mohlo stát, že muž Zorlanova charakteru mohl být pověřen tak důležitou misí. Považoval ho za profesionálního zprostředkovatele, zmocněnce. Došlo snad k omylu? Byl snad Zorlan vybrán jako soukromá osoba jen pro své znalosti těchto zemí a místních jazyků? Je dokonce možné, že v naději snadno se obohatit začal v této misi

kout pikle už od začátku, kdy jí byl pověřen. Ať k tomu došlo tak nebo onak, teď už bylo jasné, že ve své povaze má nepoctivý povahový rys. To, co se snažil provést, je neomluvitelné, protože by to mohlo znehodnotit záměry lidí, kteří mu věřili, a zřejmě mu za vyřízení záležitosti dobře zaplatili. To, co právě zamýšlel udělat, by dokonce mohlo vyvolat válku mezi spřátelenými národy.

S hlavou plnou chmurných myšlenek šel Biggles k místu, kde spal minulou noc a pohodlně se posadil, aby noc přečkal v pohodlí, jaké okolnosti dovolovaly.

Přes veškerou snahu nemohl usnout. Po tom, co Zorlan právě řekl, si byl nejbližší budoucností mnohem méně jistý než dosud. Zvažoval, jak asi daleko je ten muž schopen jít, aby si zajistil bohatství, které se pokouší intrikami získat. Pln zloby, nenávisti a zoufalství nad možností, že jeho plán bude zmařen a bohatství mu unikne, možná odhod' veškeré zábrany a v plné nahotě projeví svou padoušskou povahu.

BIGGLES JEDNÁ TVRDĚ

Biggles nespal dobře. Dlouho ležel na zádech a díval se na hvězdy, než usnul. Spal však jen povrchně, většinou jen přerušovaně podřimoval. Neustále se mu vracely podivné vzpomínky, jak tomu v probdělých nocích bývá. Alfondari pronesl podivnou poznámku, když mu Biggles odebíral pistoli. Co to vlastně řekl, když mluvil o Zorlanovi? 'On zná pouze jednu stranu – svou vlastní.' Nebo něco přibližně v tomto smyslu. Ted' se ukazuje, že měl pravdu. Byl to od Alfondariho spíše jen výstřel do tmy, nebo něco věděl? Ted' už nemá smysl o tom uvažovat, představa to však je vzrušující.

Před blížícím se svítáním, kdy konečně upadl do hlubšího spánku, ho probudil chlad pronikající do všech kostí. Ted' už bylo marné pokoušet se usnout, proto se posadil a pohledem na hodinky zjistil, že je skoro pět hodin. Zapálil si cigaretu, pohodlně se uvelebil a čekal na východ slunce. Vedle strážců, stojících jako sochy s rukama na hlavních pušek, opřených pažbami o zem, ve slábnoucím měsíčním světle zahlédl siluetu palmového přístřešku. Zorlan nebyl nikde v dohledu. Asi se někde stáhl do ústraní.

Biggles se schoulil a netrpělivě čekal na první zvuky vracejícího se letadla. Neoholený, s nevyčištěnými zuby, neučesanými vlasy a s pocitem špinavého otrhance ted' litoval, že si nevzal toaletní potřeby. Ve chvíli odletu letadla mu to nepřipadlo nijak důležité.

Ted', kdy hvězdy postupně odumíraly, ho velice uspokojil vzdálený hukot blížícího se letadla. Bylo stále blíž a blíž. Prohledával oblohu, nic však neviděl. Nebyl zklamán, protože Merlin určitě neletí s rozsvícenými navigačními světly. Posbíral několik suchých palmových listů, aby je mohl zapálit. Čekal jen na dohodnuté znamení. Neukázalo se. Přerušil přípravy, zadíval se nahoru a najednou naň padlo zlé tušení. Letadlo neklesalo, jak se dalo očekávat. Ani hukot motoru se neměnil, letadlo ve výšce letělo dál. S nepříjemným překvapením si uvědomil, že to nehučí motory Merlinu. Jejich tón je hlubší. Určitě to nejsou ani tryskové motory, takže MiGy jsou vyloučeny. Co to je? Hukot se začal vzdalovat.

Zklamáný a z konceptu vyvedený Biggles se vrátil ke zlomenému sloupu, aby si vše promyslel. Jedinou nevyvratitelnou skutečností bylo, že nad ním přeletělo velké letadlo. Co v těchto končinách mohlo dělat a kam mohlo letět tak daleko od pravidelných linek, to si nebyl schopen domyslet. Neměl důvod si myslet, že má něco společného právě s ním; bylo ale podezřelé, že nemělo rozsvícená světla, nemohl se proto zbavit pocitu, že přece jen má co do činění se záležitostmi v Zaratu.

Nebyl překvapen, když se objevil Zorlan a uštěpačně se zeptal: „Proč to letadlo nepřistálo?“

„Letadlo, které jste slyšel, nebylo naše.“

„Jste si tím jistý?“

„Naprosto.“

„Jak si tím můžete být tak jistý?“

„Čirou náhodou je mým zaměstnáním létání.“

„Když letadlo nebylo naše, co to, podle vás, bylo za letadlo a co tady mohlo dělat?“

„Nemám nejmenší potuchy. Můžete hádat stejně jako já. Máme ale důkaz, že v těchto končinách se nepohybuje jen moje letadlo.“

„Mohl to být MiG?“

„Ne. O tom vás mohu ujistit.“

Zorlan už neřekl nic. Chvíli čekal, pak odešel.

Biggles byl rád, že odešel. Neměl náladu odpovídat na nějaké otázky. Vzal si láhev sodovky, vypil ji a snědl sušenku.

Obloha se rozzářila prvními paprsky mnohobarevného úsvitu a netrvalo dlouho, když konečně uslyšel tak dlouho a úzkostlivě očekávaný zvuk. Tentokrát nebylo pochyb. Byl to Merlin. Blížil se, s vysunutým podvozkem klesal, obletěl kopec, pak bezpečně přistál. Když popojížděl ke svému dřívějšímu místu, Biggles mu šel naproti. Motory zmlkly. Vystoupil Bertie.

„Jak jste pořídili?“ zeptal se stručně Biggles, když se k nim připojil Ginger.

„Všechno v pořádku. Vůbec žádné problémy, kamaráde. Nádrže jsou po okraj. Mluvil jsem s leteckým komodorem. Všechno jsem mu řekl. Chvilku to trvalo. Musel si o tom s někým promluvit.“

„Co řekl? Ven s tím!“

„Měl jsi pravdu. V každém ohledu. Zorlan nemá právo požadovat po šejkovi podpis na žádný jiný dokument, než na ty, které mu byly v Londýně oficiálně předány. V nich nebylo nic o tom, že by měl dostat podíl na příjmech za ropu. Když jsem se zmínil o sedmi procentech, náčelník úplně ztratil řeč. Zorlan za tuto práci už odměnu dostal. Tedy, dostal polovinu. Druhou polovinu, podle dohody, dostane po návratu.“

„Vyjádřil se náčelník, jak se mám zachovat?“

„Ovšem, že se vyjádřil – ani se neptej jak. Máš od Zorlana převzít všechny dokumenty. Nechává na tobě, jak to uděláš. Máš použít vlastního důmyslu, jak si s tím poradit.“

„Je to všechno?“

„Skoro. Ještě řekl, že by bylo dobré spálit doklad o sedmi procentech, aby nemohl v žádném případě padnout do nepravých rukou.“

„Řekl mu, že ostatní doklady už jsou podepsány?“

„Řekl jsem, že si to myslím. My jsme je přece neviděli; ty jsi ovšem mluvil se šejkem, a také jsme byli v Rasal al Sharabu.“

„To je výborné. Díky, Bertie. Odvedls dobrou práci. Teď aspoň víme, na čem jsme. Padlo nějaké slovo o tom, co máme udělat se Zorlanem?“

„Ne. Podle mne se předpokládá, že ho přivezeme domů, aby převzal druhou polovinu odměny. O tom, že by mu neměla být vyplacena, nepadlo ani slovo. Nemohli bychom ho tady dost dobře nechat na pospas.“

Biggles se zatvářil pochybovačně. „Šejk se bude jistě chtít k tomu vyjádřit, až se doví, že se ho Zorlan pokoušel podvést.“

„Musíš mu to říci?“

„Určitě se zeptá; nemůžeme ho odbýt jen nějakou planou výmluvou. Spoléhá na nás, že mu snoubenku odvezeme do Suwary. Slíbil, že se vrátí časně ráno, takže ho můžeme očekávat každou chvíli. Kdyby po nás nic jiného nepotřeboval, mohli bychom vyrazit domů.“

„Určitě většinu noci strávil v sedle.“

„To je jeho věc. Pro něho to zřejmě není žádný velký problém. Mimochodem, slyšels něco o nějakém jiném letadle v blízkém okolí?“

„Ne, proč?“

„Před chvílí tu přeletělo letadlo. Nejprve jsem si myslel, že jsi to ty, ale letělo dál.“

„Jak chceš ty papíry od Zorlana získat?“ zeptal se Ginger.

„Jednoduše ho o ně požádám. Tady přece nemá žádný smysl něco předstírat.“

„A když ti je odmítne dát?“

„Vezmu si je.“

„Moc bych se divil, kdyby se necítil hluboce dotčen.“

„Dotčen se může cítit jak chce. Až mu řeknu, že hra skončila, tak pokud má špetku zdravého rozumu, zabalí to. Co jiného mu zbývá? Ze by nás chtěl všechny pobít? Nebo poškodit letadlo a zůstat tady kdovíjak dlouho trčet sám? Neměj obav. Ať se pokusí o cokoli, určitě se s tím vypořádáme. A ty papíry odvezu domů. To je mé konečné slovo.“

„Právě přichází i s aktovkou,“ poznamenal Bertie. „Určitě mu vrtá v hlavě, co se tady děje.“

„Okay. Zůstaňte poblíž, kdyby si řekl o nějaké trable.“

„Co když vytáhne zbraň?“

„Mám ji já i ty, tak co?“

Zorlan došel k nim. „Co je nového?“ zeptal se a na každém spočinul zvědavým pohledem. Pak se zahleděl na Bigglese.

„Profesore Zorlane, jedna novinka by tu byla. Musím vás požádat, abyste mi předal svou aktovku.“

Podle výrazu bylo vidět, že Zorlana ten požadavek překvapil. Ustoupil o krok zpátky a řekl: „Nic takového neudělám.“

„Nedáte-li mi ji sám, vezmu si ji.“

„Jakým právem se mnou takto mluvíte?“

„Právě jsem obdržel nejčerstvější rozkazy z Londýna. Vedoucím celé operace jsem od této chvíle já.“

„Takže tam letadlo bylo,“ pohrdavě se zašklebil Zorlan.

„Na tom nezáleží, kde bylo, bylo ale dost daleko. Nechtějte, abych zacházel do podrobností, ale vaše úmysly jsou známy a všechno vyplulo na povrch. Říkám vám to upřímně a otevřeně v naději, že máte dost rozumu, abyste zbytečně nevyvolával nějaký velký poprask.“

„Aktovka je mým osobním vlastnictvím, ani vy, ani nikdo jiný nemá právo se jí dotknout!“ vykřikl hluboce rozhořčený Zorlan.

Biggles nevzrušeně pokračoval. „Aktovka je možná vaše, ale doklady v ní vaše nejsou. Dostanete ji zpátky, až si vezmu doklady, které jsou v ní.“

Zorlan zbledl. Nemohl tomu zabránit. Ani nebyl schopen skrýt zlobu v očích. „Co si myslíte, že v ní najdete?“

„Nesnažte se mne balamutit. Především chci dokument, který šejk odmítl podepsat, ten, na jehož základě byste získal nehorázný podíl z jeho příjmů za ropu.“

„Ale? Takže on vám o něm řekl?“

„Samozřejmě. On není hlupák. Má nesporné právo chránit své zájmy. Požádal mne o ověření vašeho požadavku v Londýně, což jsem udělal. Víte stejně dobře

jako já, že nemáte právo po šejkovi požadovat podpis na žádném jiném dokladu, než na těch, které jste oficiálně obdržel.“

„Co s ním chcete dělat?“

„Spálím ho. Pro vás už nemá žádný význam. Šejk ho stejně nepodepíše. Řeknu mu, aby ho nepodepisoval.“

Zorlanův obvykle chladnokrevný výraz se změnil v sršící nenávist a zklamání.

Biggles natáhl ruku. „Tu aktovku, prosím.“

Zorlan ustoupil o další krok a vytasil pistoli. „Pokuste se mi ji vzít, na vlastní nebezpečí,“ zavrčel.

Biggles smutně zavrtěl hlavou. „Považoval jsem vás za inteligentního muže, teď se ale chováte jako dokonalý hlupák. Co si myslíte, že svým nesmyslným chováním získáte? Odtud se stejně nemáte jak dostat. Už brzy přijde šejk, každou minutu by tu měl být. Až mu o vašem jednání řeknu, asi se k tomu bude chtít vyjádřit. Možná ho shledáte méně shovívavým, než se snažím být já, obzvláště když se zmíním o vašem šíleném nápadu vzít jako rukojmí jeho snoubenku. Vezměte rozum do hrsti a uchráňte se horších problémů. Dejte mi tu aktovku. Slibuji vám, že vás odvezu zpátky do Londýna, nebo, budete-li si přát, vás vysadím na kterémkoli letišti na cestě.“

Biggles domluvil, vykročil vpřed a vzal aktovku ze Zorlanovy ruky. Zorlan nekladl ani sebemenší odpor. „Tu pistoli můžete schovat,“ doporučil mu Biggles.

Aktovka byla zamčena.

Biggles znovu napřáhl ruku. „Klíč, prosím.“

Zorlan mu ho podal.

Biggles odemkl aktovku, prolistoval doklady, až našel ten, který hledal. Podal ho Bertiemu. „Spal ho.“

Bertie ho zvedl a na jednom rohu zapálil. Nikdo se ani nehnul, ani nepromluvil, dokud plamen papír nestrávil. Černý popel spadl na zem.

„Když jste dosáhl toho, o co vám šlo, vraťte mi ostatní doklady,“ zatrpkle se ozval Zorlan.

„Ani mě nenapadne.“

„Proč ne?“

„Protože jste ztratil důvěru mé vlády, mám rozkaz podržet je u sebe a bezpečně je opatrovat, než se vrátím do Londýna.“ Biggles mu vrátil prázdnou aktovku. Balík dokladů, příliš tlustý, než aby se mu vešel do kapsy, předal Bertiemu. „Schovej to na bezpečném místě v letadle.“

Zorlan se opět podíval z jednoho na druhého. U nikoho nenašel ani náznak sympatie. „Tak dobře,“ řekl ledově. „Rád bych vám ale řekl, že toto ještě není úplný konec.“

„Pokud jde o mne, tak je.“

„To si můžete jen myslet.“

„Jestli chcete podobným způsobem pokračovat, pak si ještě zatraceně rozmyslím, jestli vás vezmu domů,“ nepřívětivě zareagoval Biggles. „Jen si nemyslete, ještě nejste zcela mimo nebezpečí, jak se možná domníváte.“

Zorlan se náhle obrátil a odešel.

„Vezmi mu pistoli,“ naléhal Ginger.

Biggles jen pokrčil rameny. „Už jsme udělali dost. Jen ať si jde a pořádně si to rozmyslí.“ Podíval se na oblohu, měnící svou barvu na bledě žlutou, která věštila blížící se den. „Zajdu na kopec a podívám se, jestli někde uvidím blížícího se šejka. Budu víc než rád, až tento nepříjemný případ skončí.“

„Slyšíš?“ řekl Ginger.

Odcházející Biggles se zastavil. „Zatraceně,“ zaklel vzteky. Z velké dálky bylo slyšet neklamné vrčení leteckých motorů.

KAPITOLA 12

BITVA O QUARDU

Několik vteřin nikdo nepromluvil. Všichni jen nehnuté stáli a pozorně poslouchali.

„Letí sem,“ řekl Ginger.

„MiG to není,“ konstatoval Bertie.

„Ať je to cokoli, letí z východu, což znamená, že to náš přítel nebude,“ předvídal Biggles. „Může to být totéž letadlo, které jsem slyšel přelétat asi před půl hodinou. Podívejme se.“

Oběhli kolem úpatí kopce k místu, kde výhledu k východu nebránily ani stromy, ani zvlněná krajina.

„Tamhle je,“ poznamenal Biggles a zůstal stát. „Čtyřmotorák.“

„Letí v kursu přesně na nás,“ řekl Bertie. „Ano, moc se mi to nelíbí. Je to totiž vojenské letadlo. Co by tady mohlo dělat? Cítím v tom čertovinu.“

„Co budeme dělat?“

„Spíš co můžeme dělat?“

„Mohli bychom na Merlina naházet trochu kamufláže,“ navrhl Ginger.

„Vydržela by na něm sotva minutu,“ oponoval Biggles. „Dříve než něco bezhlavě uděláme, bude lepší počkat, jestli toto místo je opravdu jeho cílem. Udržuje výšku, možná jenom přeletí. Kdyby chtěli sestoupit, museli by už klesat.“

„Z té výšky nemohou kulometry nadělat mnoho škody,“ optimisticky prohlásil Ginger.

„To ještě neznamená, že by nemohli použít něco účinnějšího.“

„Myslíš bomby?“

„Snad.“ Biggles pozoroval blížící se letadlo. „Vypadá dost mohutně, jako bombardér.“ Klesl pohledem na okolní krajinu a pozorněji prozkoumával. „K čertu, kde ten šejk je? Už tu dávno měl být.“

„Byl by v tom nějaký rozdíl?“ zeptal se Ginger.

„Veliký! Kdyby tady byl, asi bych s Merlinem odstartoval. Jsem si jistý, že bychom té těžkopádné bedně uletěli. Ted' už ale nemá význam se o tom bavit. Šejk řekl, že přijde, takže na něho musíme počkat. Nemůžeme odletět a nechat ho tady samotného. Nemluvě o tom, že tu je ještě to děvče. Ona celou situaci komplikuje. Nemůžeme vzít do zaječích a nechat ji tady. Kdybychom to udělali a něco se jí stalo, nechtěl bych slyšet, co by se o nás povídalo. A kdybychom ji vzali s sebou a dopadli špatně, byl by výsledek stejný. Zase bychom byli obvinem, že jsme ji vzali do letadla.“

„Jestli ale opravdu něco začne, bude tady ve stejném nebezpečí,“ připomněl Ginger. „Ten přístřešek z palmových listů jí nemůže poskytnout žádnou ochranu.“

„Máš pravdu, nemůže.“

„Takže, co budeme dělat?“ ozval se Bertie. „Máme-li se o něco pokusit, je nejvyšší čas začít. Odmítám jen tak sedět uprostřed místa, které se může za malou chvíli stát cílovou plochou.“

Biggles se najednou rozhodl. „Vrátíme se k letadlu a vzlétáme. Musíme ho za každou cenu zachránit, nebo bychom tady mohli zůstat navždy. Nemluvě o tom, že v něm jsou velice cenné dokumenty. Kam jsi je uložil, Bertie?“

„Pod sedadlo, k pistolím.“

Spěchali k tábořišti. Neznámý letoun, letící téměř nad jejich hlavami, ho určitě brzy zpozoruje.

„Poslyš, Gingere,“ s naléhavostí v hlase řekl Biggles. „Nastup do pilotní kabiny, nastartuj a připrav se k rychlému startu. Motory nechej běžet jen naprázdno, aby se nezvedlo příliš mnoho prachu.“

„Co máš v úmyslu?“

„Vznikne-li nějaké nebezpečí, naložím děvče s jedním ochráncem do kabiny a ty s nimi co nejrychleji poletíš do Suwary. Nezahlédneš-li šejka cestou, určitě ho najdeš tam. Děvče mu předáš. Jestli se tu nebudou potloukat MiGy, můžeš se vrátit a omrknout, jak to tady vypadá. Když nás neuvidíš, neváhej a leť s těmi papíry domů. Za žádných okolností nepřistávej, pokud ode mne nedostaneš jasné znamení. Bude-li vše v pořádku, ukážu se ve volné krajině.“

„Rozuměl jsem.“

Ginger nastoupil. „Můžeš mi ještě říci, kamaráde, jak se chceš bez znalosti jazyka se strážci domlouvat, co chceš dělat? Chci tím říci, že pokusíš-li se té lady dotknout, můžeš dostat zakřivenou šavlí do krku.“

„Zorlan by jim to dovedl vysvětlit. Kde, k čertu, je?“ řekl Biggles a rozhlížel se kolem. Strážci stáli na stráži, ale Zorlana nebylo nikde vidět. „Zorlane!“ vykřikl. „Zorlane! Kde jste? Přijďte sem!“

Neozvala se žádná odpověď. Zorlan se neukázal.

„Ať jde k čertu, ten zatracený chlap. Co asi má zase za lubem?“ zuřil Biggles.

V té chvíli se už vzduch chvěl burácením motorů na obloze.

„Nastartuj!“ řekl Biggles briskně Gingerovi. „Čekej na můj pokyn. Nehýbej se, dokud ti nedám znamení. Pokusím se nějak se strážci domluvit.“

„Okay,“ řekl Ginger.

Biggles rychlým krokem došel ke strážcům, stojícím pohromadě u přístřešku a nervózně pozorujícím okolní dění. Doběhl k nim a pomocí rukou se jim snažil vysvětlit, co chce; nejdříve ukázal nahoru, pak na přístřešek, pak na Merlina. Myslel si, že z jeho naléhavých gest pochopí blížící se nebezpečí; všichni se ale jen na sebe podívali, jako by čekali na nějaké vnuknutí.

Ještě stále s tímto problémem zápasil, když uslyšel naskočit motory Merlina. Vzápětí se ozval divoký výkřik Bertieho ukazujícího nahoru. Biggles se podíval naznačeným směrem a v tom okamžiku přestal pochybovat o nedotknutelnosti dívky v přístřešku.

Z letadla nepadaly bomby, jak zpola očekával, ale řada parašutistů. Snášelo se jich k zemi sedm nebo osm. Nečekal, až uvidí, kolik jich je celkem. Zaváhal jen krátce. Tak proto velké letadlo udržovalo stejnou výšku! Bigglesovou první myšlenkou bylo všechny nacpat do Merlina a rychle uletět. Byl totiž přesvědčen, že transportní letoun je nedohoní. Pak si ale vzpomněl na šejka, který je už určitě na cestě k ruinám. Kdyby tam dojel, padl by přímo do rukou nepřítele. Aspoň si to tak Biggles představoval. Neměl tušení, kdo parašutisté jsou, sotva to ale budou šejkovi přátelé. Znovu se křikem snažil přivolat Zorlana, ale bezvýsledně.

Déle už nemohl čekat. Uchopil strážce za ruku a ukázal na k zemi klesající parašutisty. To ten chlap přece musí pochopit, myslel si. Táhl ho k přístřešku, ukazoval na Merlina a neustále opakoval ‘Suwara – Suwara’.

Bigglesův problém byl najednou vyřešen, když se rozhrnul listy zakrývajících vchod a z přístřešku vyšla dívka. Měla sice na hlavě stále závoj, ale Biggles ve dvoupalcové mezeře v přehozu hlavy zahlédl pár tmavých, vyděšených očí. Zoufale pokynul a prstem namířil na letadlo. K jeho velké úlevě se zdálo, že dívka pochopila, protože vykročila k němu. Strážci pohromadě vykročili za ní, ale Biggles je zadržel, kromě jednoho.

Došli k letadlu. Bertie otevřel dveře. Dívka si sedla. Vybraný ochránce nastoupil s ní. Biggles se dotkl jeho pušky, byla to moderní zbraň, a náramenního pásu s náboji, a jako v pantomimě mu gesty naznačoval, že ji potřebuje ke střelbě po parašutistech. Muž se zatvářil nejistě, ale oboje mu předal. Biggles zabouchl dveře a zevnitř je zajistil. Pak šel do pilotní kabiny za Gingerem.

„Okay. Unikej mu klikatým letem. Pasažéry vysad’ v Suwaře. O nás se nestarej. Jestli nás po návratu neuvidíš, na nic nedbej, upaluj rychle domů a náčelníkovi předej dokumenty.“

„Dobře.“

Biggles seskočil, zamával a Merlin se rozjel po poušti. Pozoroval ho, až bylo zřejmé, že pilot neznámého letadla o něj neprojevuje zájem, teprve pak se obrátil k čekajícímu Bertiemu. Vedle něho stáli čtyři strážci. Pochopitelně se tvářili zmateně. Biggles však nepochyboval, že v případě přestřelky si nenechají ujít příležitost.

„Viděls Zorlana?“ zeptal se lakonicky.

„Ne.“

„Kde se může toulat? Určitě vidí, co se tady děje.“

„Předpokládám, že se někde ukryl.“

„Stačil jsi spočítat, kolik mužů seskočilo?“

„Napočítal jsem jich dvanáct.“

„Pokusme se zjistit, co dělají. Skloň hlavu. Nechceme, aby nás viděli.“ Biggles rychle stoupal na kopec k výhodnému místu a skrčil se za několik drolících se zbytků kamenného zdiva, které kdysi bylo zdí domu.

Neznámé letadlo nad hlavami teď jednotvárně hučelo a létalo v širokých kruzích. Parašutisté rozptýleně dopadli na poměrně velkou plochu otevřeného prostoru, aby neriskovali zranění dopadem na ruinami posetý kopec. Odložili padáky a z otevřeného terénu se sbíhali k úbočí svahu kopce pod vedením muže, který byl zřejmě jejich vůdcem. Na sobě měli šedohnědé polní uniformy, a kromě dvou výjimek byli ozbrojeni něčím, co vypadalo jako běžné vojenské pušky. Zbývající dva nesli lehké kulomety. Národnost nebylo možné podle tváři poznat. Byli snědí, ale na Středním Východě nebo v Západní Asii by mohli být považováni za bělochy. Nebyli vzdáleni víc než sto yardů.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Bertie.

„Nemám tušení. Jestli jsou na letadle státní poznávací značky, já je nevidím.“

„Jak budeme postupovat?“

„Než se ukryjí, mohli bychom některé z nich postřílet. Až někde zalehnou, bude to obtížnější. Co tak do nich vypálit jednu dávku?“

Biggles se zamračil. „Víš, že nerad střílím do lidí, kteří se mohou ukázat – nu, když už ne právě přáteli, tak

aspoň ne nepřáteli. Dávkou bychom si z nich nepřátele udělali zcela určitě.“

„Necháme-li je přijít příliš blízko, dostanou nás.“

„Vypálím jim nad hlavami a uvidíme, jak se zachovají.“ Biggles vystřelil.

Dověděli se, co chtěli vědět, protože po výstřelu následovala salva z kulometu, z něhož kulky létaly na všechny možné strany, protože muž střílel v chůzi bez míření. Tato salva měla za následek něco, s čím Biggles nepočítal. Ochránci, zalehnutí za stejnou zdí, nečekali na rozkaz. To bylo něco, čemu rozuměli, a k účasti na takové akci je nikdo nemusel pobízet dvakrát. Spustili nepravidelnou palbu. Střílet uměli, protože krátce za sebou padli tři muži nepřítelé. Ostatní se dali na úprk k jiné části kopce.

„A jsme v tom,“ ponuře řekl Biggles. „Nu, když už to začalo, mohli bychom se připojit i my.“ Vystřelil a další muž vrávoravě padl do písku.

„Tím se jejich počet poněkud zmenšil,“ poznamenal Bertie. „Zůstalo jich osm.“

„To je stále více, než můžeme zadržet. Připrav se na střelbu zblízka.“

Ochránci stále stříleli. Padl další muž.

„Sedm,“ konstatoval Bertie.

„Horší bude, až se ukryjí,“ předvídal Biggles. „Pak to bude záležitost plížení a střelby ze zálohy.“

V následujícím okamžiku se stalo něco neuvěřitelného. Pro Bigglese i pro Bertieho to bylo tak nečekané, že na okamžik ani jeden z nich nebyl schopen slova. Zalehnutý nepřítel nebyl dál než třicet yardů od kopce, když ze skupiny palem najednou vyběhla postava

mávající bílým praporem – tedy, spíše kapesníkem uvázaným na holi.

„To je přece *Zorlan*“ vydechl konečně Biggles. „Co to, k čertu, dělá?“

„Asi se rozhodl změnit strany, nic víc,“ pohrdavě se ušklíbl Bertie.

Zorlan ale nedošel daleko. Jestli útočníci nepochopili význam bílé vlajky nebo měli podezření, že jde o úskok, bylo možné se už jen dohadovat. Existovala také možnost, že dostali rozkaz nebrat zajatce. Ať tomu bylo jakkoli, výstřely byly vypáleny. Zorlan se zhroutil a skutálel se na úpatí kopce. Už se nepohnul.

„Dostal co zasloužil,“ bez dojetí poznamenal Bertie. „Špatně si spočítal dobu pro přeběhnutí k vítězí straně.“

Padlo ještě několik ran, než útočníci doběhli k úkrytu a zmizeli z dohledu.

„Chceš něco vědět?“ nezvyklým hlasem se zeptal Bertie.

„Ven s tím.“

„Těsně před tím, než zmizeli z dohledu, jsem zahlédl chlápka, který je zřejmě jejich velitelem. Všiml jsem si ho už jednou, protože to on první vystřelil na Zorlana. Jestli jsem ho už neviděl dříve, spolкну monokl. Od doby, kdy jsem ho viděl naposled, si jen převlékl kvádro.“

„Kdo to podle tebe je?“

„Alfondari. Měl jeho postavu i způsob chůze. Navíc jeho tvář nebyla tak tmavá jako ostatních.“

Biggles slabě zapískal. „Řekl bych, že to je možné. On přece vždycky patřil ke druhé straně. V tom ovšem nevidím žádný rozdíl – pokud není proti nám osobně zaujatý. Na něm však nezáleží. Situace teď začíná být

vážná. Přesuňme se do nějakého lepšího postavení čelem k nim.“

Přemístili se spolu s ochránci, kteří se netvářili vůbec znepokojeně, spíše se zdálo, že ze vzniklé situace mají požitek. Zvyklí na kmenové válčení to pravděpodobně brali spíše jako hru, na jakou si zvykli dříve.

Neidentifikované letadlo mezitím kleslo a přistálo na otevřeném prostranství skoro půl míle daleko, zřejmě aby bylo mimo dosah střelby obránců, stále připraveno naložit výsadkáře, až svou práci skončí. Motory byly vypnuty. K Bigglesově úlevě z něho nevystoupily další posily.

Nastalo ticho, křehké, pozorné ticho.

„Pokusíme se je vypudit z postavení?“ zeptal se Bertie.

„To rozhodně ne. Nechejme je, ať si pro nás přijdou sami.“

Uběhlo pět minut. Nic se nedělo. Žádný zvuk nenasvědčoval, kde útočníci jsou nebo kterým směrem se plíží. Biggles, dobře znající pošetilé nutkání k jednání, které v takových okolnostech vzniká z netrpělivosti, nepohnul ani svalem. Ani Bertie. Jeden z ochránců však byl zřejmě jiného názoru, ač by měl mít i on dost zkušeností. Dříve, než ho mohl Biggles zadržet, začal se přesouvat na místo, které patrně považoval za lepší než stávající a nepatrně vykoul nad hranu zřícené zdi. Tragédie se dostavila jako blesk. Práskl výstřel z pušky. Ochránce se zhroutil a s tváří k zemi se po mírném svahu svezl k Bigglesovým nohám. Biggles ho obrátil. Uprostřed čela měl malou díрку. Nebylo nutné něco říkat. Tváře jeho druhů byly nevyzpytatelné.

Bertie sebral pušku mrtvého muže a přetáhnutím přes rameno sundal jeden náramenní pás s náboji. Otevřel závěr pušky, aby se ujistil, že v komoře je náboj.

Napjatou a nervy ničící půlhodinu zůstala scéna nezměněna. Jednou se Biggles odtáhl kousek stranou, aby se podíval do kraje, jestli neuvidí šejka, blížícího se se silnou eskortou, ale nezahlédl jediný pohyb. Jeho pozornost však stále poutalo v bezpečné vzdálenosti stojící tmavě natřené letadlo. Připlazil se zpátky k Bertiemu. „Od šejka zřejmě nemůžeme očekávat pomoc,“ vydechl. „Není ani v dohledu. I kdyby se někde v dálce objevil, s unavenými koňmi by mu to sem nějakou dobu trvalo.“

Bertie neodpověděl. Pouze se zašklebil, aby dal najevo, že slyšel. S puškou přitisknutou k rameni jen očima pečlivě prohledával ruiny a jiné možné úkryty – ve větru se ohýbající palmy, trnité velbloudí pichlavé keře a podobně. V dosahu jedné míle se neozýval jediný zvuk, který by svědčil o přítomnosti živých bytostí; a přece, jak hloupé by bylo domnívat se, že nepřítel jen nečinně sedí. Bylo by dobré vědět, z které strany se plíží. Už i Bertie shledával napětí nesnesitelné. Po milimetrech se posunul k Bigglesovi, a naznačil mu, že něco zjistil. Biggles ho nebral v úvahu. „Čekej,“ zašeptal. „Oni přijdou.“

Tři zbývající domorodci také dávali pozor, jejich tmavé oči byly ve střehu. Leželi nehybně jako klády.

Den se vlekl. Slunce přecházející zenit vydávalo mučivé vedro, které dehydrovalo těla, všichni měli ústa a rty okoralé. V táboře bylo ještě několik láhví sodovky. V běhu událostí na ně zapomněli. Pokušení tam zajít a jednu nebo dvě přinést nebylo snadné odolávat, ale

rozum tvrdě upozorňoval na blízkost nepřítele. Biggles nutkání nepodleh. Dokonce se ani nepokoušel o přesun mimo kruté sluneční paprsky, protože i to by mohlo být osudné. Nepřítel možná právě na něco takového čekal.

Konec přišel náhle.

Zarachotily kulomety a kulky dopadaly na zřícenou zeď, z níž do vzduchu vylétaly písek a kousky zdiva. Náhle střelba skončila, ale vzápětí se ozvaly výkřiky nepřítele, který ztečí vyrazil k útoku. Biggles nevěřil vlastním očím, do jaké blízkosti se dostali. Útočníci se ocitli v salvě, která byla spíše uspěchaná, než přesná. Přesto nejméně jeden padl. Domorodí ochránci, nadšení možností zaútočit, s hrozným jekotem vyrazili kupředu a zmateně stříleli na všechny možné strany, jak se zdálo Bigglesovi, který se raději střelby zdržel, aby některého z nich nezranil. Výsledek byl osudný. Dva ochránci se zhroutili, i když jeden z nich stále ještě střílel. Další stačil uskočit za kamenné zdivo a pokračovat ve střelbě odtamtud. Nepřítel, kterému se protiútok nelíbil, se stáhl a palba skončila tak náhle jako začala. Střelba umlkla. Kolik nepřátel bylo zasaženo, Biggles nevěděl. Ale z klidu ho vyvedla ztráta dvou mužů, protože zůstal už jen jeden. Nebyl si však jistý, kam se skryl.

Když se obrátil, uviděl Bertieho držet zkrvavený kapesník na tváři.

„Pouze prkotina – od kousku kamene nebo něčeho,“ vysvětloval Bertie v odpovědi na Bigglesův znepokojený výraz. Skrčil se k zemi, když následující kulometná salva vyrazila ze země před nimi další úlomky.

Biggles kapesníkem zavázal ošklivou řeznou ránu na Bertieho tváři. Tvářil se vážně, protože bylo jasné, že nepřítel přesně ví, kde jsou. Zůstali už jenom tři – za

předpokladu, že zbývajícím ochránce je stále naživu – takže konec by už neměl být daleko. Nemohli dělat nic. Nemohli riskovat ústup v naději, že by přežili kulometnou palbu. I kdyby se jim podařilo sestoupit z kopce, nepřítel by šel za nimi a nakonec by je vyhnal na volné prostranství.

Minuty ubíhaly.

Pak se po chvílích ticha najednou ozval zvuk. Hukot blížícího se letadla, stále silnější a silnější. Biggles se zavrtil o yard nebo dva dál, až mohl vykuknout. „To je Ginger,“ ponuře hlásil Bertiemu. „Letí nějak nízko. Modlím se, aby mu nenapadlo přistát. Řekl jsem mu, aby se přesvědčil a nepřistával dřív, než mu dám znamení.“

„Určitě nepřistane,“ sebejistě prohlásil Bertie. „Určitě uvidí cizí letadlo za kopcem.“

„Tak proč klesá?“

„Možná se chce jen lépe porozhlédnout.“

„Určitě se zbláznil, když letí tak nízko. Mám obavy o ty papíry. Jestli se ztratí, tak všechna práce a poprask kolem nich byl zbytečnou ztrátou času.“

Na půl plynu stále klesající Merlin obletěl kopec a s naprázdno běžícími motory nasadil na přistání na obvyklém místě.

„Přistává,“ vztekal se Biggles. „Kryj mne, pokud můžeš.“ Vyskočil a rozběhl se z kopce.

JAK TO VŠECHNO SKONČILO

Ve chvíli, kdy Biggles doběhl k úpatí kopce, Merlin už byl na zemi a se zvednutým ocasem pojížděl k táboru. Biggles utíkal a máváním zoufale naznačoval Gingerovi, aby vzlétl. Letadlo se však stále neopatrně blížilo. U tábora zahnul, ocasem vyrylo v písku kruh a natočilo se kabinou k Bigglesovi. Motory zmlkly a z otevřených dveří pilotní kabiny vyskočil Ginger.

Vzteky bílý Biggles spěchal k němu; už ale neřekl, co říci chtěl, protože mezitím z otevřených dveří kabiny s puškou v ruce vystoupil šejk a v patách za ním šest ozbrojených mužů.

Biggles, který nic takového neočekával, okamžitě zůstal stát. Nezmohl se na nic jiného než na výčitku: „Neviděls, že tady stojí nepřátelské letadlo?“

„Ovšemže viděl,“ klidně odpověděl Ginger. „Jenže šejk dal rozkaz přistát. Chtěl být tady. Myslel si, že snad potřebujete pomoc.“

„Máš ztraceně pravdu, že ji potřebujeme; šejkovi muži, kteří tu byli s námi, jsou mrtví, snad kromě jednoho. Není ale vyloučeno, že i ten je už po smrti.“

Šejk to musel přeslechnout, protože řekl: „Takže nepřátelští vojáci jsou ještě tady?“

„Ano, jsou.“

„Kolik?“

„Tím si nejsem jistý. Asi šest nebo sedm. Některé jsme dostali. Na naší straně padli tři. V době vašeho přiletu boj stále trval. Víte, jak to začalo?“

„Seděl jsem vedle vašeho mladého kamaráda, který mi všechno řekl.“

„Bertie je v pořádku?“ úzkostlivě se zeptal Ginger.

„Když jsem od něho odcházel, tak byl. Protože jsem nevěděl, koho máš na palubě, seběhl jsem z kopce, abych ti řekl, že máš okamžitě zmizet.“

„Myslím, že to nebude nutné,“ řekl klidně šejk. V domorodém jazyce promluvil se svými muži, kteří se s puškami v rukou okamžitě rozběhli do kopce. „Oni si poradí s jakoukoli situací,“ dodal s úsměvem.

Biggles si vzal láhev sodovky a naráz ji prolil hrdlem. „Pché!“ zafuněl. „To stálo za to, nechat se skoro usmažit. Musím vzít láhev pro Bertieho.“

„Řekl bych, že už se tu každou chvilku objeví,“ řekl šejk, když se z kopce ozvala střelba. Pak odešel kousek ke kopci.

„V tom případě počkáme.“ Biggles se zadíval na Gingera. „Jak k tomu došlo?“

„Jak jsi předpokládal. Letěl jsem do Suwary a cestou jsem uviděl šejka na cestě sem. Tedy, viděl jsem skupinu jezdců na koních, cválající sem a nenapadlo mě, že by to mohl být někdo jiný; tak jsem přistál a informoval ho, jak se věci mají.“

„Zmínil ses, koho máš v kabině?“

„Ovšem. Souhlasil s tvým rozhodnutím. Požádal mne, abych s ní zaletěl do Suwary. Letěl s námi. Proto jsem se zdržel. Musel tam totiž ještě vydat několik rozkazů. Pak dal dohromady vojáky a – nu, tak jsme tady.“

„A co jezdci, které nechal v poušti?“

„Ti se rozjeli přímo sem. Je jich šest. Už musejí být blízko.“

Šejk se vrátil. „Omlouvám se, že jsem vás nechal tak dlouho čekat. Jak jsem vám řekl, doufal jsem, že se vrátím brzy po rozednění, ale pak jsem zjistil, že musím ještě zařídit několik věcí.“

„Možná bylo dobré, že jste se nevrátili dříve,“ odvětil Biggles. „V jedné chvíli vypadalo naše postavení moc černě.“

„O to větší důvod, proč jsem měl být tady.“

„Přesně to jsem čekal, že řeknete. Mimochodem, pane, asi vás bude zajímat, že Zorlan je mrtev. Aspoň si to myslím. Neměl jsem totiž ještě možnost se k němu přiblížit, abych si to ověřil.“

„Jak se to stalo?“

„Byla to jeho vlastní chyba. Vyběhl směrem k nepříteli a mával bílou vlajkou, takže se jen můžeme dohadovat, jestli se rozhodl vzdát nebo přejít k nepříteli. Neměl příležitost to vysvětlit. Zastřelili ho. Padl na volném prostranství. Nemohli jsme pro něho nic udělat.“

„Podivný člověk,“ zašeptal šejk. „Rád bych věděl, co doufal získat tím, že se změní ve zrádce nebo že si zahraje na zbabělce. Muselo to být jedno nebo druhé. Váš mladý přítel mi řekl, že jste na pokyn z Londýna Zorlanovi vzal kontrakty. Jsem nekonečně vděčný –.“ Zarazil se, protože v tom okamžiku se z větší dálky ozvala střelba.

To už Bertie dlouhými kroky scházel z kopce. „Je po všem,“ oznámil. „Utíkali k letadlu. Přihrnula se skupina jezdců a do jednoho je postřílela. Motory už běží. Dejte mi někdo napít nebo zahynu žízni.“

Když Ginger běžel pro láhev, ozvalo se burácení startujícího letadla.

„Jsem rád, že odletělo,“ řekl šejk. „Kdyby k jeho zničení došlo tady, následovalo by dotazování a obtížné vysvětlování. Mohlo by se to dokonce stát i záminkou k vyhlášení války.“

„Domů doletí s méně muži, než přiletělo,“ poznamenal Biggles.

„Pro mne přestalo existovat,“ klidně odpověděl šejk. „V tom případě by snad bylo vhodné tady uklidit.“

„S tím si nemusíte dělat starosti. Moji muži se o to postarají.“

„Jestli je tomu tak, pak snad mohu předpokládat, že pro nás bude nejlepší okamžitě se vydat na cestu domů. Čím dříve odevzdám tyto dokumenty svému náčelníkovi, tím budu šťastnější.“

„Chcete říci, že odletíte okamžitě?“

„Jen co se umyji, oholím a okartáčuji. Momentálně se necítím nejlíp a v nejlepší náladě.“

Šejk se usmál. „Co kdybyste nejdřív zašli do mého domu a vykoukali se? Také to mám v úmyslu. Rád bych se domů dostal co nejdříve. Kdybyste byli tak laskaví a odvezli mne tam, uspořilo by nám to mnoho času.“

Biggles se podíval na ostatní. Ginger přimhouřil oko. „Nemám pro to lepší výraz, než že to je úžasný nápad,“ řekl Bertie. „Všemi deseti jsem pro. Ta slast, smýt písek z unaveného těla, jestli chápete, co tím myslím. Už mne začíná svědět celé tělo.“

Biggles se znovu obrátil k šejkovi. „S potěšením přijímáme vaše pozvání, pane. Nechci být nezdvořilý, ale přece jen se nemůžeme dlouho zdržet, protože se tady pořád potlouká nepřátelské letadlo. Nejraději bych odletěl po setmění, brzy po východu měsíce.“

„To chápu.“

„Ale vraťme se do přítomnosti,“ pokračoval Biggles.
„Co s těmi muži tady? Mám na mysli zejména ty, kteří přiletěli s vámi, protože nemají koně. Chcete, abych je dopravil zpátky?“

„Ne. Ještě tady mají mnoho práce. Ono jim to chvíli bude trvat. Až se dostanu domů, pošlu sem partu s náhradními koňmi, potravinami a jinými potřebnými věcmi. Byl bych ale rád, kdybyste odvezli mé raněné muže.“

„Jak si přejete.“

V tom okamžiku z kopce sestupovali tři muži a nesli tělo v šatech evropského střihu. Položili je na zem ve stínu několika palm. Ovšem, byl to profesor Zorlan. Biggles přistoupil blíž.

Podíval se na tělo a smutně zavrtěl hlavou. „Jaká škoda, že se tak zbytečně připravil o život,“ řekl tiše. „Určitě měl také některé dobré vlastnosti.“

„Nezřízená touha po bohatství dovede někoho připravit o rozum,“ zafilozofoval šejk. „Odvezte jeho tělo domů?“

Biggles zavrtěl hlavou. „To by mohlo vést k nemístným dotazům na každém letišti, na kterém přistanu. Stejně by to nemělo žádný smysl. Ne, nechám ho tady, můžete ho pohřbít s ostatními.“

Byla přinesena ostatní těla. Biggles si je letmo prohlédl. „Byl-li to skutečně Alfondari, koho jsi viděl,“ řekl Bertiemu, „pak, jak se zdá, odletěl v letadle.“

Jeden z šejkových mužů byl raněn. Po předběžném ošetření byl uložen do kabiny.

„Jestli tu jsou všichni, pak si myslím, že by bylo nejmoudřejší zmizet, dokud je tady klid,“ navrhl Biggles. Šejk souhlasil.

Není nutné obšírně se rozepisovat o štědrém pohostinství, které bylo letcům poskytnuto v šejkově paláci. K Merlinu byla postavena silná stráž. Po nádherné koupeli a celkové tělesné očistě, kdy se všichni cítili podstatně lépe, probírali nedávné události. Když už byl měsíc vysoko na obloze, Biggles řekl, že je čas k odletu. Kromě jiného se také hovořilo o možnosti zajistit malou leteckou jednotku Zaratu pro hlídkování nad pouští. Snad bude možné ji financovat z příjmů za ropu, až se začne těžit. Mohl by Biggles připravit rozumný návrh, nejprve na papíře, a později odborně pomoci při vlastní realizaci?

Biggles řekl, že si to rozmyslí. Poznamenal však, že jako vládní zaměstnanec nemůže o něčem takovém rozhodovat jen on sám.

O dívce, která cestovala v letadle, ve shodě s místním zvykem nepadlo ani jediné slovo. Už ji nikdy neviděli; takže jestli byla mladá a hezká, nebo stará a sešlá, to už mohlo zůstat jen předmětem úvah.

Při velmi srdečném loučení šejk všem nabídl trvale platné pozvání k návštěvě jeho paláce, který mohou kdykoli zvolit za svůj přechodný domov.

Pak už Biggles nasadil kurs na Athény, o nichž rozhodl, že budou první a jedinou zastávkou na cestě domů.

Následujícího večera předal nanejvýš důležité dokumenty leteckému komodorovi. Jak se dalo předpokládat, komodor si vyžádal mnoho vysvětlení, ale

není nutné se jimi zabírat, protože by to většinou bylo jen opakování známých událostí.

W. E. JOHNS

Biggles a arabská nafta

z anglického originálu *Biggles' Special Case*

přeložil Jiří Hora

Ilustroval ak. mal. Otakar Štembera

Vydalo nakladatelství Riopress – Praha

jako svoji 118 publikaci v roce 1997

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát

Vytiskl ČTK-Repro Brandýs nad Labem

Doporučená prodejní cena 86,– Kč

ISBN 80-85611-80-5